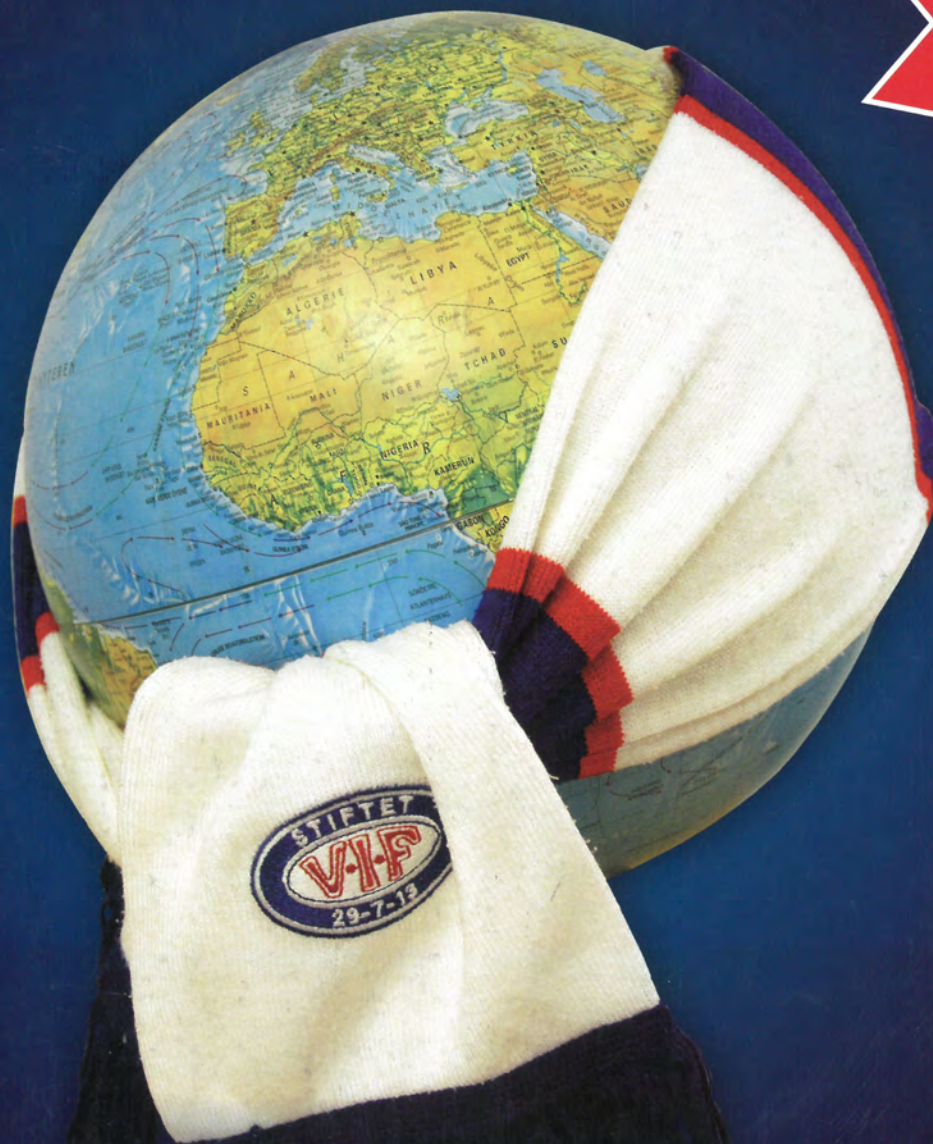

KlaNsROPET

Nr. 82

Desember 2009

Enga
både her
og der!

TANGA RØR ^A/_S

Alt i rørarbeide!

Spesialpriser til klansmedlemmer!

Ring Roar på tlf: 90 10 57 40

Martin 95 97 92 26 eller mail: roar@tanga.no

Tlf: 67 06 10 95 • www.tanga.no

KLANSRØPET

Nummer 82 – des. 09
Klansropet er Klansens
medlemsblad.
Bidrag sendes til
ropet@klanen.no
Opplag: 10 000

Redaksjonen avsluttet 1. desember 2009
Alle signerte artikler står for artikkel-
forfatterens regning.

Redaktør: Kjell Henning Thon

Øvrig redaksjon: Magnus Bernhardsen, Ida Dørum, Tale Døvre Jonassen, Mikkel Kjeldstrup, Christian Kjellsen, Jørn Lokøy, Marit Nyborg, Vegard Nygård, Frode Sandberg, Kevin Skjøthaug, Mari Theodorsen.

Layout: Tale Døvre Jonassen, Mona Persdatter Bekkevad, Leif Ketil Solberg, Aina Kristiansen.

Forside: Leif Ketil Solberg

Annonsealg: Camilla Gaare og Trude Gaare
e-post: annonse@klanen.no

Adresse:
Klansropet,
Postboks 6934, St. Olavs Plass, 0130 Oslo

Styret: Christian Kjellsen, Espen Knutsen, Marit Nyborg, Morten Nydal, Greger Thorvaldsen. Vara: Anne Katrine Raassum.
e-post: styret@klanen.no

Arbeidslagene i Klanen:

Økonomi: Haakon Kjellsen
e-post: okonomi@klanen.no

Medlemskap: Ulrik Motzfeldt,
e-post: medlem@klanen.no

Ishockey: Marius Wivegh
e-post: marius@klanen.no

Sang: Nimo Gasparini
e-post: sang@klanen.no

Tifo: Erling Rostvåg og Andre Schulte
e-post: tifo@klanen.no

Kst: Jan Bjørklund
e-post: kot.klanen@gmail.com

Turer: Jostein Ellingsen
e-post: tur@klanen.no

Klansropet og klanen.no: Kjell Henning Thon, Frank Becker
e-post: webservice@klanen.no og
ropet@klanen.no

Medlemskap i Klanen koster 200,-
Medlemskap for barn under 16
år koster 75,- (uten Klansropet)
Kontonr.: 6005 05 05318 medlem@klanen.no

LEDER

Idrett og penger

Det er to nummer siden vi hadde Enga og penga som tema. Så har temaet blitt brennhett. Lyn ble reddet av gongongen og overlevde de første rundene med et nødkrik i sesongen hvor vi banka dem. Og de økonomiske tidene i toppidretten har skiftet når Comet slås konkurs og halve eliteserien i fotball står i fare for å sendes ned til andredivisjon på grunn av negativ egenkapital. Derfor må vi nok også vente oss noen rare sesonger hvor forskjellige klubber tilpasser seg en ny økonomisk virkelighet.

Men en ting er sikkert: Vålerenga skal rykke opp (håndball), vinne serie- og Norges-mesterskap (ishockey og fotball). 2010 blir vårt år!

God Jul!

Kjell Henning Thon, redaktør

Foto: Kevin Skjøthaug

Tema:
Vålerenga både her og der s. 20

NESTE NUMMER:

Klansropet nummer 83 kommer rett etter sesongstart i mars. Temaet denne gangen blir **KLANEN**. Målet med dette temaet er å gi flest mulig sjansen til å slippe til med synspunkter på hva Klanen har vært, er og skal være. I tillegg har vi plass til alle mulige andre typer godt supporterstoff.

Vi vil gjerne ha bidrag fra dere. Vi vil ha artikler, skjerfingbilder, skisser, dikt og tegninger, leserbrev og alt mulig annet. Ingenting er for sært (men vi kan ikke love at vi trykker alt).

Vi har deadline fredag 24. februar.
Send bidrag til ropet@klanen.no

Sesongen 2009

– en gammel grinebiters betraktninger

Fotballsesongen er slutt og isen er i ferd med å legge sitt meningsløse lag over oslomarkas ørretvann. Dette betyr kjedsommelighet, fritidsproblemer, lediggang og tid for grenseløs ettertanke. Hva skjedde egentlig i 2009?

Jeg var meget pessimistisk før fotballsesongen starta, stort sett på grunn av mangel på kvalitet i vår store og såkalte breie stall. Noen, eller het han Johan Kaggestad?, prøvde å fortelle oss at spillerne hadde levert oppsiktsvekkende testresultater og at den fysiske toppformen tilnærmevis lå i verdensklasse. Flott, tenkte vi, nå blir det, basert på disse opplysningene om spillernes utenomjordiske fysiske tilstand, stormløp mot motstandernes kasse det siste kvarteret i hver kamp. Vi skal rett og slett kjøre over dem. Lag som er andre lag overlegne gjør ofte det. Det kalles grusing. Etter hvert skulle det vise seg at ryktet om spillernes superform var betydelig overdrevet. 2009 var også sesongen hvor «landslagsmidtbanen», verdt over 30 millioner kroner (før 1/1-2008), skulle kontrollere hver kvadratmillimeter med gress, i hvert fall innfor midtsirkelen.

Dette var sesongen hvor Lars Iver «Super» Strand, Late Andresen og Doffen Hæstad skulle sørge for at ballen alltid og til enhver tid befant seg i Vålerengas besittelse. Selv i pausa. Vi veit alle hvordan det gikk. «Gikk» er ikke i dette tilfellet synonymt med gåfotball, selv om det også kunne ha vært nettopp det.

Super endte opp i Tromsø, Late var så dårlig trent at han knapt orka å flytte beina ut på benken, mens Doffen som vanlig ga full gass og viste at han var den eneste av disse som virkelig fortjente den alt for høye lønna.

Heldigvis dukka Singh opp og viste midtbanspill av høy klasse, og uten vår gode underbetalte inder hadde vi trolig rykka ned. Hvis Harmeet får en av Martins mange lønsmillioner i 2010 blir ting i hvert fall litt mer rettferdig, en gi-til-de-fattige-men-allikevel-mye-bedre-spillere-politikk.

Hvis Andresen greier å rettferdiggjøre overfor seg selv eller andre at han fortjener de 5,5 millionene han mottar i året burde han bli politiker, totalt blotta for selvinnsikt og selvransakelse. Gi halvparten til kreftforeninga, eller hva med Redd Barna? Redd Vålerenga har vi gitt penger til før. Men det er oss det. Merkelig hvor raus en blir med under 400' i året.

Oppe i korridorene på Valle går livet også sin vanlige gang. Det ble ansatt en ny sportsdirektør eller hva faen det kalles, hans navn er Håkonsen/Haakonsen et eller annet og ryktene sier at han har briller med dyr innfatning og kommer fra Hamar. Skeptisk.

Hvor han kommer fra eller hvilken dialekt han har er vanskelig å avgjøre da han stort sett har gjort alt annet enn å kommentere vålerengarelaterte saker i pressa. En stum sportsdirektør er virkelig hva denne klubben trenger. Heldigvis har vi snakkesalige Breen å lene oss til når skapene skal settes på plass og rett skal være rett.

Det klubben vår trenger er en god medierådgiver som kan lære de ansatte opp til hvordan man skal selge Vålerenga for å på den måten kanskje frelse noen nye sjeler. 2009 har i så måte gitt oss svært få, om i det hele tatt noen som helst hal-lelujaepisoder. Kjedelige er vi, og jeg gir tåkekameratene det meste av skylda. Kjetil Siem, hvor er du?

Mange av oss har lenge ønska Bengt Eriksen velkommen inn i klubben. Ønsket er ikke mindre nå, for klubben vår er i desperat behov for tydelighet og klar tale. Tvilser dog på at han vil underkaste seg mullah Andresen.

Jeg har også kritisert mine gode venner, talsmennene i Klanen, for tidvis litt ulne og tilbakelelte holdninger. «Ingen kommentar, vi tar det når sesongen er over» passer ikke for oss. Greit at jeg i min tilmålte talsmannstid tidvis og stedvis gikk i baret og havna i krangel og klammeri med egne spillere, ledere og medsupportere, men det skjedde da for faen noe.

Vi fikk overskrifter og vi ble hørt. VIF-logoen var over alt. All PR er stort sett god PR. Vålerenga skal ha overskrifter og Vålerenga skal bli hørt, alltid og til enhver tid, og telefonen skal alltid være på. Hvis pressa lurar på noe er det oss dem skal ringe til, det er vi som skal sette premissene. Vi er selve malen. Sånn var det i hvert fall før.

Håpet mitt for året 2010 er at vi alle tar et kraftig tak rundt eller opp i våre edlere deler mens vi lover oss sjøl at i år skal vi gjøre alt for klubben vi elsker. Gå på kamp for eksempel. For min del er årets sesong for lengst glemt og ettersom jeg bittert har innsett at de samme kommer til å styre klubben også til neste år vil jeg knele ned foran dem og gi disse min relativt betingelsesløse støtte.

Vi starter alle med blanke ark og gjort er gjort og spist er spist. Skal vi igjen bli den klubben vi pleide å være må vi alle stå sammen mot et felles mål som i vår klubbstilfelle alltid må være det å være best. Vi skal vinne serien og vi skal vinne cupen. Bandyklubben Stabæk har forresten det samme målet. Hvis noen synes målet er for hårete mener jeg.

Svadapreik som «vi skal bygge stein for stein og utvikle egne spillere som skal være gode innen 2015» håper jeg at vi er ferdige med. Selvsagt skal vi utvikle egne spillere, men vi skal gjøre det samtidig som vi spiller god fotball og samtidig som vi kjemper om å vinne noe. Unge spillere blir kun bedre ved å spille sammen med spillere som er enda bedre enn dem selv. Det kalles å lære.

Foto: Kevin Skjøthaug

I 2009 var det ingenting å hente på denne fronten for våre unge og lovende, de måtte lære seg alt sjøl ettersom det er grenser for hva etablerte spillere som Berre, Storbæk og dos Santos er i stand til å lære bort av finesser og taktiske disposisjoner i verdensklasse. Ingen i det hele tatt, faktisk.

Håpet er derfor at det finnes noen usle hardt oppsparte kroner der ute som kan avses til en spiller eller to, tre eller fire. Stabæk har henta hjem Pall og Rosenborg stjälte Winsnes fra Godset. Det er på denne hylla vi må hente spillere. For vi har vel fremdeles ambisjoner?

Budsjettet foran 2009-sesongen anslo 15 500 tilskuere som hjemmesnitt, vi endte opp fem tusen under. Helt klart en administrativ kjempesprekk, men her er det oss supportere som må gå i oss sjøl. Hvis du virkelig hevder at du elsker denne klubben er det kun én måte å vise det på og det er gjennom å løse billett på klubbens hjemmekamper.

Gjør du ikke det er du verdiløs som supporter, både økonomisk, visuelt og verbalt. Lar du virkelig din gamle mor sitte hjemme aleine i uke et-

ter uke uten verken å ringe eller å komme på besøk? Greit at spillet har stinka og målsetningene har uteblitt, men ekte kjærlighet skal overvinne alt. Klubben trenger oss og den trenger oss mer enn noensinne. Overøs den med kjærlighet og løp ned på Sjappa og kjøp sesongkort, nå!

Vi har tross alt ennå ikke tapt en eneste kamp i 2010...

KjellG.
VB-Rad 17, plass 131.

Å faen, holdt på å glemme hele fiskesesongen. Vel, jeg besøkte 44 vann i Nordmarka, var på tur 65 unike ganger fra 27/4 til 1/11 og fikk alt for lite ørret. Lugga riktig nok opp et par fine under vulgataklekking på søndre Møsjøen, men alt i alt var fisket dårlig. Tre over kiloen, men ingen av dem tatt i oslomarka...

Spente spinnere i #16 i Nordmarka nord anbefales medio juni, finta ut to prikkete venner i sørenden i N.Tvetjernet. Hadde et par kraftige krabater som prøvde seg på en streaking caddis jeg fikk av en svenske oppe på Kikutplatået, ved

Sandungskroktjern, men tror du ikke jævlene slapp unna. Krokingsproblemer...

Visste dere at ørreten ofte foretrekker pupper eller klekkere framfor tørre varer under fjærmuggklekkingene? Opplevde dette ved myra i Nordvannet i oktober. Bytta fra palmermygg til klekker og bang! Neste gang jeg prøver meg på en vespaertinaklekkning på vesle Sandungen skal jeg ta med meg en psykolog, makan til vrient og frustrerende fiske skal du leite lenge etter.

Branntjerna er forøvrig oppskrytte og Katnostjernet er full av småfisk. Rusene vi satte ut i bekken mellom store og lille Gørja ga heller ingen fisk, men dette var uttynningsfiske i OFA-regi. Man jukser da ikke.

Et tips til slutt som jeg fant i Knut Roms klas-siske «Etter ørret med stang og snøre» fra 1967: Det er best fiske i Nordmarka mellom klokka 09.30 og 12.30. Deretter mellom 18.00 og 22.00. Ikke glem harving med svære fluer eller digre markklyser om natta. Juni og september er de beste månedene for fluefiske. Husk fredingstida i bekker og os i oktober.

Tight lines!

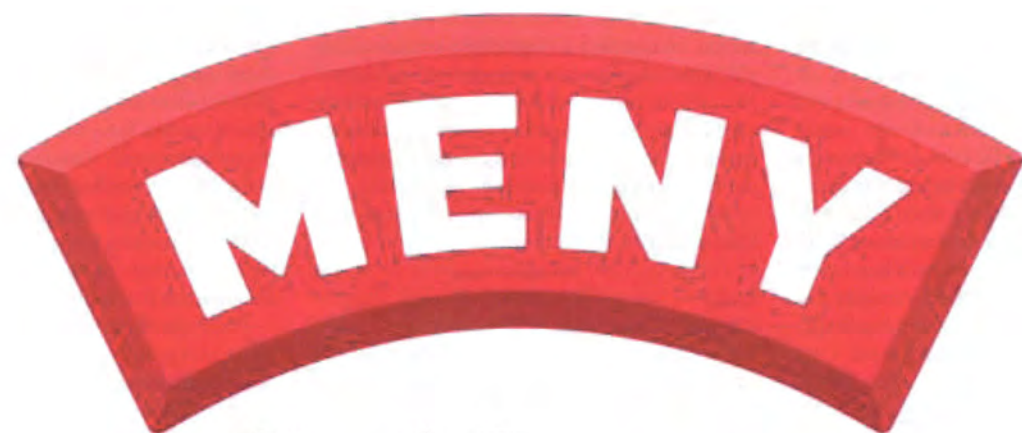
Container service

- Containerutleie
- Forhåndspris
- Rydding
- Bortkjøring

AKTIV RYDDECENTRAL AS

Tlf.: 23 30 35 00

Mobil: 93 00 19 28 www.aktivryddecentral.no

Carl Berner

– når du trenger litt mer enn en plingpils –

fokus: TRIBUNELIV

Klanen gjennom fotballsesongen 2009 var omtrent som Vålerenga 2009: På det beste var vi veldig bra. På det dårligste var vi knapt nok til stede.

Det største problemet ligger nok likevel i hvordan enkelte var for hårsåre, barnslige og teite når det gjaldt de viktigste tingene: Å stå sammen, å kjempe og vinne til slutt. Her hadde alle fløyer og alle parter sine problemer, og tribunelivet tapte helt klart på dette. Hovedmål før en ny fotballsesong må derfor bli å gravlegge gamle stridsøkser og stå sammen for Vålerenga.

Tifosynsing del 2

Selv om første halvdel av tifosesongen var den klart mest ekstravagante, betyr ikke dette at vi hopper bukk over andre halvdel. Her kommer oppsummeringen av tre arrangementer og lett humring rundt tilhørende sleivspark vi delte ut i løpet av sesongen.

Tekst: Erling Rostvåg
Foto: Kevin Skjøthaug

Stabæk i år

Ja, faktisk både hjemme- og bortematchene er noe som får meg til å trekke på smilebåndet. Ikke over resultatene, eller de flotte arrangementene, men over at vi ligger nede og treffer nøttene deres med et velrettet spark oppover. Allerede før sesongen var i gang, hadde en ivrig ildsjel innviet gymsalen deres som seg hør og bør med velkomstfakkell. Vedkommende glemte bare å sette den igjen utafør døra. Tifograppa skal ikke ta æren for denne lille markeringen, men velger allikevel å trekke litt på smilebåndet over den, siden vi først er inne på Stabæk.

Seinere, en eller annen gang midt på sommeren, var det vår tur til å ønske dem velkommen slik de hadde glemt, da de ikke husket fakler ved døra ved vår ankomst. Vi hadde riktignok ikke tent på noe, men velkomst fikk dem. «Når uhellet er ute, er det best å være inne» henspiller på at de bor i en gymsal og at de nå er utafør der de ikke burde være. Media hadde nettopp skrevet masse om hvilket uhell som truet beringene, og dersom noen var i tvil, kunne man tydelig lese «Råflott & Bankerott». Man la også spesielt merke til hvor truende «bankerott» ser ut på svart bakgrunn. Det kan også være verdt å nevne et takkebanner til Allan Jepsen, en spiller som

stort sett gav alt for klubben da han var på banen i kongeblått. Noen måneder seinere var det på tide å besøke gymsalen på nytt. «Dette banneret er malt i en gymsal», noe som for så vidt var sant, og «Vi vil ha utegym» akkompagnert av en egen hjemmelaget ribbevegg av plaststenger prydet klantribunen denne kampen. Jeg tror nok vi har sagt nok om det å være inne for en stund, men litt moro må man ha det. Endelig fikk vi også heist opp «Bengt i HUNDRE!» som vi hadde malt for lenge siden og vurderte å hive for å fjerne forbannelsen. Dessverre er det jeg kjenner til av bilder fra denne kampen til salgs på en privat blogg, og ikke delt med klanen.no.

VIF-LSK

Motivet her bestod av fire små OH'er fordelt i svingen med diverse fareskilt som for anledningen var dekorert i Vålengas farger. Tvers gjennom svingen står det «Du koder ikke ustraffa med Vålenga!». Budskapet ble et herlig tilsvaret til fuglas forsøk på å sjokkere oss, men tifoene så nok noe tom ut helt til et sjettede element dukket opp i midten. Opprinnelig var det meningen at motivet (som var delt i fire biter) skulle komme gradvis til syne ved at en og en fjerdedel brettet seg ut og den neste startet idet den forrige sluttet, litt som en cheesy powerpoint-presentasjon. Dessverre var det noen overivrige tribuneslitere som kom begivenhetene i forkjøpet og satte i gang den ene delen for tidlig. Selv om effekten ikke ble som planlagt, hindret ikke dette den

nydelige «Vålenga i mitt hjerte»-logoen å brette seg ut og fylle tomrommet midt på tribunen.

VIF-Lyn

Kvelden vi ikke glemmer på en stund, kvelden vi hadde håpa skulle være en eller annen gang rett før sommeren (nærmere bestemt undertegnedes egen bursdag), kvelden der vi slo Lyn for første gang på alt for lenge. I Gaza dekket vi hele tribunen i rødt og blått. Tre enkelte striper, ikke noe motiv, bare de deilige fargene våre. Den fuktige lufta og lyset fra lyskas-

terne gjorde dette banneret tøffere enn forventet. Takket være en ildsjel av et taggerhue, ble det OH på Vestbredden også. «En by, ett elite-lag» over et slags «Oslo by night»-motiv stort sett tegna opp på frihånd av en kar som virkelig trådte til da det gjaldt som mest (Hvem sa at ikke graffiti kan være kunst, Rune G?). Under dette motivet hadde vi et tekstbanner der det stod: «Det viktigste er ikke å vinne, men å delta også neste år.»

Mens et par av oss luska oss over til motsatt side i pausen, ble tekstbannere delt ut i hele Gaza. Vel fremme på VG øvre kunne vi se at de begynte å brette seg ut idet spillerne entret banen for en ny omgang og avsløre ord som f.eks. «Inkasso», «Konkurs», «Skifferrett», «Juks», «Fanteri», «Lønn» og til sammen 15 ord som enten er negative eller ikke eksisterer i Lyn. Under dette kom et banner med teksten: «Hvem spøker det for nå, Lyn?». Mens alt dette brettet seg ut i svingen, passet det veldig godt å vippe et nytt banner over kanten fra VG øvre. Der stod det «FAIL» med store bokstaver og to piler nedover. Aldri har jeg blitt drapstrua av så mange lyslugede fortjenninger på en gang, men du verden så moro det var. Nok en gang ble det på eget initiativ gjort et forsøk på å varme frosne publikummere, kanskje ikke det mest taktiske som er gjort, men man kan ærlig talt ikke forvente noe annet på en kveld som dette. Ikke kan man la være å trekke på smilebåndet heller.

Stemning på kamp del 2

Under kommer dommen over tribu-
nelivet 2009 – del 2, kun vurderinger
av kamper verdt å nevne denne
høsten.

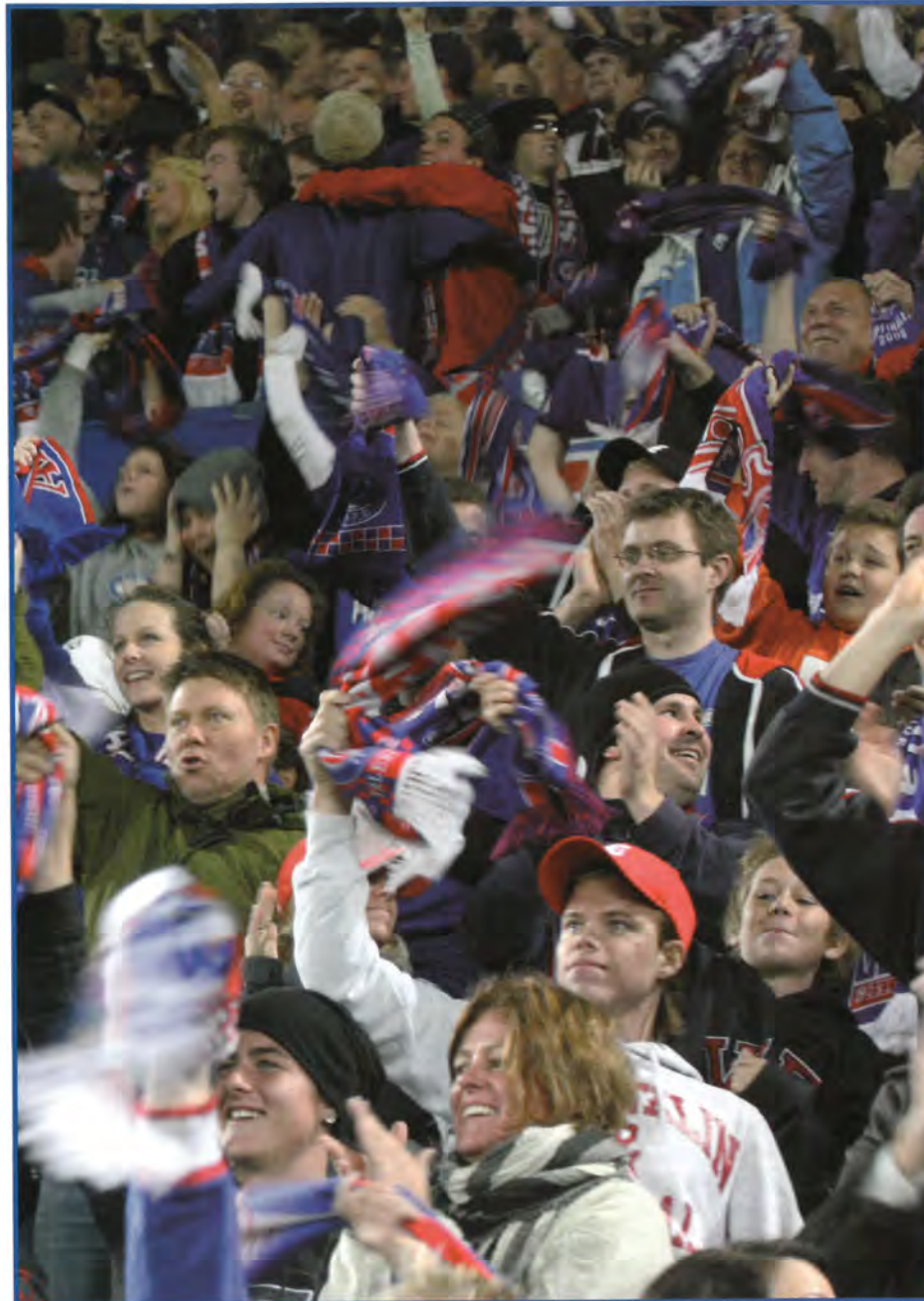
Tekst: Nimo Gasparini
Foto: Kevin Skjøthaug

VIF-Molde 29. august

En sportslig opptur, etter sju tap på rad i serien... Ikke mange som forventet seier mot et godt Molde-lag. Dette gjenspeilte seg på tribunen: 6891 tilskuere tok turen... Til tross for oppmøtet, som etterkampskribenten Fredrik Ørstavik sa det på klanen.no: «For til tross for et urovekkende lavt tilskuertall på drøye 6000 tilskuere og et dårlig oppmøte på klantribunene var stemninga bedre. Mye daukjøtt som brems opp stemninga dessverre, derfor er vi tragisk nok bedre med færre folk.» Hvor korrekt dette er, er vanskelig å måle. Noe som nevnes videre i saken også.

Personlig mener jeg det henger litt sammen med at det er riktig at vi ikke er like fandensivoldske som vi en gang var, uansett resultat. Men noen har fortsatt denne egenskapen i seg, ikke nødvendigvis fordi dem har vært med i 10, 15 eller 20 år, det har ingenting med saken å gjøre. Disse menneskene er stort sett tilstede på kamper hvor andre heller velger sofa'n, skauen eller fjellet. På denne kampen viste dette seg å være tilfelle, da dem som hadde summa seg til Ullevaal skjønte at dette var en jævla viktig kamp hvor stemmen måtte tynes til det ytterste. Dette betyr ikke at dem som var der er kremen av kremen og alle andre må henge seg umiddelbart. Heller at det er på høy tid at vi kvitter oss med sutrementaliteten som har spredd seg i alt for stor grad hos oss.

Hvordan løser man det? Første steg, finn din plass på tribuna, noe jeg tror flere og flere har blitt flinkere til. Igjen viser jeg til «Lokomotiv-

felt på Klanens tribuner» fra ropet nr. 80, ligger også på klanen.no under «sanger» og «tifo». Dette er ikke nok, det krever også at man har lyst til å synge og får andre rundt seg til å bli med når det dras igang. Sjøl om man bestemmer seg for å stå litt lenger ut på sida fordi man ikke har vanvittig lyst til å hoppe og synge mer enn man egentlig orker, så syns jeg man kan ta seg en bolle hvis man står på et Klansfelt, er medlem av Klanen og er mer opptatt av å se kampen, få med seg absolutt alle situasjoner og annet fjas, enn å bidra vokalt (i det minste) for å lage liv og røre på stadion.

VIF-Lyn 20. september

20.09.2009, en merkedag for alle oss som lever og ånder for drakta i blått med en anelse rødt i. Dagen vi vant 4-1 over syklubben fra vest. Noen som bryr seg om at dem hadde kvitta seg med halve mannskapet på det tidspunktet, var og er på konkurransens rand, at liksom Bastionen var og er klare for 6. divisjon og «dreit» i derbyet? Ikke jeg. Det vil for lang lang tid være vi som er best i by'n i historiebøkene, det bryr jeg meg om. Skulle bare mangle at denne kampen blei en stemningshøydare, en god hjelp at laget avgjorde kampen såpass tidlig, men vi har jo vært tilstede på nok av disse oppgjørene til ikke å ta noe for gitt.

Nå holdt det helt inn. Også på tribuna. Ett eksempel, «vi er bredden – vi er gaza» er en herlig kanonsang når den sitter, noe den gjorde denne kvelden. Av naturlige årsaker, som dårlig oppmøte på begge tribunen våre, så har det sjelden vært noe poeng i å dra i gang kanonsanger utover «kom igjen enga» i år. Men i det siste byderbyet på en stund, er det digg å kunne overdøve/overse konkurransklubben fra vest med den slags internsanger, samtidig som laget vårt piser på deres. Jubelbrølet fra de fleste med Vålerenga-sympatier når kampen nærmet seg slutten, er også et minne som sitter godt igjen og ikke hverdags akkurat.

Brann-VIF 18. oktober

Tre poeng i Bergen, drøye 200 mann på tur, 16 000 bergensere som ikke følte for å åpne kjeften i høstkulda. Deilig. Noen ganger kan man planlegge å kødde med motstandere eller spillere. Noe av hva vi plukker på oss sjøl med, er jo blant annet mangelen på spontanitet og humor.

Som hvis man ikke har noe på lager på forhånd, bare må ta som det kommer. I forkant av denne kampen hadde sanggruppa planlagt noen nidviser om saoungdaouls forfylla sønn. Med kringelen med Kjetil Rekdal foran åpent kamera godt i minne. «Hvorfor drekka som Eirik Bakke – når'u kan ta piller», fulgt opp av «sånn kjører Eirik og Eirik kjører sånn» med diverse bevegelser for å illustrere en sein natt i Leeds for noen år tilbake... Samt ølgrep rettet mot munn når hr. Bakke fikk tak i ballen (skjedde ikke så ofte) med naturlige «ahh – åhh – uæehh»-rop.

Når han åpenbart blei satt ut av dette, og fikk tak i ballen fem meter unna tribuneseksjonen vår, hørte oss, reagerte med knyttnever og kjeft, var målet nærmest nådd. Klart at da kom det flere på løpende bånd. «En øl til Eirik – en øl til

– en øl til Eirik – en øl til – en øl til Eirik – en øl til – åh Eirik – en øl til» osv. Når figuren så blir bytta ut ti min. før slutt: «Eirik skal på puben, åååååh Eirik skal på puben, Eirik skal på puuuben, åååååh Eirik skal på puben». Så vil sikkert enkelte mene at dette er usportslig osv. Jeg vil påstå at det blant mange ting er vår oppgave å slenge såpass med meldinger til motstanderne våre sånn at dem taper kampen mot oss. Sjølsagt unisont og meldinger som man veit treffer. Ikke sololop med «hater deg as», «jævla hore», «du suger as» etc. Den slags kan vi overlate til resten av publikum (når dem er tilstede da...), i hvertfall under kamp. Tror Eirik Bakke var et enklere bytte for Kristofer Hæstad denne kampen enn hva han normalt sett ville vært. Forøvrig en bra innsats fra de fleste som tok turen denne gledeskvelden.

**Tifoporno:
Lyn-Vålerenga
(2003)**

I hvert nummer vil Klansropet på tribunelivsfokusplass trekke fram et strålende tifoarrangement. Det kan være nytt eller gammelt, eget eller i regi av andre, norsk eller utenlandsk. I mangel på falsk beskjedenhet, begynner vi med oss selv. Bildet er hentet fra kampen Lyn-Vålerenga på Ullevaal Stadion i 2003.

Skjerfing

Climax, Colorado. Foto: Trude Olberg

Toril i Oslofjorden i den mørke tida.
Foto: Rune Johnsen

Geir Fossum og Sigurd Giske utenfor Allianz Arena i forbindelse med Oktoberfest i Bayern 3. oktober i år.
Foto: Karl Rune Rudolfsen

Den lille havfrue.
Foto: Lesley M. Paetz

Jonatan, Fatter'n og Enga på Alcatraz Island San Francisco i juni.
Foto: Jonatan Henriksen

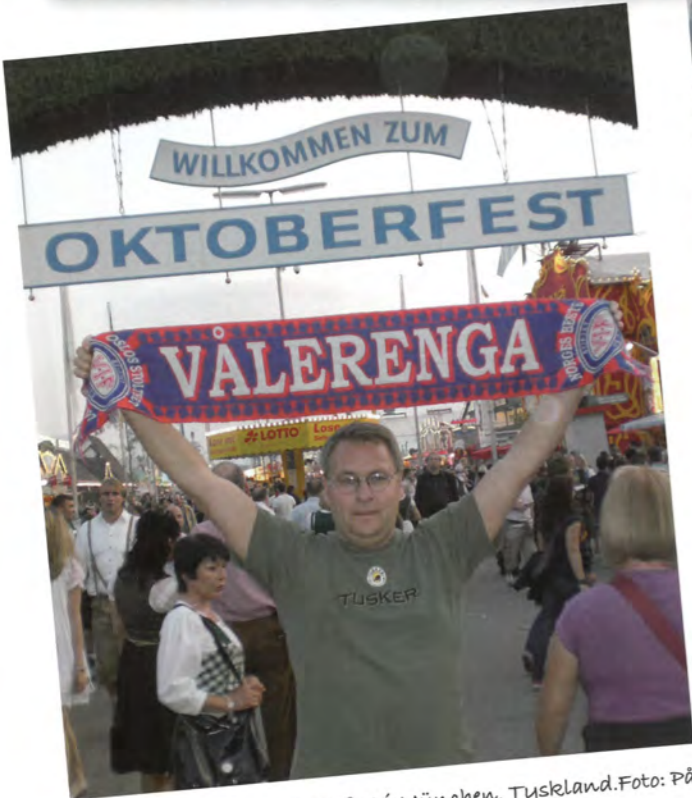
Palermo, Sicilia. Vålengas farger minner mye om erkerivalen Catanias, så bildet ble ikke tatt uten en viss fare for liv og helse.
Foto: Jonas Bals

På toppen av Afrika's høyeste fjell, Kilimanjaro, 5.895 m.o.h.
Foto: Thomas Engell

Frédéric Chopins byste ved klosteret i Valldemosa på Mallorca.
Foto: Inger Veinan

Lasse Berntsen på Oktoberfest i München, Tyskland. Foto: Pål Svendsen

Lasse Berntsen ved Königsee, Berchtesgaden, Bayern, Tyskland. Foto: Pål Svendsen

Fugleredet i Beijing.

Foto: Oddvar Skogsletten

Den kinesiske mur. Foto: Oddvar Skogsletten

ved ferga til Hareid i Ålesund.

Foto: Rune Julsvik

Vålerenga er ett sted.

De som kjenner meg kjenner meg som mange forskjellige mennesker. De vet forskjellige ting om meg, alt ettersom hvilket sted de kjenner meg fra. Jeg har levd noen år, og kjenner etter hvert fryktelig mange mennesker. Jeg har hatt og har fortsatt litt forskjellige jobber og hobbyer og ting ved siden av. De fleste som leser dette kjenner meg kanskje mest av alt som Vålerenga-supporter, tidligere leder i tifograppa, tidligere styremedlem i Klanen og/eller redaktør for bladet du nå holder i hendene.

Og ved siden av alt dette studerer jeg også samfunnsgeografi. Men hva har så det med Klansropet å gjøre?

Kanskje ikke så fryktelig mye, men faget mitt handler først og fremst om å se på hvordan folk og steder spiller inn på hverandre. Altså: Hvilken rolle mennesker spiller for å forme steder, og hvilken rolle stedet i seg selv spiller for å forme menneskene som bruker stedet.

Og da er det åpenbart at dette har en tydelig sammenheng med Vålerenga.

«Everybody here comes from somewhere», synger R.E.M., mens The Beatles i ett av sine aller fineste øyeblikk – «A Day In The Life» – stemte i med linja «There are places I remember» som vi trodde bare handlet om søt ungdomstid. De fikk sangen sin oppdatter til noe av en dødsmarsj

Vålerenga er mange steder!

da Johnny Cash tok farvel med denne kloden gjennom å bruke de samme ordene, men i et annet toneleie.

I begge disse sangene beskrives forholdet mellom sted og mennesker – samfunnsgeografiens vesentlige people and place. I vår egen hymne «Vålerenga Kjerke» sier Trond Ingebretsen mye av det samme, men med helt andre og mer spesifikke ord. Eller kanskje er han ikke mer spesifikk. Med fare for å bli en fortolker på linje med den jevne prest som skal lese Pauli ord, kan Ingebretsen la oss med ordene «Så mange minner, og tanker, lever i en menneskekropp/knytter oss til steder der vi vokste opp» få lov til å legge hvilket sted vi vil inn som tilleggsinformasjon i Vålerenga Kjerke. Kanskje kan vi legge hva vi vil i det underliggende savnet som et brennende samlingsymbol faktisk står for.

I forrige nummer tok vi utgangspunkt i stedet Vålerenga og så på stedet Vålerengas rolle for laget Vålerenga. Denne gangen snur vi på flisa og ser på Vålerenga fra alle andre steder. Selv sitter jeg i India og tenker på Vålerenga mens jeg skriver denne lederen. Andre bidragsytere har av ulike grunner ikke vært på stadion, men heller på Grønland, Filippinene eller hvor som helst når klubben i deres hjerte har spilt kamp.

En afghaner bor i Bergen og holder med klubben vår. Det samme gjelder en tysker i Trøndelag. Eller en ekte oslogutt i Sogn og Fjordane. Og ulike folk fra ulike steder bor på ulike plasser for perioder av ulik lengde.

Er de noe mindre Vålerenga-supportere enn de som er på Ullevaal? Noen av oss er kanskje det. Noen av oss er det definitivt ikke. Noen av oss tar også med oss Vålerenga til alle andre steder og inn i alle mulige andre sammenhenger. Derfor har vi i dette Klansropet også rapporter fra fjelltopper på de aller fleste kontinenter og fra steder i Osloområdet.

Vi kan altså vise at denne litt stereotype og tilsynelatende ensartede samlebetegnelsen «Vålerenga-supportere» (du ser han for deg?) tar med seg stedet Vålerenga like mye som de tar med seg klubben Vålerenga. Og dette gjelder sikkert både de som ble døpt i kjerka en gang, men også de som knapt nok har satt sin fot på postnumrene 0658 og 0659.

I forbindelse med dette nummeret av Klansropet har jeg tenkt mye på hvilke steder jeg kan knytte Vålerenga til. Og etter hvert blir det faktisk utrolig mange steder. Tre av disse er:

* **Første gang** jeg som Vålerenga-supporter kunne juble over å ha slått Lyn er for evig og alltid forankret i et rom i indiske Jaipur.

* **Første gang** jeg så Vålerenga spille på ordentlig var på Raufoss. Odd Iversen satte to mål, men Vålerenga føyk ut av cupen like forbanna.

* **Første gang** jeg som supporter opplevde at Vålerenga tok seriegull flyttet Odd Stadion til en spesiell plass i hjertet mitt.

Tidspunktet er det ikke alltid er presist til steder. Men det er stedet.

Du kan gjøre en liten øvelse selv. Ta for deg norgeskartet ved siden av, og sett en prikk for hvert sted i Norge som du kan knytte noe til Vålerenga. Så tar du fram igjen kartet uka etter og tenker igjennom det på ny, før du setter de neste prikkene. Og uka etter. Og når du føler deg ferdig kan du sette prikker utenfor kartet. For Vålerenga er ikke bare et sted i Norge. Det er over hele verden.

Det er samfunnsgeografi, det!

Kjell H. Thon
redaktør

Ingen unnskyldning for ikke å se Vålerenga

En gang i tida var Royal League det nye og spennende. Uheldigvis kunne jeg ikke planlegge noen turer, ettersom jeg skulle tilbringe fire uker på statens regning – fire uker med plankehøvlning og stirring i celleveggen.

Av:
Lage Bother

Vålerenga hadde mista seriegullet med knappst mulig margin, og laget var i en flytzone uten like. Nå skulle vi få delta i den nordiske fotballnyvinninga. Revansje mot Rosenborg, turer til Stockholm og dansk landsbygd var på plakaten. Men jeg kunne altså ikke planlegge en eneste tur!

Allerede første uka var det bortekamp i Esbjerg. Vi var flere vålerengafans der inne, og vi delte med oss av informasjonen vi fikk henta inn fra telefonsamtaler med folk i frihet. Historiene fra Esbjerg-turen var som om fengselsvesenet skulle ha finni dem på for å plage oss, det hørtes ut som en veldig lystig tur. Tanken gnagde og gnagde: Skulle jeg virkelig ikke få sett Vålerenga slå Rosenborg? Skulle jeg gå glipp av revansjen?

Flere ganger i uka var det ymse utflukter. Kinotur, museumsbesøk og liknende. Da kjørte 13 fanger i vei i minibuss, med to betjenter til å passe på. I hjernen min snurra ideen: Det kunne vel ikke være mer problematisk å gå på fotballkamp enn på kino? Dette måtte undersøkes.

Jeg snakka først med en fangevokter. Han sa at jeg måtte ta det opp med ledelsen. Det gjorde jeg. Jeg ba om å få møte fengselsstyreren, og fikk etter hvert komme på møte. Jeg spurte om det var mulig å arrangere tur til fotballkamp, som utflukt. Det var ikke umulig, men det var ikke noe budsjett til slikt. Men hva om jeg kunne skaffe billetter da? Det gjorde sjølsagt saken lettere, men hvordan skulle jeg klare det, lurte styreren på. Det blir ikke noe problem, sa jeg skråsikkert...

Så fulgte en rekke telefonsamtaler til folk som kanskje kunne fikse dette. Det er utrolig vanskelig å organisere ting bak murene. Man må bruke en telefonboks, og da må man treffe på folk i den tida man får slippe til blant alle som skal bruke den. Telefonkort tok også ganske stor del av inntektene

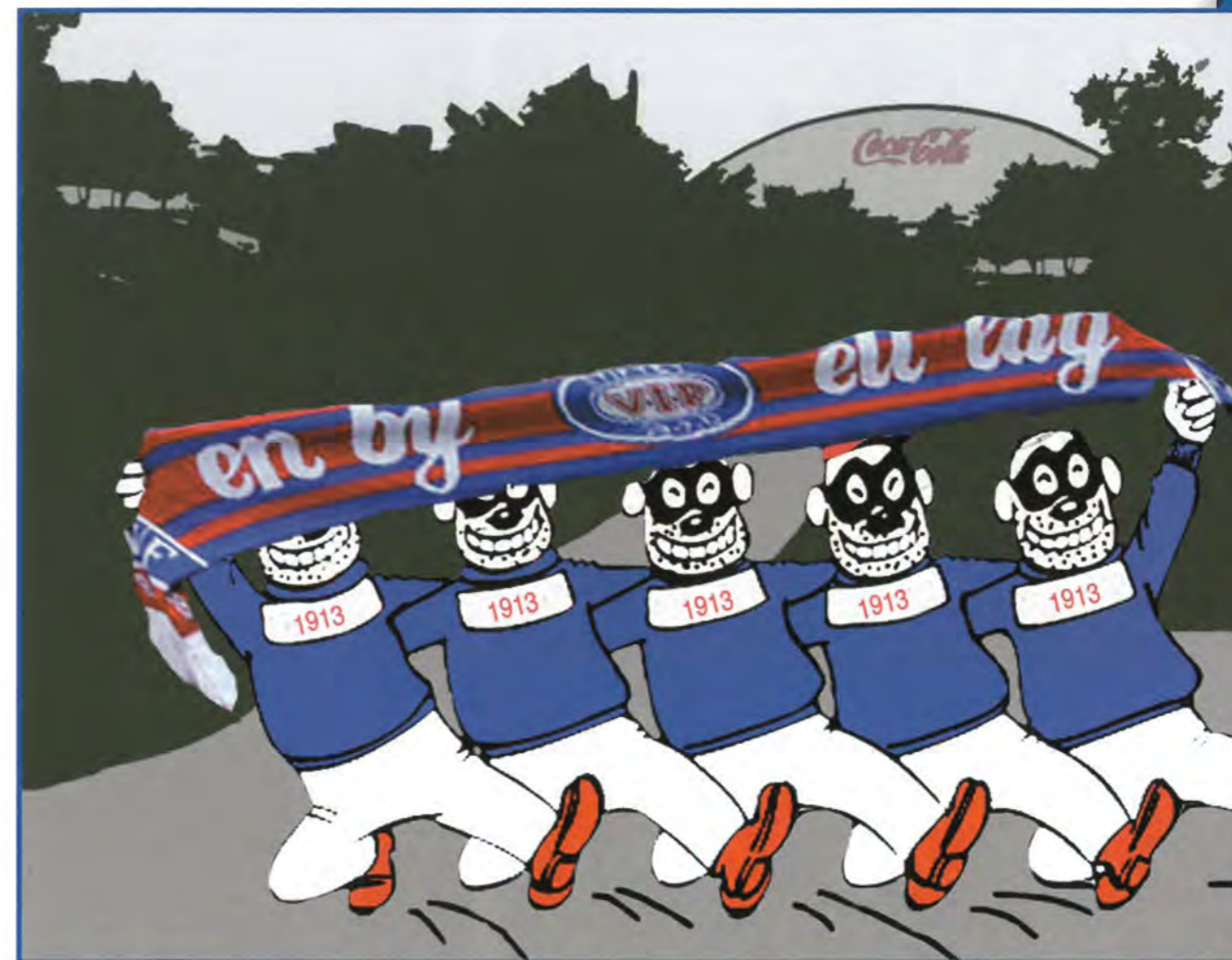
der inne. Om man skal bli oppringt, er man avhengig av at noen som hører at det ringer gidder å ta telefonen, notere seg hvem som er mottakeren og gå opp på brakka og spørre etter rett fangenummer. Man får nemlig ikke lov til å spørre etter et navn.

Det viste seg at å organisere tur til Rosenborg-kampen blei vanskelig. For kort tid, og på en lørdag. Billetter skulle man klare å fikse, da. Kampen mot Rosenborg gikk tross alt på Ullevaal, og det var ingen som trodde den ville bli utsolgt.

Djurgårdenkampen, derimot... NFF stengte Ullevaal for vinteren, og det var usikkert om kampen i det hele tatt kunne spilles. Den dagen jeg fikk vite at kampen skulle være i Vallhall, var jeg ambivalent. Hurra, det blir kamp – men den hallen har jo på langt nær nok plass! Den vil jo bli utsolgt fort som svint. Jeg hadde jo alt snakka med folk om at jeg hadde fått ordna billetter, noen gleda seg, andre håpa på å bli trekt ut bare for å få en tur, men det hadde jo skapt litt buzz i leiren.

Hva nå? En ting er å gi bort 15 plasser på et halvtomt Ullevaal, en annen ting er å gi skurker og banditter billetter i en kamp med trengsel. Her hadde fengselet faktisk gått med på å arrangere utflukt, og så skulle det strande fordi vi ikke fikk fatt i billetter?

Den dagen meldinga kom fra Oslo om at 15 billetter var i boks, derimot... For en fantastisk telefonsamtale! Da var jeg glad, og ganske stolt. Folk kom bort og skroyt av at jeg hadde fått det til. Oppslag om å melde seg på tur kom opp på tavlene, og folk meldte seg på. Ikke alle var like fotballinteresserte, noen av dem som skreiv seg på hadde klaga over at vi så Vålerenga – Rosenborg, de ville som vanlig heller se Discovery Channel. 13 blei trekt eller valgt ut. En av dem var

Fra bak lås og slå til rød og blå.

Illustrasjon: Marte Skogmo Hansen

jeg litt engstelig for – jeg lurte på om han ville oppføre seg. Ellers var det en gjeng med glade og spente folk som kjørte inn til Oslo i minibuss.

Ombord i minibussen begynte jeg å engste meg for hva jeg hadde dratt i gang. Vi var jo kriminelle alle mann, og ikke alle var inne for hvitsnipsaker, for å si det sånn. Hva om noen gjorde en dopdeal, prøvde å rømme, slo ned noen... Jeg ville være han som gav dem muligheten til det, og jeg ville være han som bragte Vålerenga i vanry. Men jeg bekymra meg unødig. Vel inne i Vallhall så jeg et banner som telte dagene siden Enga tapte sist, der dagene var skrivi med sånne streker som de bruker i fengselsfilmer, fire streker med en strek

på tvers. Jeg skjønte det var en hilsen, og takka tifogruppa stille.

Vi sto der altså, tretten fanger og to voktere. Det var mye snakk blant oss om stemninga, og den var jo god der inne i hallen. Så gikk brannalarmen, og alle måtte ut. «Nå,» tenkte jeg, «nå stikker dem av!». Men alle kom tilbake på plassene sine etter en kaotisk tur ut. Sjølve kampen husker jeg ikke stort av. Jeg mener å huske at vi var jævla gode, at svenskene ikke skjønte noe, og at vi vant fortjent. Om detaljene er uklare, så er minnet likevel ett av mine sterkeste som Vålerenga-supporter.

Av: Behle

Enga til topps

Man blir stolt av å være Vål'enga-supperer når man ser hva Klanen og dens medlemmer gjør.

Man får en god følelse av å pisse på bonda når man ser folk som Marius Flygind på toppen av Mount Everest med Vål'enga-flagg. Det var også Marius som ga meg ideen til å ta med VIF-skjerf på mine turer. Nå er det ikke så mange fjell Marius ikke har skjerfet, men Kilimanjaro tok jeg for ham.

Man trenger ikke å bestige fjell for å skjerfe, og jeg utfordrer alle til å skjerfe hele tida. Spesielt kunne jeg tenke meg en dykker som skjerfer på 40 meters dyp!

Uansett vil det alltid være med et Vål'enga-skjerf eller -flagg på mine turer!

➤ Rast i bakken og man kan spørre seg om man noen gang skifter.

➤ Første dag på Kilimanjaro. Lillesøster i Dropkick Murphy-T-skjorte og meg i drakt.

➤ Basecamp Aconcagua med FK1913-drakt.

➤ På Acon (6962 m) med El fingros skjerf.

➤ På vei oppover med Kili i bakgrunnen.

➤ På toppen av Kili (5896 m) med Vål'enga-skjerfet hevet stolt.

Klanen på verdens tak

➤ Med Enga på toppen av verden.

«Du gå'kke aleine på Everest.
Du er en av oss!»

Utdrag fra Marius Flyginds dagbok på tur.

Fra Aconcagua januar 2000

Jeg følte meg ikke helt pigg, og ble litt forbanna av det. Det viste seg å gå fort over, så nå er jeg veldig blid igjen. Det eneste jeg lurer på er hvordan det gikk i kampen mellom VIF og Horhamar 6. januar.

Det var ufattelig deilig å endelig krabbe opp de siste meterne. Jeg fikk tatt mange bilder. Som vanlig poserte jeg stolt med Vål'enga-skjerfet som jeg hadde båret helt til toppen.

Fra Mount McKinley mai/juni 2001

Denne dagen begynte ikke bra. Sjur kom med følgende melding: «Enga er ute av cupen, og Rekdal er trener i Hødd!»

Høyden får ta skylda for at jeg ikke umiddelbart skjønte

at dette var kødd (Hødd?). Jeg vet ikke om det var Sjur eller en ond faen i Norge som prøver å ødelegge ferien min. Jævla bønder!!!

... før vi ringte til Audun. Han fortalte at Enga vant 7-1 over Byåsen i bartebyen, og at Petter Belsvik er klar for å spille i rødt og blått.

Fra skitur over Grønland 2002

Jeg innviet satellittelefonen med å ringe broder'n for å høre hvordan det gikk med Enga i dag. 3-1-seier over Odd Grenland ble feiret med vill jubel og Enga-musikk på anlegget. Leit at Lyn tapte 1-0 hjemme mot Moss (he-he).

Ellers håper jeg at Enga banker Bryne i morgen. God natt!

Aconcagua

6959 m.o.h.
Januar 2000
Høyeste fjellet i Sør-Amerika

Mount Vinson

4897 m.o.h.
November/Desember 2007
Høyeste fjellet i Antarktis

Jeg følte det var min dag i dag med fin form og VIF-seier. Sånn skulle det ikke gå... De siste øktene gikk jeg og nynet på noen Enga-sanger og håpet at VIF banket Viking på Ullevaal. Da vi kom frem til campen ringte jeg broder'n og fikk høre at det ble 0-0, samtidig som jeg fikk bekreftet 1-1 mot Bryne på onsdag.

Jeg kunne nok ha kost meg mer ettersom VIF nok en gang tapte «Best i byen»-kampen. Faen!

Mens jeg koste meg på badet med første dusj på tre uker, dundret det inn tekstmeldinger om at Enga pisset på Viking (3-1) og er klare for semifinale hjemme mot Aalesund.

Fra Everest 2005

Tilbake i Namche dro jeg innom internettkafeen og fikk den glade meldingen om at Vålenga Hockey har vunnet de to første finalekampene.

Jeg fikk og skrev e-mail. Enga har tatt botta og 2-2 borte mot brann i RL er gode nyheter.

Broder'n hadde sendt med en lapp med følgende melding: «Ha en fantastisk tur! Ta vare på deg selv og snu i tide (d.v.s. når du har vært på toppen). Husk: Du gå 'kke aleine på Everest – du er en av oss!!! Lykke til!»

Det var drittvær resten av lørdagen, så vi gjorde ikke så mye annet enn å sitte i spiseteltet. Siden jeg følte meg så bra, feiret jeg med en øl til middag. Ikke like bra som på Bohemen, men bra nok.

Fredag 15. april 2005

I dag har vi stort sett sittet i spiseteltet og slappet av, skrevet og lest e-mailer. Enga tapte 2-1 borte mot IFK Göteborg i Royal League. Faen!

Mount McKinley (Denali)

6194 m.o.h.
Mai/juni 2001
Høyeste fjellet i Nord-Amerika

Elbrus

5642 m.o.h.
August 2000
Høyeste fjellet i Europa

Mount Everest

8848 m.o.h.
Mars/Juni 2005
Høyeste fjellet i verden (Asia)

Tirsdag 3. mai 2005

I forbindelse med eliteserierunden hjemme i Norge, viste vi fotballfilm i spiseteltet på søndag kveld. Hyggelig å komme i litt skikkelig kampstemning med «The Football Factory». Selvfølgelig vant Enga 1-0 borte mot Tromsø.

Onsdag 4. mai 2005

Mattias og jeg lastet ned hilsener da vi kom tilbake. VPN har tydeligvis skrevet om turen vår, så det var mange hilsener fra ukjente klansmenn.

Fredag 6. mai 2005

... og jeg har fått e-mail om at mitt kjære Vålenga leder serien etter å ha slått Aalesund 3-1 på Ullevaal.

Tirsdag 10. mai 2005

Jeg klager ikke. Enga vant 1-0 i Bodø på søndag og leder fremdeles serien med 15 poeng. RBK har bare 8!

Tirsdag 17. mai 2005

I dag er det 17. mai. Jeg sitter i Base Camp alene og er syk. Ikke akkurat sånn jeg hadde håpet å feire 17. mai. Da ringte (vekket) jeg broder'n og fikk resultatet fra VIF – FFK i går. 0-0 og 23000 tilskuere på Ullevaal. Han hørtes for øvrig veldig klein ut. Og det blir en bror stolt av!

Av: Kjell Henning Thon
Foto: Vålerenga Historielag

Vålerenga har ikke bare satt sitt preg på Oslo by. Klubben, bydelen, navnet Vålerenga har preget den delen av Oslomarka som ligger øst for byen også. Dette blir neppe til noen fast spalte, men denne gangen kikker vi forsiktig på fire steder i marka som er verdt å besøke bare fordi man er Vålerenga-supporter.

Vålerenga
(Utgangspunkt: Skårer/Losby)
Vi begynner lengst nord i Østmarka. Litt nord for Losby, helt på grensa mot marka, finner vi det eneste stedet utenfor Oslos grenser som heter Vålerenga. Bruket ligger i Lørenskog kommune, og den nærmeste naboen? Skulerud! Tilfeldig? Neppe!

Sarabråten
(Utgangspunkt: Ulsrud/Østmarksetra)
Men vi skal bli litt mer alvorlige: Da friluftslivet vokste fram i Norge for snart 150 år siden, var Turistforeningens grunnlegger Thomas Heftye (rikmannen som blant annet også eide Frognerstøtten) blant pådriverne for å sette ting i gang. Da jernbanen begynte å gå, sendte han sine mer prominente gjester med «trainet» til Bryn, hvorfra de fulgte veien (helst med hest og vogn eller slede) inn til Sarabråten ved Nøklevann i Oslo.

Heftye anla en flott turvei inkludert en morsom korketrekker-sving som det fortsatt er mulig å bruke. På Sarabråten hadde Heftye en stor gård hvor kongelige og andre var på besøk. Men samme sted fant vi også det største hopprennet i landet etter Husebyrennet og dets etterfølger Holmenkollrennet. Blant de virkelige pådriverne for «Østmarkas Holmenkolldag» var skidelen av VIF. Even Saugstads bok «Østmarka fra A til Å» forteller at det på Sarabråttrennet i 1907 var 300 deltagere og 3000 tilskuere. Kong Olav tok en av sine første skipremier i Sarabråttrennet.

Ulsrud var et mye brukt utfartssted for ungdom fra Vålerenga. Vålerenga Skoles rektor Kaptein Skau jobba for å få med flest mulig på tur, og sørget for at de som trengte fikk låne ski og utstyr av skolen. Vålerenga ski arrangerte sin første åpne langrennskonkurranse i Østmarka i 1916, med 76 deltagere. Interessen for hopp vokste fram fra rundt 1925, og det siste Sarabråttrennet ble arrangert i 1928.

Blårøde turtips!

Spinneren

(Utgangspunkt: Sandbakkken)

Endå litt lengre sør finner vi toppen Spinneren, i Oslo kommune. Den er (som nesten alle andre topper i Østmarka...) masete å klyve opp på fra øst eller vest. Men fra sør eller nord går det fine stier. Og på toppen er det åpent med spredt furuskog. Nær den 271 meter høye toppen står det også en 2,5 meter høy steinbauta som veier flere hundre kilo. Ingen vet hvordan den opprinnelig kom dit, og blant teoriene nevnes en minnestein i forbindelse med en brann, en minnestein for Karl IIIs mislykkede forsøk på å ta Oslo, og marsboere.

Men hva har så dette med Vålerenga å gjøre? Alfred Janson fra Friluftsklubben «oppdaget» bautaen i 1927 (selv om folk har sett den der i hvert fall fra 1860), men da han skulle ta med noen venner for å vise den fram var den ikke der. Noen hadde revet den ned og vellet den utenfor kanten. Steinbautaen var borte. Morgenbladets artikkel om saken et par år senere konkluderte med at «Bautaen på Spinneren er ikke mere, men stedet er likevel verdt et besøk». Denne artikkelen satte to speidere fra Vålerenga på ideen om å finne den igjen. I 1931 fant speiderne fra Vålerenga Speidergruppe steinen, som hadde blitt delt i to i fallet. De bar, heiste og dro steinen opp igjen, og kostet på noen skjær mur for å støpe den sammen og feste den bedre enn den hadde vært. Trekvart århundre senere står steinen der fortsatt, og Klansropets redaksjon har skjerfet den for å markere Vålerenga-tilhørigheten.

Tonevann

(Utgangspunkt: Bysetermåsan)

«Tap for all del ikke lysten til å gå. Jeg går meg til det daglige velbefinne hver dag og går fra enhver sykdom. Jeg går meg til mine beste tanker, og jeg kjenner ikke en tanke så tung at man ikke kan gå fra den. Når man slik fortsetter å gå, så går det nok.»

Søren Kierkegaard, dansk filosof, ca 1850

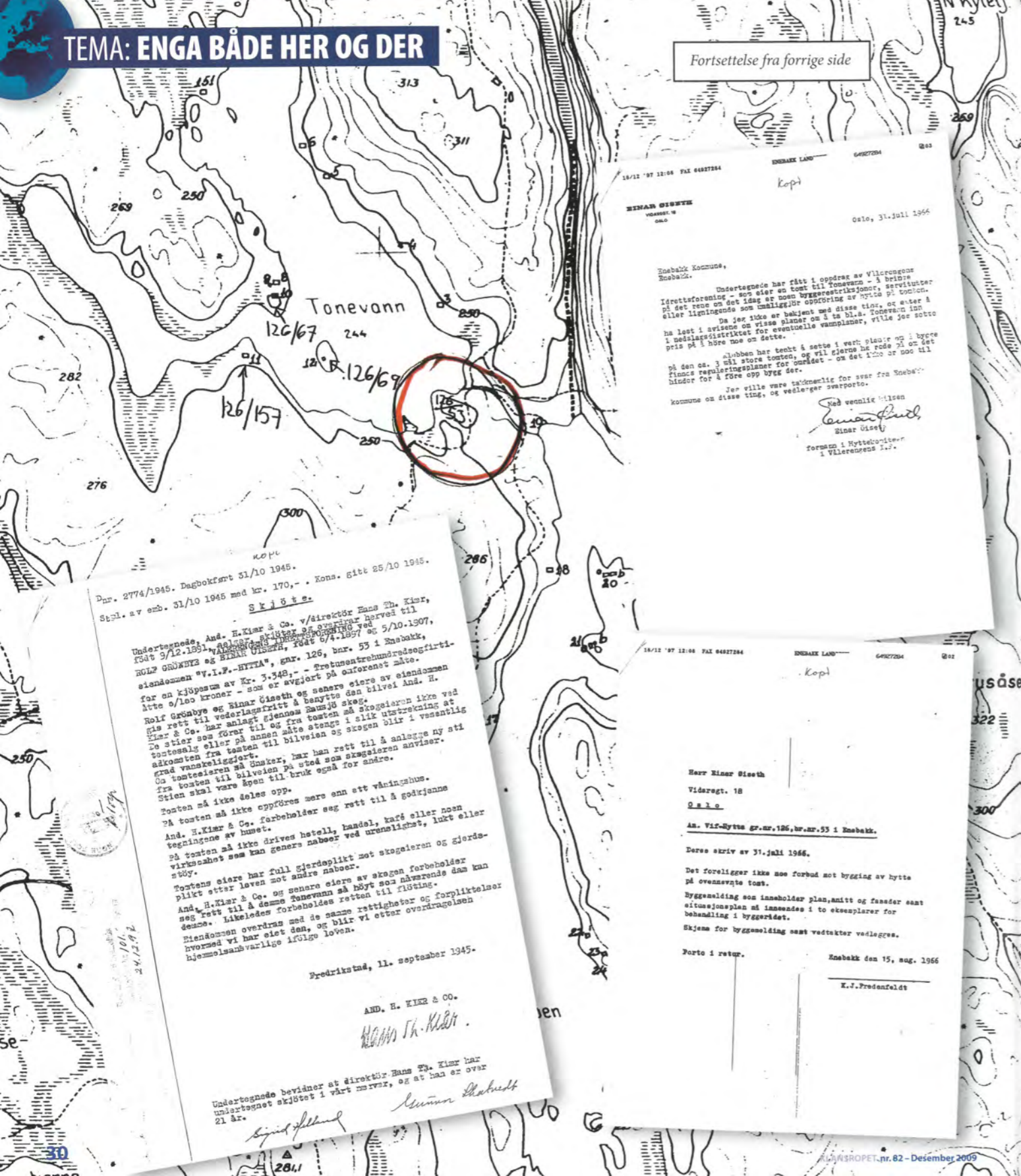
Det var vel noe sånt gutta fra Vålerenga tenkte da de ønsket seg en egen sportshytte langt ute i Østmarka, og ønsket var ganske nær å bli oppfylt.

Tonevann ligger under det som kanskje er Østmarkas aller flotteste utsiktspunkt, Tonekollen. Det er det sørligste punktet av de fire vi ser på her og ligger i Enebakk. Verken ved vannet eller på toppen møter du mange på sommerstid, mens det på vinteren er litt trangere i denne delen av marka med besøkende som kommer hit via Skiforeningens hytte Vangen og på vannene i denne delen av Østmarka.

Dette er kanskje det stedet i Østmarka som er aller mest Vålerenga, og som er det på en mest hemmelig måte. I sørenden av Tonevann ligger tomta som Vålerenga-hytta skulle ligge på. Det forelå planer om en sportshytte siden idrettsforeninga ble stifta, og det var særlig aktuelt i tida før andre verdenskrig. Og i 1945 ble det kjøpt en flott hyttetomt en halvtimes gange nord for Vangen. På de neste sidene ser du skjøtet, salgsavtalen, kartskissen og brevet fra Enebakk kommune som bekrefter at det er sånn. Du finner også bilder av vålerengaskikkelser som William «Bolton» Winther, Per Lie og Geir Kristiansen på besøk på tomta.

Hva med å besøke et Vålerenga-sted neste gang du skal på tur i marka? Spinneren og Tonevann er begge fantastiske rasteplasser, mens Sarabråten er det enkleste stedet i Østmarka å få til en kort og barnevennlig tur! Og er du ekstra sprek rekker du alle fire på en dag!

Fortsetter neste side

Fortsettelse fra forrige side

18/12 '67 12:08 FAX 64827284 ENEBAKK LAND 64827284 Q01

Kopi

Oslo, 31. juli 1966

KINAR ØISETH
VÅRRETT 9
Oslo

Enebakk Kommune,
Enebakk.

Undertegnede har fått i oppdrag av Villeregens Idrettsforening - som sier en tomt til Tonevann - å bringe på det rene en del idéer av noen byggeskisseløser, servitutter eller lignende som imidlertid oppføres av hytte og tomt. Da jeg ikke er bekjent med disse ting, og etter å ha lest i avisene om disse planer om å ta bl.a. Tonevann inn i nedslagsdistriktet for eventuelle vannplaner, ville jeg søkte klubben har tenkt å sette i verk planer og i byrde på den ca. 3 mill store tomt, og vil gjerne ha rede på om det finnes reguleringsplaner for området - om det 1:200 er noe til hinder for å føre opp bygget.

Jeg ville være taknemlig for svar fra Enebakk kommune om disse ting, og vedlegger svarporto.

Med vennlig hilsen
Einar Øiset
Einar Øiset
formann i Hyttekomiteen
i Villeregens IdF.

Dnr. 2774/1945. Dagbokført 31/10 1945.
St. 31. av emb. 31/10 1945 med kr. 170,- . Kona. Gitt 25/10 1945.

S k i t t e.

Undertegnede, And. H. Kier & Co. v/direktør Hans Th. Kier, født 9/12.1891, og skifter og overfører herved til ROLF GRØNBEYS og SINAR ØISETH, født 6/4.1897 og 5/10.1907, eiendommen "V.I.F.-HYTTA", nr. 126, bnr. 53 i Enebakk, for en kjøpesum av Kr. 3.348,- - - Tretusen tre hundrede og tretti-åtte o/100 kroner - som er avgjort på enforent måle. Rolf Grønbye og Sinar Øisetth og senere eiere av eiendommen gis rett til vederlagsfritt å benytte den bilvei And. H. Kier & Co. har anlagt gjennom Rausjø skog. De stier som fører til og fra tomtene på skogstierne ikke ved tomtene eller på annen måte stenge i slik utstrekning at skogstierne fra tomtene til bilveien og skogen blir i vesentlig grad vanskeliggjort. Om tomtene eller på annen måte stenge i slik utstrekning at tomtene til bilveien på stedet som skogstierne anviser. Stien skal være åpen til bruk også for andre.

Tomtene må ikke deles opp.

På tomtene må ikke oppføres mere enn ett våningshus.

And. H. Kier & Co. forbeholder seg rett til å godkjenne tegningene av huset.

På tomtene må ikke drives hotell, handel, kafé eller noen virksomhet som kan genere naboer ved urenlighet, lukt eller støy.

Tomtens eiere har full gjerdagligt mot skogstier og gjerdeplikt etter loven mot andre naboer.

And. H. Kier & Co. og senere eiere av skogen forbeholder seg rett til å bytte Tonevann så høyt som nåværende dan kan demme. Likeledes forbeholdes retten til fløtting.

Eiendommen overdras med de samme rettigheter og forpliktelser hvormed vi har slett den, og blir vi etter overdragelsen hjemmelsansvarlige ifølge loven.

Fredrikstad, 11. september 1945.

AND. H. KIER & CO.
Hans Th. Kier

Undertegnede beviener at direktør Hans Th. Kier har undertegnet skiftet i vårt navn, og at han er over 21 år.

Sigurd Helland

18/12 '67 12:08 FAX 64827284 ENEBAKK LAND 64827284 Q02

Kopi

Herr Einar Øisetth
Vidaregt. 18
Oslo

An. VIF-Hytta nr. 126, bnr. 53 i Enebakk.

Deres skriv av 31. juli 1966.

Det foreligger ikke noe forbud mot bygging av hytte på ovennevnte tomt.

Byggeskjema som inneholder plan, snitt og fasader samt situasjonsplan og innsendes i to eksemplarer for behandling i byggerådet.

Skjema for byggeskjema samt vedtak vedlegges.

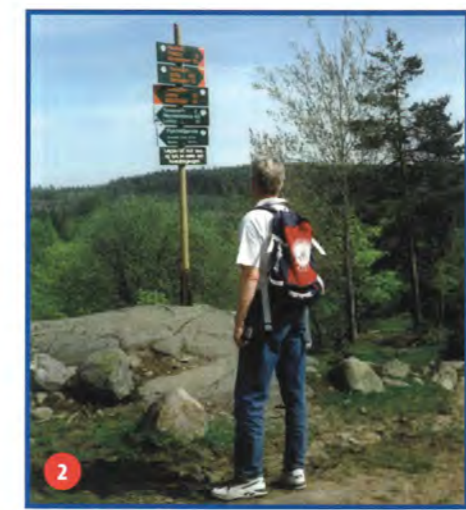
Porto i retur.

Enebakk den 15. aug. 1966

K.J. Fredanfeldt

VIF-gutta har dugnad og fått frem materialet, som bare ble liggende eller rappa da man ikke fikk mulighet til å bygge.

1. Sommeridyll.
2. Geir Kristiansen fra Aldermannsligaen finner veien.
3. William (Bolton) Winther (med caps) var med da hytta skulle bygges.
4. Pause, og daværende oldermann i Aldermannsligaen, Per Lie, peker på målet.

Verden rundt med VPN

I perioden januar til oktober 2009 fikk www.vpn.no besøk fra 141 land. På toppen av lista finner vi, ikke uventet, Norge, mens land som Irak, Uruguay og Bhutan ikke finner sidene særlig interessante. Selv om representanter for disse landene også har ramlet innom for en høflighetsvisitt.

Klanens menn og kvinner er et reisende folk som anser hele verden som sin personlige tumleplass, over alt og over alle. Hjemlengselen kommer allikevel fra tid til annen og fremfor å skrive til mor for å få oversendt brunost søker de heller på nett etter de viktige tingene i livet. Nytt om Vålerenga.

Landene som besøker VPN oftest er Norge, Sverige, Danmark, England, USA, Frankrike, Tyskland, Spania, Finland og Hellas. Neppe sjokkerende lesing, ikke få nordmenn studerer og ferierer i disse landene. Sært allikevel blir det når Spania har hele 6842 flere besøkende enn Hellas, vi vet jo at du ikke kan reise til Hellas uten å treffe naboen. I grunn kan vi vel si det samme om deler av Spania.

Derfor konkluderer vi enkelt med at ingen med interesse for Vålerenga reiser til Hellas, de drøyt 3500 besøkende vi fikk fra Olympens land var sikkert forvirra grekere som sjekka om det var noe fornuftig lektyre å lese i forbindelse med kampene mot PAOK.

Videre kan man legge til grunn at det ikke er mange som tjenestegjør i Afghanistan som har sympatier for hovedstadens kongebå. Stusselige tre ganger har noen funnet veien fra Afghanistan til VPN. På den annen side har de sittet snaut 20 minutter i snitt og lest gjennomsnittlig 5,67 artikler.

De finner altså sidene så interessante at de benytter betydelig tid på sidene når de finner frem, men det har ikke moret dem nok til at de kommer tilbake.

Mest tid på VPN benytter våre 59 venner i Algerie. I gjennomsnitt sitter de 7 timer, 20 minutter og 19 sekunder hvor de deler 10,25 artikler seg i mellom.

Plass	Land/territorium	Besøk	Sider/besøk	Gj.sn. tid på nettsted
1	Norge	2 895 305	2,81	00:22:07
2	Sverige	48655	2,48	00:16:26
3	Danmark	32450	2,27	00:14:19
4	Storbritannia	21151	2,58	00:18:35
5	USA	15180	3,79	00:30:44
6	Frankrike	14164	3,44	00:25:15
7	Tyskland	10402	3,04	00:24:08
8	Spania	10389	3,69	00:23:38
9	Finland	3865	4,46	00:36:43
10	Hellas	3556	2,29	00:14:39
11	Tsjekkia	2243	2,64	00:20:18
12	Australia	1873	3	00:07:51
13	Kina	1764	2,18	00:14:30
14	Ungarn	1758	2,28	00:10:57
15	Belgia	1619	2,75	00:11:10
16	(not set)	1466	2,51	00:24:57
17	Singapore	1398	1,72	00:09:11
18	Polen	1390	2,39	00:11:16
19	Irland	1113	3,54	00:22:08
20	Italia	1023	1,97	00:08:00
21	Senegal	984	4,12	01:36:04
22	Tyrkia	888	2,5	00:13:48
23	Argentina	878	2,97	01:55:41
24	Canada	641	3,47	00:18:01
25	Sør-Korea	581	3,17	00:30:00
26	Vietnam	560	3,35	00:33:51
27	Østerrike	532	4,04	00:30:57
28	Brasil	482	1,94	00:04:04
29	Qatar	476	3,53	00:23:58
30	Indonesia	475	1,47	00:02:52
31	Japan	434	3,38	00:23:03
32	Malaysia	357	2,54	00:11:05
33	Filippinene	352	2,55	00:09:26
34	Egypt	315	1,8	00:13:24
35	Sør-Afrika	314	2,25	00:46:37
36	Mexico	303	2,44	00:14:06
37	Latvia	291	1,43	00:12:55

Her blir det nærliggende å gjette på at datalinjene i Algerie er spesielt trege eller at det ikke er lett å forstå norsk om du er født og oppvokst i Algerie.

På den annen side kan vi her snakke om kvinner som er med menn (som de helst ikke vil være med), til et land (de helst ikke vil oppleve) og der-

Plass	Land/territorium	Besøk	Sider/besøk	Gj.sn. tid på nettsted
38	Serbia	289	2,99	00:16:13
39	Litauen	285	1,83	00:06:32
40	Luxembourg	283	2,4	00:26:31
41	Kroatia	265	2,24	00:08:33
42	India	251	3,5	00:14:56
43	Portugal	251	2,9	00:23:54
44	Kypros	239	3,92	00:15:39
45	Estland	225	2,59	00:13:23
46	Bulgaria	222	4,41	00:28:36
47	Island	219	2,13	00:08:19
48	Iran	204	2,72	00:11:19
49	Chile	199	3,3	00:14:50
50	Kambodsja	165	2,51	00:06:20
51	Russland	165	3,48	00:09:30
52	Venezuela	146	2,31	00:29:18
53	Forente Arabiske Emirater	120	3,12	00:16:34
54	Honduras	120	1,9	00:01:22
55	Kenya	117	2,3	00:47:05
56	Hong Kong	109	3,08	00:09:02
57	Colombia	108	3,33	02:06:44
58	Israel	99	2,05	00:17:38
59	Romania	91	2,25	00:04:02
60	Malta	89	2,89	00:20:57
61	Peru	88	1,82	00:03:00
62	New Zealand	85	1,73	00:01:23
63	Slovakia	83	2,17	00:02:23
64	Marokko	72	1,81	00:01:26
65	Ukraina	69	2,59	00:24:45
66	Panama	65	1,28	00:01:12
67	Algerie	59	10,25	07:20:19
68	Montenegro	54	2,28	00:11:11
69	Etiopia	52	3,33	00:43:48
70	Taiwan	52	7,75	00:44:13
71	Tunisia	52	2,13	00:03:32
72	Guatemala	52	2,67	00:05:32
73	Ecuador	50	1	00:00:00

for unnskylder seg med at de må ordne noe «jobb-greier» på sin lille portable og dermed blir sittende en hel arbeidsdag og lese.

Videre peker Jordan, Dominica, Colombia, Argentina, Senegal, Palestina, Sudan, Kenya og Sør-Afrika seg ut som landene hvor folk benytter lengst tid til lesing om Vålerenga, hvor Sør-Afrika, som benytter kortest tid på å lese av disse ti, er inne i 47 minutter og 37 sekunder mens de i snitt leser

Plass	Land/territorium	Besøk	Sider/besøk	Gj.sn. tid på nettsted
74	Palestina	48	4,42	01:17:39
75	Oman	48	1,04	00:00:01
76	Aruba	46	2,2	00:02:44
77	Costa Rica	45	1,6	00:00:28
78	Nigeria	41	2,05	00:12:26
79	Kuwait	36	4,86	00:36:36
80	Makedonia	35	2,43	00:21:41
81	Bosnia-Herzegovina	31	2,19	00:03:25
82	Saudi Arabia	31	2,19	00:00:18
83	Cuba	31	1,52	00:00:29
84	Mauritius	30	1,8	00:02:58
85	Ghana	30	1,2	00:00:55
86	Sierra Leone	25	2,72	00:11:55
87	Sudan	24	1,21	00:50:51
88	Slovenia	22	1,27	00:00:13
89	Færøyene	20	1,55	00:00:32
90	Hviterussland	20	3,45	00:02:42
91	Dominica	18	3,22	02:08:45
92	Belize	17	3,41	00:04:45
93	Armenia	17	1	00:00:00
94	Laos	17	1,06	00:00:03
95	Trinidad og Tobago	13	2,23	00:03:43
96	Tanzania	13	4,46	00:31:17
97	Pakistan	13	1,15	00:07:52
98	Jordan	13	18,62	02:45:09
99	El Salvador	12	1,5	00:00:39
100	Nicaragua	12	1,42	00:04:19
101	Antigua og Barbuda	9	3	00:45:10
102	Paraguay	8	2,75	00:03:15
103	Nepal	7	1	00:00:00
104	Georgia	7	4,43	00:32:09
105	Den dominikanske Republik	6	1,33	00:00:07
106	Aserbajdsjan	6	5,33	00:11:08
107	Jamaica	5	1,4	00:00:10

2,25 artikler. Arbeidsbelastningen deles mellom 314 innlogginger.

Hele 14 land er innom i så kort tid at det ikke engang telles sekunder. Mye mulig at de får bakoverveis av hva som lett kan oppfattes som usømmelig språkbruk, hva vet vi, sikkert er det i hvert fall at de stenger siden før den har lastet.

Av seriøse lesere, som tilbringer ett sekund eller

Plass	Land/territorium	Besøk	Sider/besøk	Gj.sn. tid på nettsted
108	Guadeloupe	5	7,8	00:08:57
109	Syria	5	2,4	00:01:01
110	Réunion	5	1,2	00:00:04
111	Maldivene	5	2,4	00:01:28
112	Puerto Rico	4	2,25	00:01:03
113	De Nederlandske Antiller	4	1	00:00:03
114	Liberia	4	4	00:14:02
115	Rwanda	4	5,25	00:30:06
116	Åland	4	1	00:00:00
117	Monaco	4	4,5	00:03:06
118	Angola	4	2,5	00:01:09
119	Bolivia	4	1	00:00:00
120	Afghanistan	3	5,67	00:19:50
121	Elfenbenskysten	3	1,33	00:01:30
122	Zimbabwe	3	1,67	00:07:30
123	Gambia	3	3,67	00:15:21
124	Zambia	2	2	00:02:13
125	Uganda	2	2	00:00:25
126	Saint Lucia	2	3	00:01:33
127	Bahrain	2	1,5	00:01:02
128	Libanon	2	1	00:00:00
129	Moldova	2	3	00:00:41
130	Malawi	2	1	00:00:00
131	Mali	2	2	00:00:01
132	Fiji	2	1	00:00:00
133	Kirgisistan	2	1	00:00:00
134	Sri Lanka	2	2	00:00:54
135	Bermuda	2	4	00:02:59
136	Mongolia	2	1	00:00:00
137	Mosambik	1	1	00:00:00
138	Irak	1	4	00:05:26
139	Samoa	1	1	00:00:00
140	Uruguay	1	1	00:00:00
141	Bhutan	1	1	00:00:00

mer på sidene, finner vi Uganda, Saudi-Arabia, Slovenia, Jamaica, Den Dominikanske Republik, Réunion (utenfor Madagaskar), Laos, Nederland, Oman og Mali. Av disse racerne besøker Uganda oss lengst med en snitttid på 25 sekunder. Grindheim trekker muligens folk fra Nederland mens Luton antagelig gjør Jamaicanere nysgjerrige men alle erkjenner sikkert at VPNs innhold leveres av folk uten forståelse og flykter før de får bivirkninger.

Av alle de artige landene som har trøkket seg inn på VPN er (not set) det merkeligste. Disse befinner seg på 16. plass over antall besøk og leser en hel del også. Timer med søk via internett har ikke avslørt den geografiske posisjonen til (not set), men opplysninger om saken kan sendes redaksjonen for Klansropet.

Til sist vil vi få takke vår ene leser i Irak. Du har lest 4 artikler, noe du brukte 5 minutter og 26 sekunder på.

På tur, Viggo

På tredje gangs purring så traff han endelig, Ropets redaktør som er på utkikk etter oss stakkarer som opplever Välerenga på fjernt hold og gjerne vil skrive om det. Selvsagt er det dagen etter deadline, og like selvsagt opplyses det at han fortsatt kan mota artikkelen om den kommer inn «over helga». Jada, jada, klart man gjør en innsats for Klansropet, og hva kan da passe bedre enn at også artikkelen skrives på reisefot, fra et meget lite og meget trangt hotellrom i det sentrale Tokyo. At det er lite og trangt overrasker neppe noen som har vært i Japan, men det denne skribenten hadde oversett da han bestilte rom var at «tradisjonelt innredet hotell» ikke betydde «litt sånn koselig eldre møblement», men heller «vi har ikke råd til å utstyre rommene med internetttilgang». Derfor kan det godt tenkes at enkelte saklige fakta i denne artikkelen kommer til å være preget av en etter hvert aldrende ukommelse.

Hva man gjorde for å følge Välerenga langveisfra i riktig gamle dager vet jeg ikke. Å ringe hjem til Norge var jo praktisk og finansielt en større operasjon så sent som tidlig 90-tall. Sats på å finne NRK på langbølgen kanskje? Uansett må det ha vært mer enn vanskelig i den gang da. Heldigvis faller mine egne erfaringer som supporter fra utlandet stort sett sammen med de to tekniske oppfinnelsene som har gjort det mulig å følge med selv om en ikke er helt på rett plass til rett tid: internettets verdensomspennende utbredelse og mobiltelefonens verdensherredømme.

Første sesong i så måte var 1995. Etter en downperiode på slutten av åtti- og begynnelsen av nittitallet, grunnet familieførøkelse og elendig spill, så fikk jeg en Välerenga-interessert kollega i 1994. Vi begynte så smått å dra på kamper, både hockey og fotball, men i det entusiasmen begynte å ta av (en entusiasme som hadde blitt ettertrykkelig drept av en elendig hjemmekamp på Bislett en eller annen gang på slutten av åttitallet). Jeg hadde kjørt som et helvete hjem fra hytta, rakk akkurat å se Välerenga score 1-0 ca.

30 sekunder inn i første omgang, for deretter å måtte lide meg gjennom 2 x 45 av et ryggende forsvar som la inn akkurat nok innsats til å tape kampen med ett mål eller to. Synes også å huske at det i samme kamp var en som hoppet over gjerdet for å slå ned linjemannen og ble behørig banket opp av Anders Krystad som takk for innsatsen, men det kan tenkes jeg blander inn en annen kamp).

Ikke før var interessen gjenoppstått før en befant seg i Boulder, Colorado. Ikke det verste stedet i verden å oppholde seg et års tid, men vestsiden av USA ligger åtte, ni tidssoner etter Norge, som vil si at kampene kommer tidlig på formiddagen, og da er man som regel på jobb. I 1995 spilte dette for så vidt ingen rolle, VG-nett fantes knapt, og selv de få NTB-meldingene som ANSA la ut til glede for utenlandsstuderende ble passordbeskyttet det året, slik at vi som ikke var utenlandsstuderende ikke hadde tilgang utenfor Skandinavia. (Hva de tenkte på med slik passordbeskyttelse er meg fortsatt en gåte). Heldigvis var det en entusiast, hvis fulle navn jeg må medgi er borte fra korttidsminnet. Lars var fornavnet i hvert fall. Trur eg. Han fulgte i hvert fall med alle Oslo-lagene, og oppdaterte alle resultater og tabeller kort tid etter hver runde. En dag forsinket, ja vel, men husk at i 1995 så var vi alt annet enn godt vant og at selv SMS-meldinger var en eksotisk nyvinning kun kjent av en engere krets.

SMS-meldinger ja. På mange måter så er det å følge en Välerenga-kamp via SMS-melding et absolutt sistevalg. Men må man så må man. Tre lykkelige eksempler: 1) På vei fra Firenze til Oslo, via Gatwick og Heathrow av en eller annen merkelig grunn, høsten 2005, Fredrikstad - Välerenga 4-5. Tapte vi denne kampen var det bare å glemme gullet, men målene rant inn, og seieren kom så vidt jeg husker langt langt på overtid. Så lykkelig man kan bli av et par tall på en liten mobilskjerm! 2) Lykkelig ble jeg også på vei hjem fra Calabria, via Milano Linate, Milano Malpensa, og Frankfurt. Välerenga lå under borte, mot Odd som hadde laget hakkemat

av Rosenborg uken før. Dette var like etter at Välerenga hadde knust Rosenborg på bortebane, men fortsatt lå langt bak poengmessig. Forsinket fly på Malpensa og sure tyskere ble fullstendig glemt da Välerenga snudde kampen og på alvor begynte å true Rosenborgs gull. 3) Sommeren 2002 var det møter, først på Santorini deretter i Pisa. Vi befinner oss altså på ruten Santorini - Pisa, via Aten og Roma. VM i fotball var det også, om jeg ikke husker feil, men av en eller annen grunn det ble spilt Välerengakamper for det. For jeg husker meget godt at jeg i frykt for å gå glipp av resultatet hadde bedt minst tre forskjellige venner sende scoringsvarsel fra bortekampen Start - Välerenga. Dette var Tobias Grahn's store dag, og det vakte en viss oppsikt da jeg mottok ikke mindre enn 23 SMS-meldinger i løpet av mindre enn 45 sekunder i det jeg slo på telefonen på vei ut av flyet i Aten. Tross småsure blikk fra medpassasjerer var jeg egentlig ikke misfornøyd med det heller.

De siste årene og TV2 Sumo har gjort livet for oss som reiser til en dans på roser. (I hvert fall om man har vært forutseende nok til å sjekke at hotellet/leiligheten har brukbar internetttilgang.) Og da blir største hinderet tidsforskjellen. På USAs vestkyst vil den si at kamper kommer en eller annen gang på formiddagen. I helgene er dette helt greit. Det gjelder bare å få kjøpt inn frokost før kampstart for deretter å fyre opp laptoppen, eventuelt med utgang til større skjerm. Litt mindre behagelig er det om kampene går på ukedager. På formiddagene er man som regel på jobb, det har den fordel at internetttilgangen vanligvis er bra, men samtidig den ulempen at det kan hende man faktisk må jobbe.

Slik gikk jeg glipp av fjorårssesongens beste ti minutter da jeg ble innkalt til møte akkurat i det Välerenga bestemte seg, for en gangs skyld, for å spille fotball, borte mot Viking. Møtet var raskt unnagjort, men det var godspillet også, så det eneste jeg fikk med meg fra den kampen var Vikings nestenoppheving og panisk kaving i forsvar. Min belgiske kollega, som til dag-

Foto: Kevin Skjottvang

lig holder med Brugge, var ikke innkalt til møte, og fikk med seg alt det gode. Han tror den dag i dag at Välerenga spiller hurtig og presis angrepsfotball. Dette i San Francisco/Palo Alto. Utfordringene blir noen helt andre om man flytter seg enda åtte tidssoner lengre vest, for eksempel til Tokyo.

Kanskje verdens kuleste by, men sommerklimaet er noe varmere og våtere enn de fleste setter pris på. Og Välerengakamper faller sånn ca. på verst mulige tidspunkt, det vil si med kampstart kl. 02 eller 03 om natta. Om det er arbeidsdag så er det for seint for å holde det gående fram til kampstart og det er definitivt for tidlig til å stå opp for dagen. Det blir med andre ord snakk om vekkerklokker, jerndisiplin, og flimrende skjerm, i et ellers mørkt rom, med eneste venn luftkjøleren som holder rommet nede på relativt behagelige 25° C.

Midt i tapsrekka i sommer må jeg innrømme at jerndisiplinen sviktet en og annen gang, det var slett ingen glede å ødelegge neste dag bare for å se et mistrøstig lag jogge rundt måtelig interessert i det som skjedde på banen. Eller like ille, riktignok i begynnelsen av tapsrekken, er det å miste internettforbindelsen akkurat i det Dawda Leigh

skyter fra god posisjon. Stillingen er uavgjort, Välerenga ligger bra an på tabellen, kampen er så godt som ferdig og ett poeng er så godt som i lomma. Det vil si. Nei. For i det forbindelsen kommer tilbake ligger ballen i motsatt nett, og kampen er slutt med tap. Trøtt som et helvete, to timer igjen å sove, og hvorfor holder jeg på med dette tullet igjen?

Det er atskillig bedre minner å hente fra bortekampen mot Thessaloniki, da var jeg faktisk bortimot glad da jeg lukket skjermen, selv om jeg skulle opp om kort tid, og selv to-målsseieren uteble. Men hadde Välerenga scoret en til i den kampen så hadde den blitt en klassiker, uansett hvor den ble inntatt. Det finnes jo til og med dem som hevder det var moro å få med seg Besiktas - Välerenga på Bohemen.

Film er best på kino. Fotball er best på stadion. Men spiller Välerenga bra, så kan en nyte det hele, selv ved hjelp av SMS-meldinger på feil side av kloden flere timer på etterskudd.

Proffen
Kastrup-Narita, 28 - 29/11 2009, Tokyo 30/11 2009.

I India, SMS

Tekst: Kjell
H. Thon
Foto: Kevin
Skjøthaug

Kampen vi vant!
(...men som ved konkurrs kunne blitt:
Kampen som aldri har vært!)

Vålerenga - Lyn
20. september 2009, kl. 23.30
lokal tid.
Opplevd i Jaipur, Rajasthan, India

Jeg er i Jaipur for studier, og vet at resten av sesongen går fløyten både hva gjelder kamper på stadion og kamper på tv. Håper å kunne se noe på web-tv etter hvert, men det går ikke nå. Det er ikke Internett hos familien vi bor hos, og denne kampen er så sein at det ikke går an å være på noen internettkafé for å få den med seg. De døgnåpne er for langt unna, de som ligger nær er stengt. Det er den hinduistiske fasteperioden Navrattan, og derfor dansefest til ære for gudinnen Durga i parken to kvartaler unna.

Mitt sterkeste SMS-fotballkamp-minne så langt er Bryne-Vålerenga for fryktelig lenge siden. Morten Berre og Lars Bohinen snudde kampen på overtid, og Vålerenga vant. Vi var ikke der fordi vi hadde lagt inn noen dager ekstra ferie i forbindelse med europacupen, og var i stedet på pub i København, på tur til Grazer AK-Vålerenga IF.

Men nå er det altså Vålerenga - Lyn. Når jeg skriver dette er det fortsatt bare ganske sikkert at det er for siste gang på mange år. Uansett hvor dårlig resten av sesongen skulle gå for oss, vil vi ikke rykke like langt ned som Lyn skal. Og nå begynner vel kampen. Antakelig ikke for om fire-fem minutter. Jeg vet hvordan hovedkampen på TV 2 er. Forsinka. Dette er jammen grusomt. Det gnager i magen, inni hele meg. Og jeg har ingen aning om hvordan ting er på Ullevaal.

Første SMS:

«I tilfeldig rekkefølge: Perkins, Shelton, Fellah, Singh, Dawda, Sæternes, Nouri, Strandberg, Nordvik, Hæstad, Storbæk. Ikke spesielt mye folk»

Andre melding:

«Vi leder - Sæternes»

Det har ikke gått noe tid i det hele tatt, men jeg aner ikke hvordan spillet er, så jeg klarer ikke roe meg ned. Vet ikke hvem som spiller for Lyn. Vet ikke hvem som spiller hvor hos oss (selv om jeg har en aning). Og jeg frykter at vi skal legge oss bakpå. Er det noe Vålerenga etter Rekdal er dårlig til, så er det å ligge bakpå. Angrep er eneste løsning!

Tredje melding:

«2-0 – fortsatt Sæternes»

Nå virker det som om alt skal gå veien. Litt ro i sjela. Litt sikrere på at dette endelig skal gå. Men jeg vet fortsatt ingenting om hvordan vi gjør ting på banen, på tribunen, i det hele tatt. Lagoppstillingen er langt unna vår mest rutinerte.

Fjerde melding:

«3-0, Fellah. Forsvaret til Lyn er ikke helt med.»

➔ Omtrent sånn skrives det på hindi, det vakreste i verden: Vålerenga.

Jeg merker at jeg smiler, for første gang på lenge. Klumpen i magen er på vei vekk. Det er plutselig greit å ikke være på Ullevaal, selv om det sikkert er gnistrende å være der også. 3-0 over Lyn og det har gått 20 minutter. Men det betyr jo at de har 70 minutter å snu det på. Samtidig: Det Lyn har gjort bra de seneste åra er å kontre inn baller når motstanderen må ha mål. Der er vi vel ikke nå?

Det er helt latterlig varmt her. Noen-og-tredve grader og midnatt passerer.

Femte melding:

«3-1.»

Ingenting mer? Men du må jo si noe? Ti minutter til pause, kanskje jeg får en ordentlig oversikt da. Herregud. SMS-fotball er for jævlig! Å innbille seg en fotballkamp hvor du knapt vet mer enn draktfargene er helt umulig, alle indre bilder blir feil.

Sjette melding:

«Sæternes ut, Moa inn, så pause. Jeg sender sluttresultat også, men ikke så mye i mellom. Ikke imponert av Bastionens tifo: Stor hvit oh, stort dollartegn og Leiv Vidarlogo i grønt. Tekst (fritt etter hukommelsen): Vi må klare oss selv.»

Jeg føler også at jeg må klare meg selv. For i mottakerenden av SMS-oppdatering er du prisgitt den som gidder å sende. Det er fælt. Det er grufullt. Neste kamp er semifinalen mot Molde, neste runde er borte mot Glimt. De må jeg få med meg på en annen måte enn denne.

Men å være så gnagende nervøs for noe man ikke kan gjøre noe med, noe så dumt, banalt, primitivt, enkelt og uviktig som fotball. Det er jo meningsløst. Men samtidig er det vel dette enkle som gjør hele fotballen.

(...)

Men nå må jo den jævla kampen dra seg mot slutt? Hva skjer?

Flere mål? Noe spennende? Slår vi Lyn for siste gang på en evighet i dag? Hamrer vi spikeren langt inn i kista til laget som egentlig ikke har tapt så mye, de har bare ikke vunnet i det hele tatt. Hva skjer på Ullevaal – noen tusen kilometer unna? Hvem gjør hva? Hvordan gjør de det?

Slår vi Lyn? Tida går forbanna sakte. Ingen oppdateringer. Er det godt nytt eller dårlig? Er det mulig å lese noe ut av det. Dette er som forelskelse på ungdomsskolen. Man ante jo ikke hva signalene betydde, det bare var så utrolig mange av dem der hele tida.

Å! Kom igjen! Det kommer ei melding!
Fra noen andre, om noe helt annet.

(...)

Hva våger jeg å tro? Håpe? Frykte?
Jeg er alltid optimist med et snev av realisme. Jeg tror det har gått veien. Jeg tror vi har slått Lyn. Kanskje Shelton har putta ett i andre? Kanskje kampen er over. Kanskje vi...

Men nå må jo kampen være over? Kom igjen, da!

Sjuende melding:

«4-1. Fy faen :-D»

Vi har gjort det. Vi har vunnet. Vi har slått Lyn! Og det føles like sterkt, like intenst og akkurat like varmende selv om man er langt unna. Kanskje mangler det umiddelbare og eksplosive rushet av energi. Men f***ing Vålerenga er like viktig både her og der.

Dagen etter kampen dukka Klansropet opp i posten også. Jammen er det deilig å være Vålerenga-supporter!

Noen uker seinere: Cupkampen mot Molde og seieren over Bodø/Glimt i serien ble fulgt på samme måte. Etter noen runder med tjuvtricks i forhold til det indiske byråkratiet, klarer jeg å skaffe meg et bredbånds-datacard, og kan se kamper på VG Nett. Så jævla enkelt!

Klanan skjerfer verden!

Tekst: Kjell Henning Thon

Siden vi i april 2007 oppfordret leserne våre til å ta med seg skjerfet sitt og ta bilde av sin Vålerenga-omgivelse et eller annet sted i verden, har vi mottatt en mengde bilder. Ikke alle har kommet på trykk, men som dette kartet viser, har vi hatt lesere i San Francisco og Beijing, på Antarktisk høyeste topp, Mount Vinson (utenfor kartet nederst på denne siden!) og i Tromsø.

Med andre ord: Klanens medlemmer tar med seg Vålerenga høyt og lavt, i øst, vest, nord og sør. Skjerfingene har utviklet seg på en litt annen måte enn vi hadde forutsett, men vi ønsker virkelig å fortsette med det. Send inn det du har av bilder, så kommer du kanskje med i neste nummer.

Det er vanskelig å kåre vinnere her, men redaksjonen er nok mest imponert over hun som hadde med seg et engangspappskjerf til Rio de Janeiro nesten fem år etter at vi hadde brukt disse. Og mest overrasket er vi over at det finnes såpass mange steder i Oslo og omegn som ikke er blitt skjerfet!

VALLE - BUCURESTI VIA MANGLERUD T-BANESTASJON

Etter 12 års pause skulle Enga og Klanen ut i Europa igjen. Året var 1998, og destinasjonen var Bucuresti, Romania.

Av: Jørn Tysnes

Beveren, Belgia, i 1986 var siste utflukt i E-cup-historien, og såvidt jeg vet var det fritt for supportere på den turen. Mye var skjedd på tolv år, og da jeg så køen utenfor Romanias ambassade en sein augustdag, skjønte jeg at vi supportere var sultefora på eventyr som ut-spiller seg et stykke sør for Kristiansand Stadion. Mitt første E-cupeventyr starta egentlig 28.8.98, da jeg var ferdig med å dømme en 5.-divisjonskamp på Brynbanen, Teisen, Oslo. Etter kampen sto nemlig Norsk Tipping-Bjørnar og tilbød plass i sin firmabil til Bucuresti! Uten å nøle et sekund var turen i boks – eller i Renault stasjonsvogn om du vil.

Tirsdag 16.9 var den Hamar-registrerte Lagunaen fylt til randen av Bjørnar, Jørn, Stian, Kjell fra Akers Avis og en termobag med dopet til Petter Northug. Avreise var fra Grenseveien ved Hasle t-bane kl. 13, og målet var å komme til Rødby Færge i DK før midnatt. I Helsingborg traff vi Bjørnars kone, Cathrine, som bodde i Danmark på den tida. Hun ble med oss i 20 minutter over fjorden for å ønske god tur.

42 timer tok nedoverturen, og reiseruta var etter ferjene: Puttgarden - München - Wien - Budapest - Timisoara - Craiova - Bucuresti, hvor vi ankom tidlig torsdag morgen. Om natta i Karpatene var det trafikkkontroll i 60-sone. I Romania finnes ikke motorveier, men der Bjørnar ferdes er det alltid åpning for en motorvei. Trafikksnuten hoppet bokstavelig talt ut av veien da en illstint Laguna kommer i 130, hvorpå sjåføren faktisk rygget tilbake og spurte hvordan det gikk. Etter å ha børsta litt støv av Securitate-uniformen, serverte han oss en svimlende bot på NOK 60,- ...

En god grunn til virkelig å frykte politiet her nede, fikk vi kvel-den før, i Timisoara. I denne ungarskspråklige spøkelsesby-en kjørte vi oss bort, og følte lettelse over å se en snut som antagelig kunne vise oss veien sørover mot hovedstaden. Stort var sjokket da han forlangte å få sitte på med oss. Da smalt vi bildøra igjen og spant videre inn i Draculas mørke hjemland. Vi bøyd oss ned, sjåføren inkludert, i frykt for at vi skulle få en skuddsalve gjennom ruta. Etter noen minutters kjøring, så vi noe som lignet en hovedvei og pustet letta ut. Plutselig var det en betongkloss som sperra veien! Vi turte ikke

snu i frykt for å møte igjen den linoleumsteine Ceausescu-kлонingen som ville joine Klanens syke menn på vei til E-cupeventyr. Som sagt finner Bjørnar motorvei der andre finner en vei – og der ingen vei finnes, lager han en ny. Han kjørte ut på jorden, rundt steinen, og opp på hovedveien. Ingen stopper oss, vi er Vålenga-supporters til den dag vi dør, og døden så ut til å ha tatt en pause.

En pissepause oppi Karpatene blir en smule kortere enn vi hadde tenkt oss: Der blir vi nemlig angrepet av løshunder. Disse monstrene ble en del av Romania på 80-tallet da Ceausescu jevna gamle hus med jorda og bygget verdens styggeste blokker. Mange kvitta seg da med hundene ved å la de bli en del av det Nye Romania. Hu og hei inn i bilen og sørover mot universitetsbyen Craiova. Her punkterer vi ved siden av en McDonalds, og den stygge sjappa er det nærmeste vi har sett sivilisasjon siden den ungarske grensa.

Bucuresti kl. 10 om morran – digre drabantbyer i horisonten. Et utrolig syn etter å bare ha kjørt på gudsforlatte veier siden Budapest. Vi ankommer Gare De Nord og finner Hotell Cerna. Etter et par timers søvn blir jeg sendt opp til spillerhotellet for å hente billetter til kampen. Kampen mot Rapid B. skal gå tidlig om ettermiddagen på Gheorghiu Dej-Stadion.

Enga stiller med Kaasa og Carew på topp, og disse skal vise seg å bli en viktig duo. 200 VIF-fans på tribunen, nordre sving, og undertegnede stiller med fullada mobiltelefon med overføring til Klanens nystartede pub, Bohemen.

Etter en litt treg start, gikk VIF til pause med flatterende 0-2, og den første E-cupkampen siden 1.10.86 ser ut til å gå mot tap. I annen omgang ser VIF ut til å ha lagt igjen alt som heter respekt i garderoben. To kjappe mål av John Carew midtveis i omgangen redda en forrykende festkveld i Bucuresti.

Stikk i strid med hva vi hadde venta av motstanderfan-sens reaksjoner på 2-2, gratulerte de oss faktisk med strålende innsats. Blant tilskuerne denne varme september-ettermiddagen var også legendariske Dorian Stefan. Han forlot oss etter den miserable 1990-sesongen, og vi hadde aldri trodd vi skulle se ham igjen. Dorian var klar for fest.

Timisoara, Romania, viser seg i dag fra sin beste, nyoppussede side.

Cernadalen: Der Bjørnar ferdes er det alltid åpning for en motorvei.

En irsk pub med knalloransje vegger var åstedet for denne festen hvor vi skulle feire et godt utgangspunkt for returoppgjøret 1.10. VIF har ikke vunnet i E-cupen siden 1982, nå sto det om avansement i cupvinnercupen. Tore Krogstad var eneste spiller som dukka opp på Klanens irske bule, og etter å ha forhandla med Bjørnar og Kjell – som ville kjøre hjem direkte etter kampen etter 42 timer + 90 minutter – var Stian og Jørn innvilga fest til kl. 02.00. Da skulle returen til Oslo igangsettes fra Hotell Cerna. Gode og halvfulle dukka vi opp til et aldeles tomt rom 204, og vi begynte å frykte fly hjem med Tarot Air. For de som har flydd dette selskapet, så trenger jeg ikke si så mye om det. Det har samme standard som landet for øvrig. Bjørnar, den luringen, skulle skremme oss og hadde pakka alt og kjørt bilen til puben i mellomtida.

Vi våkner opp til regnvær langt ute på den rumenske landsbygda. En liten by som heter Deva er noe av det styggeste jeg har sett. Her må vi ut og ta bilder. Etter en stund møter vi i motgående fil en sigøyner med tidenes hockeysveis. Ny fotorunde følger og noen lei rikere, rir gutten videre innover i landet Gud glemte og Djevelen, Dracula og Ceausescu overtok.

Ferden går hjemover med en tur innom flyplassen i Wien for å kjøpe aviser – nettaviser er fortsatt et framtidprosjekt. Nattmat i Bayern, ankommer Puttgarden om morgenen. Ferje til Danmark og frokost på Mac-er'n et sted på Sjælland og avsluttes med harryhandel på Svinesund, hvor vi faktisk møter NFFs Kjell Borgersen på vei inn mot Hønan Agda. Vad kul ...

Den legendariske turen går mot slutten og Europaveien mot Kle-metsrud og Oslo Øst er bare minutter unna. Da kommer sjåførens historiske henvendelse til VPNs Stian Reklev: «Stian, du bor på Majorstua. Jeg gidder ikke kjøre deg dit. Det er for langt. Håper det går greit?» Jada, stotrer SR. «Det går bra, det er jo direkte linje uansett.» «Greit, da blir det Manglerud T-banestasjon,» sier sjåffisen etter 38 timer nonstop. Hvor bra den historien var, skjønte jeg først noen uker etterpå, da Arild Guldbæk dukka opp på quizen og spurte om Stian benka seg på bane 4. Ja, men vi var for trøtte til å forstå at dette var et historisk øyeblikk før du sier det nå. Dette var nemlig bare starten på et eventyr som fortsatte i Istanbul og endte opp på Stamford Bridge.

Bucurestis flotte blokker.

Ferge mellom Rødby og Puttgarden.

Renault Laguna.

– Det begynte med flagg

Tekst: Mari Theodorsen,
Kjell Henning Thon
Foto: Jørn Lokøy

– På 100 kamper kommer det én skikkelig god. De fleste kamper er litt kjedelige. Det er sånn det skal være, hvis man ikke har sett alle de kjedelige vil man ikke kjenne igjen den gode. Bosatt i Sogn og Fjordane vet Svein Ålvik hva han snakker om. I 1956 gikk han innom for å se hva dette var da han så et ukjent flagg. Aldri har han vært mer engasjert Vålerenga-supporter enn han er i dag.

Han flytta ut av Oslo i 1968. 1968! Det er lenge siden. Men hvorfor det? Og hvorfor Sogn og fucking Fjordane?

– Det var kongen som bestemte, sier han litt mystisk, før han umiddelbart utdypet. – Alle som utdannet seg til tannleger måtte i henhold til beordringsloven skrive under på at de var villige til å ta tjeneste i distriktene. I 1968 ble han beordret ut. – Jeg hadde noen valgmuligheter, og tok inn faktorer som kino, bibliotek og fotballag blant kriteriene. Valget falt på Årdal som hadde Jotun, et lag som nesten hadde slått Frigg i cupen. Det viste seg å være godt miljø der, det var nesten som en by i miniatyr. Dessuten var det greit å reise fra en by der Lyn vant serien og Vålerenga rykka ned. Ordene «Lyn» og «vant serien» i samme setning. Man merker at det går et historisk sus gjennom lokalet. Dette er lenge siden. Så lenge siden at det vel er utrolig at noen i det hele tatt husker det. – Høydepunktet i min egen fotballkarriere er en ti-femten år som speaker på Jotun stadion. Jeg klarte aldri å få gult kort selv om jeg prøvde. Sa sånt som at målet ble scoret av «navnet på dommeren».

Men det store laget i Sogn er Sogndal. Hva slags forhold har du til dem?

– Jeg har et godt og renslig hatforhold til Sogndal. Det ville helt klart lønne seg økonomisk for meg å få dem opp en divisjon, men jeg vil heller bruke penga på noe gøy.

Dagen etter at intervjuet gjøres forsvinner faren for Sogndal i øverste divisjon i Norge for en stund når Kongsvinger slår dem ut av kvalifiseringen til eliteserien. Praten skulle egentlig skjedd i Oslo i forbindelse med cupfinalen. Etter at Molde-VIF endte som den endte, ble ikke det noe av, men vi sitter likevel i Oslo cupfinalehelga. Byen er full av fotballsupportere fra vestlandet.

Føler du noe fellesskap med disse fra nabofylket i nord, Møre og Romsdal?

– Vi reiser hjem lørdag, og det er nesten for seint. Jeg vil heller dra på rakfiskfestival enn å ha en helg sammen med fotballsupportere fra Vestlandet. Rakfiskfestivalen er på Fagernes i Valdres, rett øst for det vannskillet som Årdal ligger vest for.

» Høydepunktet i min egen fotballkarriere er en ti-femten år som speaker på Jotun stadion. Jeg klarte aldri å få gult kort selv om jeg prøvde.

Hvor mange kroner legger du egentlig i Vålerenga hvert år?

Svein ser på kona.

– Tenk hvor mange sydenturer vi kunne fått for det...

Mona, som kona heter, brukte litt tid på å skjønne at Svein på et tids-

punkt gikk over til å legge opp alle feriene etter fotballkamper, men etter hvert kunne det ikke være tilfeldig at det alltid var en kamp der de var. Da de traff hverandre hevdet han at han ikke var sportsinteressert. Det holder han fortsatt fast ved at stemte den gang. Hun har vært med på noen få kamper, men klarer bare ikke å bli ordentlig interessert. – Men det er lett å bli dratt inn i miljøet. Jeg liker å være på Bohemen og være med og syngesangene, sier hun. Dovrehallen har nettopp tatt fram julemenyen. Og siden Klansropet legger beslag på verdifull Oslo-tid har vi foreslått at Svein tar med kona også. Intervjueren har på tiffogenser når vi møtes. Kona spør hva tifo er. Svein viser umiddelbart fram det engasjementet som man også kan se hos ham som supporter. Han gestikulerer og forklarer. Kanskje ikke så rart for en som fant klubben sin på grunn av et flagg.

– Hvorfor ble det Vålerenga?

Det begynte faktisk med flagg. Jeg har alltid vært interessert i flagg. I 1956 var jeg på en sykkeltur forbi Ullevaal og så et flagg jeg aldri hadde sett før, og da måtte jeg jo inn og kikke. Og der spilte Vålerenga

Skeid-land lå et stykke unna Lakkegata der han gikk på skole, men kanskje fire centimeter nærmere enn hva Vålerenga gjorde. Men det var morsomt å følge bohemene. I årene som gikk forsatte han å se en del fotballkamper, og fulgte Bohemlaget med Henger'n og Bruno, Kramer, Toffa og Arne Jakobsen og de andre som vant serien i 1965. Det hadde ikke trengt å bli sånn. Nå har ikke Klansropet som mål å erte, plage og mobbe Vålerengas supportere. Men Svein Ålvik er født i Bergen. Nærmere bestemt i Fana. Året var 1943, men dia-

lekten rakk heldigvis aldri å sette seg. Fortsatt synes han det er litt vrient å reise til utlandet der man må vise pass og avsløre fødested. Men familien flytta til Oslo allerede da han var tre måneder. Svein vokste opp på Tøyen hovedgård, far var botaniker.

» Jeg vil heller dra på rakfiskfestival enn å ha en helg sammen med fotballsupportere fra Vestlandet.

Det førte til at han gikk på Lakkegata skole, eller Lakkagata, som han ganske bestemt mener det egentlig heter. – Men jeg syns fortsatt er Bergen er et veldig hyggelig sted. Det dumme er at det

ikke bor så mange hyggelige personer der. Synd at det ikke går an å gjøre noe annet enn å reise rett til og fra kamp der. Det begynte på tribunen, å sitte og se på. Han ser ikke ut som noen toppidrettsmann i dag, og beskriver da også sin egen idrettskarriere som «det var lite, jeg var aldri noe god». På VPN hevdet det at

Svein har spilt dårlig. Men oppsummert mener han at han kanskje har spilt sammen med dødsbekken Oksa. Og så har han vært med på innendørsgymnastikk med Bruno og Bamse.

For de uinnvidde: Bjarne «Bamse» Hansen er mannen med nest flest obligatoriske fotballkamper for Vålerenga, flere enn Freddy dos Santos, færre enn Tom Henning Hovi. Einar «Bruno» Larsen vant serien i fotball med Vålerenga i 1965, har seks kongepokaler i hockey og har landskamper i disse idrettene pluss håndball. Ifølge ham selv (og noen andre) har det aldri vært bedre fotballspillere i Vålerenga enn ham selv. Dødsbekken Oksa (Lars Olle Engaas) er en supporterlegende som nok kunne blitt god fotballspiller dersom ting hadde vært annerledes.

Men fotball var ikke førstevalget for folk flest på denne tida. – Skøyter var det største på 1950-tallet, skrive rundetider, ingen brydde seg om fotball. Men mot slutten av 1960-tallet ble det stadig mindre trivelig på skøytelemp. Tribunefylla tok fullstendig overhånd, og det var ikke så morsomt mer. Mitt siste skøytelemp fra tribunen var da Ard Schenk ble verdensmester på Bislett i 1972.

Det har skjedd mye med tribunekulturen i fotballen siden den gang. Det er den største forskjellen fra da han begynte å gå på kamp. – Den gangen satt man, hver for seg, og strakte seg til høflig applaus. Det var fotball uten tifo og tribunekultur. Som en nyvinning tidlig på 80-tallet begynte de aller vildeste å ha med vimpler, med Vålerenga i mitt hjerte. En henger fortsatt på Bohemen.

I dag er det utenkelig for Svein å ikke skulle stå på kamp. I dag lever tribunen sitt eget liv.

– Det er utrolig bra, og det har tilført en ny dimensjon til fotballen. Nå er det mer «utagerende», på godt og vondt. På 50-tallet var det rett på kamp og rett hjem, nå er det en helt annen kultur med en øl først og kanskje en etterpå. Det var noen turer på 1970-tallet også, men det var ikke vanlig.

Svein er en intens og engasjert forteller. Og for oss som sitter og hører på, forteller han historier fra ei tid vi ikke kjenner. Vi er på mange måter produkter av Klanens tid, og tar mye for gitt. Men det skjer en annen endring også. Svein fortalte om det i en artikkel for Klansropet noen nummer tilbake (artikkelen «Et halvt høl, takk!» i nr. 76, red.anm.), hvor han advarte mot å gjøre det umulig å kunne snike seg inn på kamp.

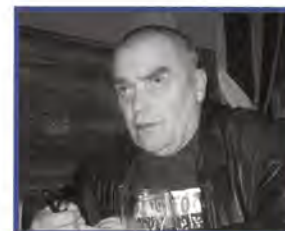
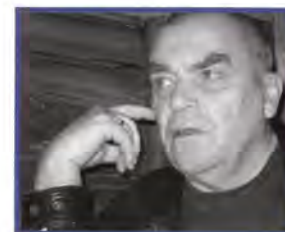
– Før var det piggråd og sånt som var farlig. I dag er det sånn at man aldri kan gjøre noe uten å måtte stå i kø. Man må alltid ha penger. Jeg mener det er feil å utestenge noen.

Så du er motstander av utestengelsene vi ser nå?

– Klubben har sikkert sine grunner. Og personlig er jeg veldig lite glad i fyrverkeri. Jeg vil helst stå et sted som helt sikkert er uten bluss. Men jeg kan likevel være prinsipiell motstander av å stenge noen ute.

Og det er ikke det eneste feltet hvor Svein har en mening.

– Det er lurt å ikke ha faste plasser. Det klart beste er hvis de som kommer først får stå der de vil. Nå har det vært slik at de beste plassene er reservert de som har hatt dem før, hva slags sosial linje er det? Men sangfelte er bra. Personlig trives jeg best i Gaza. Jeg står på midten når jeg

kan. Å stå der og synge og brøle! Hvis jeg ikke er helt i hundre, føler jeg meg litt malplassert og trekker ut mot siden. Familie, jobb, det vanlige liv tar sin del av en fotballsupporters beste år. Svein var borte fra livet på tribunen, borte fra fotballen gjennom store deler av 1980- og 90-tallet. Han var ikke med mange av de beste åra. Det han kom tilbake til var noe helt annet. For eksempel i forhold til tribunekultur. Redaksjonens første møte som vi er bevisst på med Svein: En klansbuss på vei til Bergen. Den stopper på en forblåst rasteplass rett før Lærdalstunnelen, og det kommer på en Oslo-pratende Vålerenga-supporter med noen øl i en pose. Noen timer og en fotballkamp senere: Samme mann går av på samme sted.

Hvordan kom du tilbake?

– Jeg var i Oslo og tenkte det kunne være hyggelig å gå innom Vålerenga-Start. Kampen endte 4-0 til Vålerenga, og det var som å ta den første røyken etter å ha slutta en lang stund. Jeg var hekta igjen. Med en gang!

I dag ser han 15-16 kamper i året. Det gjør noe med det hele når du må kjøre tredve mil hver vei for å få med deg kampen. Totalt fører det til omlag ni timer reise pr. kamp. Hvis vi ser på de folkene som bor innenfor en times sirkel fra Ullevaal Stadion er det mulig å løfte fram en interessant sammenheng.

Svein har bare vært medlem av Klanen siden 2003. Han har ikke vært på Jordal siden det fikk tak og ble til Jordal Amfi. Da han var der kom alle ishockeylagene fra Oslo Øst. – Jeg følger ingen andre idretter i VIF, men jeg har lovet å komme tilbake til Jordal og se litt hockey. Så spør han litt bekymret. – Men er det ikke veldig tett der med dette taket?

Til stadighet når han skal til Oslo, høres det snakk om at Svein skal se Ibsen på Nathional eller gjøre noe som ligger

langt unna det typiske bildet av hva en øldrikkende, bannende, konebankende, fotballsupporter-neanderthaler egentlig «skal».

– Jeg er ofte i Oslo. Bare i år er det fjorten ganger bare på grunn av fotball. Jeg liker jo at det skjer noe, og vi forsøker å få til teater, en tur på kino eller noe annet når vi først er her. For det er jo klart at man savner Oslo. Men kanskje savner vi ikke trafikken og stresset. På denne måten er jo Årdal det beste stedet å bo. Men allmennkunnskapene har beklageligvis dårlige vilkår der, så de utvikles på Bohemens fredagsquiz, som regel på laget Bølermafiaen. Også forsøker vi å få til en tur i marka, gjerne Skjennungstua eller Ullevålseter. – Ellers liker jeg å lese bøker, fiske. Og at jeg er glad i mat og øl er vel ikke nødvendig å nevne, sier Svein. Og kona ler.

– Fjell, fiske, fiskestell har vært dominerende innslag i flere tiår, men nå er det lite av det, men jeg får nå med meg en fin fjellaurefangst eller to hver sommer. Mest oter, men også sluk Mye hærverk og litt vold vil vel fluefiskere kalle det. Grønningen? Seksti fiskevann, store og små fra 1000 til

» **Det er klart, hvis det kommer noen i Manchester United-trøye eller noe sånt så får de profesjonell behandling. De får bare ikke så mye bedøvelse.**

1400 meters høyde, det er sånn mesteparten av Årdal kommune er, noe annerledes enn den lille, ultiort tettbygde plassen dypt nede i kløfta der brevannet fra Sognefjell renner ut i Sognefjorden. Med oter får jeg i hvert fall fangst, det er det viktigste, ikke hvordan. Det er sportslig nok for meg. Med fotballen er det motsatt. Der vil jeg heller ha

elegante manøvrer enn poeng, når det kommer til stykket. Klart det er viktig med seier og poeng, men går det på bekestning av absolutt alt som likner finspill, kan poengene være for dyre for meg. Men jeg glemte jo helt å nevne Cowboy-film-manien! DVD-samlinga begynner å likne noe. Western er greia mi. Glenn Ford. Svart hvitt. Bang bang!

Som vanlig er portrettet om, med, for folk som gjør noe i Klanen eller på annen måte for. Det kan være stort eller smått. Og som vanlig er det en raring. Vi kommer nok aldri til å portrettere noen som framstår som normale. Til det har både redaksjonen og Vålerenga for mange underlige skruer. Svein Ålvik bor i Sogn, skriver artikler i Klansropet og er en av flere faste dagbokforfattere på VPN. Hva gjør du mer? Hvorfor gjør du mer enn å synge, heie, bite negler for klubben?

Han bruker mye tid på VPN. Ikke sånn som vi andre som bruker mye tid for å se om noen har svart på en diskusjon, eller som bruker mye tid for å vente på den hersens dagboka som aldri blir lagt ut. Svein bruker mye tid på å skrive dagboka. Men selv er han av den litt beskjedne sorten som ikke har følelsen av å bidra så mye, han bidrar mest for seg selv. – Jeg jobber to dager i uka, og har mye tid til å skrive dagbok. Jeg tipper jeg bruker rundt halvannen time på hver, men noen ganger er det mye mer. Jeg kan gå rundt og gruble lenge, men ikke si hvor lenge til fylkestannlegen. – Du tenker jo på det 23 timer i døgn, bryter kona inn.

– Jeg begynte å skrive dagbok for 3-4 år siden. Det begynte egentlig litt som en tilfeldighet. VPN hadde en feilaktig påstand om antall tunneler

mellom Oslo og Bergen, og jeg korrigerer. Nå har jeg et lager av tanker og ideer i bakhodet, men må prøve meg fram. Det er en utfordring å skrive, men det er allright å prøve seg. Det som er mest vrient er de rammene som er, det er visse krav som skal følges: Det skal handle om Vålerenga, det skal være interessant og det skal helst være litt rølpete. Og på enkelte dager skjer det virkelig ingen ting.

Beste Vålerenga-minne?

Da vi slo Frigg 9-0 borte på Bislett i 1958. Tidlig opprykksfinale mellom favorittene i trikkeserien 58/59. Vålerenga vant 9-0. Denne kampen blir bare bedre og bedre etter som glemselens støvlag blir tykkere og tykkere. Så for å være nøktern må jeg vel trekke fram noe annet. TV gjelds ikke, da hadde 80- og 97-finalene skåra høyt.

Det må bli Sandefjord og dramaet i Vallhall. Vått og flott i Skien '95 og Cupfinalen på Ullevaal i fjor.

Kvarten mot Brann '97, for ikke å snakke om seirene mot Brann og Bryne høsten '77 da Lillelien hadde sendt Vålerenga ned en divisjon allerede for St. Hans.

9-0, største seier i serie-kamp.

Verste Vålerenga-minne?

Ingen, selv om jeg har opplevd like mange eller mange fler Vålerengaskuffelser enn mange. Men alltid blir skuffelsen snudd til noe annet. Om ikke annet så til galgenhumor, og det er vel en bra ting.

Ingen nederlag eller sure poengtap har klart å feste seg som noe varig, dårlig minne om Vålerenga. Og jeg var i Århus, da jeg fikk beskjed om at Lyn hadde slått oss 7-0.

Du er en dagbokforfatter som også fletter inn andre ting enn fotball, men du får det til å høres ut som om det er fotball i det likevel. Man merker det – ofte – når Svein skriver dagboka på VPN.

Tror du andre forstår de koblingene som du selv finner mellom to forskjellige ting i hodet ditt?

– Jeg trodde jeg bare hadde en tanke i hodet om gangen? Men jeg er nok kjent for at ingen skjønner hva jeg mener når jeg blir ivrig nok.

Men hvorfor denne anonymiteten i VPN?

– Jeg lurar alltid litt på det. Det handler jo selvsagt om at det viktige ikke er hvem vi er men... I beste «Vil du bli millionær»-stil lurar han på om han kan ringe en venn. «Kan jeg ringe Ivar?» – Jeg har i hvert fall godtatt anonymiteten. Ivar sier vi er uinteressante som enkeltpersoner både i Klanen og i Vålerenga. Det er sakene som er viktige.

Har det å bo langt unna gjort noe med forholdet du har til Vålerenga?

– Nei, forholdet til Vålerenga er det samme. Og jeg er så gammel at jeg ikke skifter forhold nå.

Hvordan er det som tannlege hvis pasientene kommer i feil supporter effekter?

– Det er klart, hvis det kommer noen i Manchester United-trøye eller noe sånt så får de profesjonell behandling. De får bare ikke så mye bedøvelse.

Da Klansropet tok kontakt for å portrettere Svein i dette nummeret, var svaret ganske tilbakeholdent. «Jeg liker best å være litt mere anonym enn å bli eksponert med «portrett» i Klansropet, men det blir for sært av meg å si nei, så derfor sier jeg ja hvis du/dere syns det skal være sånn.» skrev han i e-posten. I ettertid er han enda litt mer positiv. – Jeg merker jo at jeg blir jo litt blid når noen spør, det gjør at man føler seg satt pris på. Og jeg også liker å stikke huet fram, sjøl om det kan ta litt tid.

Fra Afghanistan til Bergen

Det er vanskelig å tenke seg et dårligere sted å være Vålerengasupporter enn i Bergen. Likevel finnes det noen Vålerengasupportere i byen med skarring, fjell og fisk. De fleste bor vel i Bergen fordi de ikke har noe valg.

Av: Mari Theodorsen

17 år gamle Habib Jafari er en av dem. Klansropet møtte både ham og vennen Nasrulla Begi, snart 15 og bosatt i Horten, til siste serierunde i Kristiansand.

Habib kom fra Afghanistan til Norge som enslig mindreårig asylsøker i desember 2007, Nasrulla kom året etter. Alle enslige mindreårige asylsøkere som kommer til Norge får oppnevnt en hjelpeverge som skal bidra til å passe på at ting går riktig for seg. Og her kommer Arild Schei, opprinnelig fra Sagene, men nå bosatt på Eidsvoll, inn i bildet. Han har engasjert seg som hjelpeverge for flere i området Eidsvoll/Nannestad. Som «far» var det naturlig for Arild å ta med de fotballinteresserte gutta på Vålerenga-kamper, og det var sånn Habib og Nasrulla ble hekta.

– Jeg har alltid spilt fotball, men jeg hadde ikke noe favorittlag. Så ble jeg med på et par kamper, og nå er det bare Vålerenga for meg. En stund gikk jeg på alle hjemmekampene, noen borte-kamper også, sier Habib.

Høsten 2008 ble det lagt noen kraftige begrensninger på muligheten til å gå på kamp. Da kom bosettingsvedtaket: Bergen. Og bosettingsvedtak er det ikke mulig å klage på.

Hvordan var det å skulle flytte til Bergen?

– Jeg hadde ikke lyst, ikke i det hele tatt. Alt var så usikkert, jeg måtte flytte

vekk fra alle jeg hadde blitt kjent med i Nannestad og til et sted der jeg ikke kjente noen. Og så var det ekstra ille at det ble Bergen.

– Det var jeg som kjørte ham dit, bryter Arild inn. Han gråt hele veien over fjellet. Da vi stoppa for å overnatte, satt han bare på rommet og ville ikke komme ut. Nå bor han sammen med tre ungdommer som alle er Brann-supportere.

– Alle rundt meg snakker bare om Brann og sier jeg må holde med dem. Det skjer aldri, jeg hater Brann! De jeg bor med er alltid skadefro og snakker mye om det når Vålerenga taper. Men da vi slo dem i høst, da var det min tur! Det var herlig!

Fotball preger mye av hverdagen selv om han ikke kommer seg på kamp så ofte. Han trener med Djerv tre ganger i uka, og ser mye fotball på tv.

– Jeg bor rett ved Brann stadion og har gratisbilletter til alle kampene, men jeg går aldri. Unntatt når Vålerenga kommer, det er et høydepunkt.

Arild har prøvd å ta ham med på ishockey også, men det har ikke fengst like mye.

Favorittspillerne er Singh og Moa. Vi snakker litt fram og tilbake, og de er enige om at Singh er best akkurat nå, men Moa var suveren i cupfinalen mot Stabæk.

Byen er kanskje Bergen, men for Habib vil laget alltid være Vål'enga!

– Cupkampen mot Molde var kjempespennende, jeg ble så glad da vi scorete det første målet. Da vi tapte, gråt jeg.

Både Habib og Nasrulla reiser for å se noen kamper i året, men det meste følges fra tv-skjermen, alene hjemme. Ikke er de gamle nok til å gå ut, og de andre vil jo ikke se Vålerenga.

Habibs verste Vålerenga-minne var da han dro fra Bergen til Eidsvoll for å se cupfinalen, men ikke fikk billett til kampen og ikke var gammel nok til å komme inn i teltet på Youngstorget.

– Men resultatet ble jeg jo uansett fornøyd med! Hva som er det beste er vanskelig, det er så mange kamper som er spesielle. Kanskje Tromsø i cupen?

Nasrulla trekker fram årets Lyn-kamp som et av de beste minnene.

– Jeg tok bussen fra Horten for å se den i Oslo, og måtte rett hjem etter kampen. Jeg var ikke hjemme før ett-to om natta, og var så trott på skolen dagen etterpå. Men det var det verdt, tenk at vi slo dem!

På kampen mot Start synger, hopper og flagger de som om de aldri skulle ha gjort noe annet.

Og Habib har en framtidsplan som framstår som like klar som fornuftig:

– Når jeg blir 18 år, vil jeg flytte til Oslo!

Café Olsen

Øst er øst, og vest er vest, og de to skal aldri møtes, skrev «Jungelboken»-forfatter Kipling. Mellom Uranienborg og Briskeby på Oslos beste vestkant motbeviser Café Olsen akkurat dette. Her har vi en oase for Vålerenga-supportere vest i Oslo. Stedet, navnet og klientellet oser av folk flest.

Tekst: Fredrikke Monsen
Foto: Tale M. Dæhlen

Da jeg for litt over ett år siden sammen med to venninner flyttet til den fisefine adressen 0259 Oslo gjorde vi oss raskt kjent i nrområdet og lokaliserte vårt nærmeste vannhull. For oss passet det utmerket at Café Olsen, som praktisk talt bare er en trapp og en bakgård unna leiligheten vår, er en liten pub med enkel matservering og østkantpriser, som har vålerengaeffekter på veggene, henger ut vålerengaflagg på kampdager og viser kampene på tv. De gangene vi ikke har hatt mulighet til å reise på bortekamp og søndagen har starta såpass hardt at veien til Bohemen føles for langt, har vi gjerne tilbrakt søndagen med billig øl på Olsen.

Hvordan er stemningen på en vålerengapub på Briskeby? Jeg tok med penn og papir da vi så Start-VIF på Olsen. Selv om dette var en av de roligste kveldene jeg har opplevd på Olsen ble det som alltid en fin og avslappet kveld i sofaen, hvor vi fikk med oss en salig blanding av et herlig klientell, en middelmådig fotballkamp og hvor vi tok oss selv i å lure på hvorfor vi ikke henger her oftere.

Når vi nå har bodd her en stund og veien til inngangsdøra vår går forbi inngangspartiet til Olsen har vi etter hvert blitt delvis på hils med noen av de faste gjestene. Og det er stamgjestene som hovedsaklig utgjør klientellet, folk i alle aldre kommer for å ta noen øl, henge i noen timer, eller bare stikke innom for å hilse på gamle kjente. Stemningen er avslappet, det er lett å slå av en prat eller veksle noen meninger om kampen med dem på nabobordet, og betjeningen er alltid hyggelig og gjestfri.

➔ For mange på Oslo vest er det fortsatt ett lag igjen i eliteserien.

Jeg slår av en prat med to andre gjester etter kampen, Jan og Thomas. De er veldig fornøyd med at det finnes en så trivelig pub på vestkanten som viser vålerengakampene. Jan mener at etter Store Stå på Bislett, er Olsen vålerengafansens beste tilbud på vestkanten. Han forteller at det også er noen Lyn-supportere innom av og til, men de får ikke lov til å henge opp flagg eller gjøre noe ut av seg.

Det er meget befriende at det finnes en pub på vestkanten med trivelige stamgjester som re-

➔ Jan, Fredrikke og Thomas på Cafe Olsen.

presenterer den menige befolkning i byen. Her er det ikke nonchalant, høy champagneføring, seilersko og pannebånd, men en avslappet hyggelig stemning hvor hvem som helst kan føle seg hjemme. Olsen er derfor et sted som anbefales. Her gjenspeiles Vålerengas mangfold, her er den pubbrune sjel, hvor du kan prate med folk enten det er stamgjester eller tilfeldig forbi-passerende, enten det er kampdag eller hverdag.

Sykkelen min og klubben min

30. desember 2008 satte min mann og jeg oss i bilen hjemme i Sandefjord og kjørte til Oslo. Vi kjøpte sesongkort til hverandre i julegave. En god ting å gi og som man kan glede seg over i nesten et helt år. Som vi gledet oss over å banke Lyn og som vi gråt da «kanari» vant.

På veien hjem snakket vi om vår andre store lidenskap – motorsykler. Vi har kjørt motorsykel «bestandig», og i 2005 kjøpte jeg meg ny motorsykel i sølv da vi hadde sølvbryllup det året. Fin farge da, men litt kjedelig, så jeg sa at jeg hadde lyst til å lakke om sykkelen min. Men hvordan ... Jo, jeg lakker den i Vålerenga-farger. Som sagt, så gjort.

Jeg sendte tank og skjermmer til lakkereren med alle mine ønsker om hvordan dette skulle se ut. Lakkereren begynte nesten å gråte da jeg sa at jeg skulle ha hele teksten til «Vålerenga kjerke» på tanken. Men han fikk forklart at det ville bli så smått at ingen ville greie å lese hva det sto. Jeg gikk da for kun det tredje verset. På forskjermen skulle det stå «Ære være Vålerenga» og «12» på bakskjermen.

At ting tar tid – det vet jeg, men sykkelen ble ikke ferdig før jeg skulle feire fødselsdagen min, som er 17. mai. Vi hadde stor avduking på festen, og alle var enige om at nå hadde sykkelen fått personlighet.

25. mai reiste vi til Finland på et stort MC-treff. Det var mange nordmenn der, og noen svensker visste også om Vålerenga. Alle har en mening om Vålerenga, så det er alltid noe å snakke om. Allikevel husker jeg nok best han på 148 cm. som gikk fram og tilbake foran sykkelen min og sang på en ekkel sørlandsdialekt: «Heia Start, heia Start...».

➔ På to hjul i Vålerengas tjeneste.

Det har blitt turer til Ullevaal, ferie i Norge, Sverige og Danmark. Og overalt treffer vi noen som holder med Vålerenga. Man kommer i prat med folk – for alle har som sagt en mening om klubben – enten pluss eller minus.

Nå er sesongen over for både motorsykler og fotball, og den kan oppsummeres med at i løpet av de 650 milene jeg har lagt bak meg i sommer, så har Vålerenga scoret ett mål pr. 1,3 mil. Til neste år skal jeg bl.a. til Hellas og Haugesund og da vil jeg nok kjøre ca. 950 mil. Det betyr at til neste år vil Enga score 73 mål, hvis statistikken holder seg.

Med vennlig hilsen
Bente, medlem nr. 28722

➔ Med «Kjerka» på tanken.

Tekst: Marianne Svendsen
Foto: Dansk Vålerenga Support

Dansk Vålerenga Support

I vårt lille, deilige naboland Danmark befinner det seg en eksklusiv, liten gruppe som kaller seg Dansk Vålerenga Support (DVS). Dette er gruppa for alle dansker som elsker Vålerenga, enten de befinner seg i Danmark eller i Norge (eller andre steder i verden, for den saks skyld) og for nordmenn som av ulike grunner befinner seg i Danmark. Foreløpig er det ikke snakk om verken registrering eller kontingent – kun et oppriktig og entusiastisk ønske om å være en del av klansfelleska-

pet og å være sammen med likesinnede når vårt elskede Enga spiller kamp.

For et par år siden fikk DVS tillatelse til å få produsert 50 skjerf med VIF-logo og påskriften «Dansk Vålerenga Support». Initiativtakere til dette var Kix og Arild Hauge, som bor i Århus. Kix og Arild har vært på besøk i Oslo flere ganger, og har selvfølgelig passet på å få med seg noen hjemmekamper når de har vært her. Det eksklusive skjerfet har blitt solgt til kostpris til

verdige DVS-medlemmer i Norge og Danmark. Allan Jepsen er også stolt eier av et skjerf, overrakt etter hjemmekampen mot Stabæk i 2008 – en kamp vi selvfølgelig vant...

Du kan lese mer om Dansk Vålerenga Support på Facebook, hvor de har en egen gruppeside.

Kix og Arild vil gjerne ha kontakt med flere danske og norske Vålerengafans med dansk tilknytning. Send mail til fru@arild-hauge.com.

➔ Allan Jepsen får overrakt det eksklusive skjerfet fra Dansk Vålerenga Support i Vallhall etter hjemmekampen mot Stabæk i juli 2008.

➔ Paris, Jylland. Steen Kjær Poulsen, medl.nr. 165. Dansk innflytter med lang fartstid på Vålerenga.

«Kalle»

Gjennom jobben min som miljøarbeider har jeg blitt kjent med noen Vålerenga-fans litt utenom det vanlige. En av disse er 18 år gamle «Kalle».

Av: Fredrikke Monsen

«Kalle», som han liker best å bli kalt, er en ekte østkantgutt. Flere av hans familiemedlemmer har tilknytning til Vålerenga fotballklubb, både gjennom å spille fotball med Vålerenga-drakta og frivillig arbeid for klubben. Rommet til Kalle er, som hos andre tenåringer med hjertet i klubben, pyntet med vålerengakalenderen, plakater og flagg.

Utenom å følge med på fotball, liker han veldig godt å høre på musikk. Da foretrekker han Pink Floyd, Big Bang og Jøkke og Valentinerne, men han liker egentlig alt som lager lyd som han kan nynne med på, rope, le og bruke hele kroppen når han vugger i stolen. Kalle liker selvfølgelig veldig godt å være med på konsert og kino og var blant annet på Øyafestivalen i sommer. I tillegg til å høre på musikk er Kalle veldig glad i å bade, noe han gjør fast i basseng en gang i uka. Det synes han er helt topp og gir uttrykk for det med gledeshyl og glade lyder som er hans måte å kommunisere sitt gode humør på.

Når vi har tatt med Kalle på hjemmekampene til Vålerenga, har valget av klubb selvfølgelig hatt å gjøre med at han har fått klubben litt inn med morsmelka, men for Kalle er det vel så viktig at stemningen og livet som Klanen skaper, gir unike sanseopplevelse som Lyn ikke klarer å måle seg med.

På kampdag kles han opp i rødt og blått, og Vålerenga-cap. Det er helt tydelig at han har masse utbytte av stemningen, lydene av alle menneskene og alt som skjer på en fotballkamp. Kalle følger med på lydene rundt seg, ting som skjer på tribunen. Når sangfeltet til Klanen drar i gang sanger våkner han skikkelig til, roper og synger med. Forventningsfullt følger han med mens stemningen bygger seg opp under et angrep, og når Vålerenga scorer stemmer han i med Klanen med gledeshylene sine, holder armen over hodet og vugger i rullestolen sin med en voldsom iver. Kaster du et blikk bort på rullestoltribunen neste gang du er på hjemmekamp vil du kanskje se ham, der han vugger i stolen og synger for full hals sammen med Klanen.

Det har vært svært godt tilrettelagt for at rullestolbrukere skal få komme på kampene til Vålerenga. Vi har aldri hatt problemer med å få komme inn, hverken barna eller ledsagerne. Både arrangørene og de andre tilskuerne har vært usedvanlig hjelpsomme og positive når vi har kommet på kamp. Vi sees på kamp i neste sesong!

“Enga” er en restaurant og pub som ligger midt på Vålerenga med alle rettigheter. Hos oss kan du få servert alt fra pizza, husmannskost, à la carte til det du måtte ønske å spise og drikke til fornuftige priser!

Åpningstider:
Mandag - Torsdag
1500 - 2330
Fredag
1500 - 0100
Lørdag
1200 - 0100
Søndag
1200 - 2330

Enga

Restauranthus

Adresse:
Vålerenggata 5,
0657 Oslo

Telefon
24 07 17 00

Vi viser sport på stor-skjerm og har en veldig koselig uteservering om sommeren
“Enga” er også et barnevennlig sted der du kan ta med dine barn og spise en hyggelig middag.
Vi tar imot bordbestilling til diverse selskaper og de fleste anledninger.

Fra Filippinene okt '09

Hvert år pleier hele familien å unne seg en måned i Asia. I år startet reisen allerede 28. september. To kids, Felix (9) og Fabian (5) lugges ut fra skolen i forbindelse med høstferien, lærer antageligvis mer her enn der, så det bekymrer pappa lite. ALLE elsker også fotball i Asia! Litt fordi jeg har en jobb som krever at det jobbes på sommeren, og det faktum at jeg bruker noen dager i Hong Kong til å kjøpe varer samt noen møter med leverandører. Det behagelige med det er jo også at jobben tar litt av regninga.

MEN, over til det som er viktig: Takk VPN for dagboka og at det faktisk er trådløs nett under hver palme her nede. Med abonnement på VG LIVE kan man også følge kampene våre direkte, dog noe hakkete og midt på natta, men hva gjør man ikke for klubben man elsker? Her kommer litt av poenget: En dårlig kompis var faen ta

meg før meg ute med en Enga tattoo, jeg glemte skjerfet da jeg er ivrig leser og titter på alle «skjerferne» der ute i verden.. (vi reiste kl. fire på morran så det får ta litt av skylda).

Hva kunne jeg gjøre? Jo jeg overgår den dårlige kompisen (Thomas Løken) og kliner til med

en fetere tattoo enn han. Her ser dere resultatet folkens, kun én i sitt slag og det tok ca. fem timer. Sjølkompert, selvfølgelig med hjelp fra mannen som gjorde dette hjemme på bungalowen. Vi gjorde om sjappa til et lite «legekontor». Øl og whisky hjelper på smertene.

Noe av det morsomme her nede er jo at alle elsker fotball, de kan være fattige som faen, men fotballdrakt det har de pluss at det fleste på Boracay nå kan si VÅLERENGA. Til slutt kommer jeg til å blogge resultatet av Brann-kampen ca. seks timer før start. Vi lever jo i fremtida.

So long folkens! Engahilsen fra Boracay

Tore fra Filippinene

SKAL DU
FORNYE, FORBEDRE,
SKIFTE UT, REHABILITERE,
RESTAURERE, OPPGRADERE,
REPARERE, ERSTATTE, TILPASSE,
FRISKE OPP, JUSTERE, KORRIGERE,
BEDRE, PERFEKTURERE, UTBEDRE,
RAFFINERE, RENNOVERE, BØTE,
EMENDERE, GJENOPPRETTE,
IMPLEMENTERE, LAPPE,
KONSOLIDERE, STELLE,
OVERHALE, VØLE,
GJENOPPRETTE
PUSSE OPP.
HAR DU EN
DRØM? OG
TRENGER
STRØM

SOM MEDLEM
AV KLANEN FÅR
DU 10% RABATT
KONTAKT OSS

**St. Halvard
Elektro AS**
Tlf. 954 04 204
Mail: rune@sthalvard.no

Autorisert EL. installatør. St.Halvardsgate 23, 0192 Oslo

Foto: Kevin Skjøthaug

Stemningsrapport Vålerenga - Sandefjord

Event: Siste hjemmekamp

Tid: 17.30

Varighet: ca. 4 timer

Sted: Arresten på Grønland

Mye har blitt ment av mange om stemningen på årets kamper, men dette var klart et høydepunkt. Tommy Steine var ikke konferansier denne gangen, men Skal vi danse-/Charter-Svein stilte opp! Vi starta bra, og «Hva gjør du med batongen?» satt bedre enn på lenge. Personlig favoritt var «Vi knuser dere i hockey», og det var bra trøkk når nyhetene om 1-1-scoringa kom inn.

Vi øyna utenlandstur, men vi skjønte raskt at Grønland ikke var noen øy... Stemningen ble naturligvis litt dårligere etter 1-2-målet, og fler og fler takket ja til tilbud om personlige VIP-(VIF?)bokser, men jeg vil konkludere med at ironien og humoren definitivt er tilbake!

Oppmøtet var særdeles bra, godt over snittet, og for en gangs skyld tror jeg arrangørene traff budsjettet. På den negative siden bør vaktene ta kritikk for at så mange uten sesongkort slapp inn på feltet, den kontrollen må strammes inn.

Vi kan også gi oss selv klapp på skulderen på den visuelle biten, med bluss, røykbomber og pangang. «Står'u stille er du ikke Vålenga» fikk også en helt ny dimensjon, da onkel hadde bestemt seg for å ha øvelse akkurat denne dagen.

«Vi reiser aldri hjem, vi reiser aldri hjem, vi reiser aldri hjem – reiser aldri hjem!»

MVH Espen, VIF

Vålerenga i Trøndelag

Hvorfor blir en frønder så glad i en klubb som Vålenga? For min del starta det hele i 1975, da Odd Iversen gikk fra RBK til VIF. Det skjedde mye rundt Iversen i Trondheim på den tida. Det som gjorde inntrykk på en guttepojk var på hvilken måte klubben Vålenga tok i mot Odd. Jeg kan huske fra et intervju med Iversen, hvor han roser det gode miljøet og hvor han poengterte at han hadde ei fin tid i Enga, hvor han fikk mange gode venner.

Jeg husker fra Sportsrevyen på NRK i 1977, fra en kamp hvor Enga spilte mot Moss. Iversen fikk en lang pasning fra Yngve Andersen og dro til på direkten med et brassespark. Dette målet er noe av det vakreste jeg har sett på en fotballbane.

Det var den gangen. Hvorfor fortsatte jeg å holde med Vålenga etter at Nils Arne henta tilbake Iversen til Rosenborg? Mange vil sikkert hevde det hadde vært mer naturlig for en trønder å holde med Rosenborg, særlig når en ser på deres storhetstid på 90-tallet. Ja det kan hende de

har rett i det. Men hvorfor skal det være mer akseptabelt at folk som ikke bor i Trøndelag, og attpåtil ikke har noen andre røtter til Trøndelag enn at Rosenborg har vunnet seriemesterskapet flere ganger og spilt i CL, holder med Rosenborg?

I Trøndelag og Trondheim så er det mer stue-reint og en selvfølge at resten av Norge skal holde med RBK med bakgrunn i deres prestasjoner. Men for meg handler det om noe mer.

For meg er Vålenga en klubb med sjel og som ble stifta i en arbeiderbydel på Oslo Øst. En klubb for alle «idrettsinteresserte uansett alder, kjønn, bakgrunn, sosial status, religion eller kulturell identitet». Det ble et varemerke for folka i og rundt klubben. Dette var viktig den gangen og som jeg opplever det, er det like viktig i dag.

At klubben satses på bredden og jobber meget aktivt med integrering, er kjent langt utenfor våre landegrens. Dette er noe av det jeg personlig setter stor pris på.

Det å satse på bredden, hvor klubben gir de unge spillerne muligheten, ser vi et resultat av på dagens A-lag. Det har butta litt i mot i denne sesongen, hvor vi har fått en del sentrale spillere skadet. Derfor er det fint å se at de unge spillerne klubben har fostra fram, har stått opp og tatt ansvar. Det skal bli interessant å følge Singh, Nouri og Fellah, for å nevne noen som til de grader har levert. Måtte vi få mange slike flotte opplevelser på banen framover med disse gutta i Vålenga-drakta.

Ikke minst har vi Klanen, Norges beste supporterklubb, som jeg er medlem av. Opp gjennom åra har Klanen tatt noen viktige standpunkter i forhold som dette med å si nei til rasisme og vold. Det er noe som har stor betydning for meg.

I de seinere åra har klubben hatt noen store

utfordringer, ikke bare på banen, men også utafør banen. Ikke minst den «kampen som ble spilt utafør banen» for å skaffe nok penger for at vi skulle overleve som toppklubb.

Hva gjorde Klanen i denne situasjonen? Jo, de sto opp og tok ansvar sammen med mange andre som var glad i Enga og som hadde mye penger som de mer enn gjerne ville bruke på klubben i våre hjerter.

Jeg ble utfordra av redaktøren til å beskrive reaksjonen i Trondheim da vi ble seriemestere i 2005. Dette seriemesterskapet smakte utrolig godt, fordi sist vi vant var for 21 år siden. At det hadde tatt 21 år, ble glemt da sluttsignalet lød på Odd Stadion den 29. oktober 2005. For et vakkert skue det var da elleville supportere storma banen for å juble sammen med St. Halvards menn. Jo, folka her i bartebyen gratulerte med seriemesterskapet av ren høflighet. De understreket at de hadde vunnet 13 på rad, og at vi måtte nyte dette seriemesterskapet, for det ville bli lenge til Vålenga fikk oppleve noe slikt igjen.

2004-sesongen var en thriller hvor vi kom på sølvplass, etter en thriller i siste seriekamp – en thriller som tilslutt førte oss nesten til topps. Enga slo RBK tre ganger i sesongen 2004: en seier og en uavgjort i serien, og vi slo dem to ganger i Royal League. Dette var et signal om at klubben for alle kan om den vil nok. Fra sesongen 2002 med cupfinale og fram til i dag, har Vålengas tapre soldater vunnet to cupfinaler, ett seriemesterskap, et sølv og en bronse. Med disse opplevelsene og trua på at jeg/vi skal få oppleve mange slike stunder i framtida, var det at jeg for et par år sia gikk til anskaffelse av et sesongkort på Vestbredden. Og så er det av praktiske grunner, når en bor utafør hovedstaden og likevel drar på de fleste av hjemmekampene.

Totalt sett så er det Vålerengas samfunnsengasjement – Vålerenga mot rasisme, Jobbsjansen, Fargerik Fotball, m.m. – og Klanens holdninger som har vært det avgjørende for meg.

Du går ikke aleine i Vålerenga. For meg betyr dette at vi vinner som et lag OG taper som et lag.

Vi står sammen og kjemper og vinner til slutt.

Geir J. Sirås, medlem 10007

Ikke akkurat rosinen i pølsa

Tekst: Maja Kay

Foto: Mette Kay

15. august 2005 var dagen jeg flyttet til Tromsø for å studere. Bort fra Oslo for en periode, herlig. Bort fra Vålerenga, ikke fullt så herlig. Det virket langt å flytte helt nord i landet, hele 200 mil unna. Heldigvis var det kun en to timer lang flytur som skilte meg og moderbyen. Det å dra hjem når Vålerenga hadde hjemmekamper skulle i hvert fall ikke bli noe problem. Jeg startet friskt. Det ble flere turer hjem for å besøke venner og familie, samt få med meg hjemmekampene.

Likevel var det ikke helt det samme. Jeg var vant til å være en del av et miljø. Jobbe i tifogruppa, dra på borteturer og ha min faste plass på Vestbredden. På de kampene jeg så var stemningen på topp, og jeg var i mitt ess som vanlig. Tiden gikk fort både hjemme og i Tromsø. Vi gjorde det bra i serien, og vi lå an til å få en god plassering. Det begynte å bli kjedelig å sitte på min tolv kvadratmeter store hybel og se på TV2-sportens tippeligasending.

Det stod klart for meg at jeg måtte gjøre noe. Jeg begynte en intens jakt på flere Vålerenga-supportere i Tromsø. Lykken smilte, og jeg fant to stykker på studentheimen der jeg bodde. Sammen benket vi oss foran skjermen for å se kampene, og vi dro til Oslo for å få med oss en kamp! En av de mer minneverdige var den avgjørende mellom Odd-Grenland og Vålerenga. Jeg hadde selvfølgelig mer enn noe annet lyst til å dra, men jeg var dessverre i lærerpraksis og hadde verken råd eller mulighet. Det å se Vålerenga ta seriegull på en tv-skjerm var trist. Jeg hadde ikke forutsett at jeg ville gå glipp av store begivenheter som denne.

Uansett hvor ofte jeg fikk dratt hjem på kamper ble det ikke det samme. Jeg gledet meg voldsomt, og stortrivdes, under Klanens årlige besøk til Tromsø. Da kom både tante, onkel og alle andre bekjente. Min tante tok inn på studentheimen og vi tok oss en heidundrende fest med resten av Klanen og de lokale heltene. Det

➤ **Seriestart i Tromsø.**

å reise til Tromsø på fotballkamp uansett årstid bør oppleves av alle Vålerenga-patrioter. I regi av Klanen har vi vært på fisketurer og jeg har fått gleden av å være guide for familie og andre Vålerenga-supportere som var på tur for å se Enga vinne over TIL. Ikke bare på banen, men også på tribunen.

Det å vinne på tribunen klarte vi alltid, de siste fire årene har det vært stort oppmøte blant Enga-supportere på Alfheim. Det kan også nevnes at det har vært et vidt spekter av værfenomener når vi har spilt bortekamp i Tromsø. Det kan være alt fra vinterstorm i april/mai til midnattssol i juni. I 2008 ble jeg, min kjære tante og noen andre Vålerenga-supportere invitert på fiskesuppe hos en lokal tromsøværing som er hardbarka TIL-supporter.

Dette er noen av de ulike opplevelsene som man plutselig blir invitert til av tromsøværingene. Lokallaget fiskesuppe som var nydelig er aldri å forakte, og et fortreffelig selskap av ulike mennesker med det fellesstrekk er at alle er interessert i fotball. Uansett hvor man reiser på tur med Klanen blir man kjent med folk fra Klanen og lokale bønder. Siden jeg har bodd i Tromsø vil jeg påpeke at de er meget hyggelige mot kjente og ukjente og har det nordnorske gode humøret.

For en stakket stund følte jeg meg som et medlem av kulturen jeg har kommet til å sette stor pris på opp igjennom årene. Det var like stas hver gang, men samtidig vemodig når jeg tenk-

te på at de skulle tilbake til Oslo og få med seg kamper live, mens jeg måtte ta til takke med TV2s Ivar Hoff og Davy Wathne.

Med det mål å få med meg i hvert fall litt fotball begynte jeg å dra på TIL-kamper. Kultursjokket var stort. 400 TIL-supportere på Alfheim kunne ikke måle seg med stemningen på Ullevaal når 10 000 frelste Vålerenga-patrioter stemmer i. Mens Vålerenga har en rekke forskjellige sanger og heiarop virket det som om TIL-gjengen hadde hakk i plata der de skrålte «Heia TIL» med skingrende stemmer.

Klimaet var heller ikke rosinen i pølsa. Tro meg, jeg er en like hardbarket viking som den jevne nordmann og er vant til å dra på kamp selv når gradestokken viser minus. At kampen blir avbrutt midt i derimot, grunnet behov for en «kjapp» snømaking av banen gjør at det hele mister en del sjarmpoeng. Om ikke annet utviklet jeg en viss grad av medfølelse for Tromsø og supportene. Men – det ble aldri det samme som gode gamle Enga. En ting er at jeg syns Vålerenga spiller mye morsommere fotball, en annen er den nevnte mangelen på sanger og heiarop. Verst er kanskje dårlig oppmøte på kamp. Forskjellen mellom Vålerenga- og Tromsø-supportere er som natt og dag. Der en Enga-supporter trosser vær, vind og sykdom for å vise sin støtte, holder den jevne TIL-supporter seg hjemme i sofakroken med en kopp kaffe hvis de er redde for å få neglesprett.

Fotball er fotball og vil alltid være noe helt spesielt for meg. En ting er selve spillet, men hva som gjør Vålerenga unikt er det helt spesielle samholdet i Klanen. Det er en grunn til at vi blir kalt lagets tolvte spiller. Fotballsupportere, uansett lag, bør kunne seg en tur til Oslo, om ikke annet så for å oppleve stemningen.

Etter fire års eksil i det kalde nord har jeg endelig vendt nesen tilbake til Oslo. Ferdig utdannet, klar for å begynne å jobbe og ikke minst, klar for å gå på kamp igjen!

Jeg ser frem til sesongen i 2010 og håper på et nytt seriegull – med meg til stede!

Hei, alle venner i Klanen!

Mitt navn er Wiggo Gyberg, født og oppvokst i Kristiansand. Har blitt bedt om å skrive litt om hvordan det er å være engasupporter her i byen, så skal prøve etter beste evne å forklare hvorfor jeg følger VIF og hvordan jeg følger dem.

Som sørlending er det jo Start som blei naturlig å følge fra jeg var liten, var med min far på kamper og satt pris på det, en fin klubb syns jeg da... Har også alltid vært hockeyinteressert og selv om vi ikke har ishall her har vi alltid spilt bandy/hockey på vannene rundt byen. Så da ble det naturlig å følge VIF i hockeyen hvor man da hadde en helt å se opp til i Shampo.

En «regel» i supporterlivet sier jo at man skal holde med det laget hvor man kommer fra. Jeg er egentlig litt uenig i dette. Jeg syns det er viktig å følge et lag som appellerer til deg, et lag du respekterer og et lag du er stolt av. Jeg valgte å svikte Start fordi jeg rett og slett mistet hele respekten for det laget, årevis med vannstyre, skyhøye

ambisjoner, brøhauer i administrasjonen og et lag uten evne til å begeistre og engasjere. Uspenende, trist og kjedelig søppelklubb rett og slett. I mellomtiden hadde jeg blitt oppriktig glad i VIF hockey og satte stor pris på Klanen. Gikk så ofte jeg kunne på hockeykamper og etter å ha sett gutta ta botta borte på Hamar (husker ikke årstall) var jeg solgt. Dette skulle bli klubben i mitt liv! Jeg er i dag stolt av å være fra Kristiansand og engasupporter i både fotball og hockey.

Jeg prøver å få med meg så mange kamper som mulig, men med to jobber, to barn, hus og kone så kan det bli langt å kjøre for å se kamp. Blir vel egentlig kun et par-tre stk. per sesong på Jordal pluss en bortekamp i ny og ne i Stavanger. Er ikke stolt av at det blir så få kamper så kunne egentlig tenkt meg å bo nærmere Oslo og følge laget hver kamp. Ellers følger jeg med på nett og abonnerer på Vålenga magasin. Er for tiden ikke medlem av Klanen, har vært et par år men har ikke betalt regninga for i år.

Ellers må jeg få skryte litt av ikke bare Klanen, men egentlig alle som følger VIF. Folk er veldig inkluderende på kamper, kommer alltid i prat med noen og føler meg alltid velkommen selv om jeg ikke er født og oppvokst i byen. Noe vi kan bli bedre på er å møte opp på hockeykamper. Ja, det er mange kamper som betyr lite, men syns det burde være mer enn 1000 stk. på kampene selv om vi møter bunnlag. En annen ting er hvordan vi på tribunen gjennomfører kampen. Syns det er litt daut på tribunen, savner synging og litt galskap fra Klanen. I fotballen er det masse liv og synging så å si kampen igjennom så der er det mye å gå på.

Til slutt vil jeg bare si lykke til i årets sesong, virker lovende til nå selv etter en dårlig begynnelse (noe som av en eller annen grunn er vanlig i VIF hockey), men vi kommer til slutt og tar botta! Ære være Enga!

Mvh. Wiggo Gyberg

BOK

Poet og drukkenbolt

14. juni 1984 døde Vilhelm Holteberg Hansen, bedre kjent som Kyter'n. Gjennom løsgjengerlov og brennevin, straffearbeid og poesi, lokalhistorisk interesse og et iboende ønske om VIFs, beste hadde han levd et liv som etter 73 år tok livet av ham.

Begrepet «hjemstavnsdikter» brukes om norske forfattere og poeter som beskriver sin egen oppvekst, sitt eget liv og sitt eget miljø så lenge dette er på en forblåst plass i havgapet eller i ei for lita koie på skauen. Når det skjer som en del av en stor familie på ett rom og kjøkken i Islandsgate på Vålerenga, kaller man det noe annet.

Men slitet, nøden, fattigdommen og djævelskapen var minst like voldsom her. Og Kyter'ns dikt oser av det dårlige brennevinet han brukte for å lukke øynene for hvor ille han hadde det. Men parallelt hadde han også en bevissthet om at alkoholen var med på å gjøre dette miserable livet enda verre. Og som det skrives i boka: «Én ting er å trefte midt i blinken når det gjelder å praktisere edruskapet i fantasien. Noe helt annet er å vende tilbake til Vålerenga etter endt soring.»

Boka, utgitt av Vålerenga Historielag (eget forlag 2009), forteller om Kyter'n i gode og onde dager.

Det er Kyter'n på arbeidsanstalt på Jæren, det er Kyter'n som strålende vert for ordføeren, det er Kyter'n som ekkel fyllick som ligger i bunnen av trappa og klår på småjentene, det er Kyter'n som engasjert borger som gjør noe for å stoppe gjennomgangstrafikken som lå som en kvelende dur gjennom Vålerenga, det er Kyter'n som bråkebotta som lar alt sammen gå ut over mora si. Det er mangfoldet hvor man ikke kan velge bort den ene eller andre delen. Det er et nært og

brutalt portrett over en dikter man faktisk ikke vet så mye om.

Boka har samlet mange av diktene som Kyter'n skrev i Arbeiderbladet, fra en refusert diktsamling og fra andre sammenhenger, og forfatterne har også snakket med mange førstehåndskilder til hvordan Kyter'n egentlig var. Derfor er boka også en god lokalhistorisk bok om stedet Vålerenga. Med Kyter'ns interesse for Vålerengens Idrettsforening, er det også ei bok som mer enn berører idrettshistorie.

Boka gis ut i forbindelse med hundreårsdagen for Kyter'ns fødsel i januar, og blir derfor også ei bok som forteller mye om hvordan Norge, Oslo og Vålerenga har utvikla seg i løpet av den relativt korte tida hundre år faktisk er. For en original, dikter og engasjert sjel som Kyter'n satt faktisk femten år i fengsel uten å ha gjort noe annet galt enn å være full.

«Kyter'n – Stemmen fra Vålerenga» er ei god bok for alle som liker Vålerenga som bydel, Vålerenga som et skjebnefellesskap og som noe mer enn bare et toppidrettslag. Dette er ei bok som passer flott inn i det arbeidet jeg føler at Klanen, Aldermannsligaen, Gubbelaget og Historielaget holder på med, nemlig å bygge en bredere plattform og en mer solid grunnmur rundt Vålerenga enn et fotballag i øverste divisjon klarer.

Julegave til enhver som er mer enn gjennomsnittet opptatt av Vålerenga!

Islandsgata

*Den gata jeg bor i
er stille og rolig
I hele mitt liv
har jeg her hatt min bolig*

*Her vokste jeg opp
blant et mylder av unger
og utslitte mødre
med angrepne lunger*

*Og fedre som drakk
for å prøve å glemme
den bunnløse armod
som radda i hjemmet*

*Ja, tidlig jeg stiftet
bekjentskap med nøden
som hjerteløse domte
så mange til døden*

*For mange var de
som i kampen gikk under
heroiske sjeler
som levde som hunder*

*I tankene ser jeg
dem slite og streve
De ofret seg selv
for at vi skulle leve*

*Og ungene fødes
og oldinger dør*

*---
Og gata? Den ligger
der stille som før*

Ganske god bok av ganske god fotballspiller

Freddy dos Santos tapte et veddemål og måtte skrive selvbiografien «Mitt liv som ganske god fotballspiller». Sammen med FK Fotballs Thomas Aune og Aleksander Schau, har han levert en underholdende og lettlest bok.

Freddy (jeg synes jeg kjenner ham godt nok til å være på fornavn nå) har vært både her og der med Vålerenga. I boka framstår han først og fremst som ærlig når han beskriver hendelser og personer. Vi blir kjent med en liten, vaffelspi-sende tjukkas på Teisen, unggutten på vei mot en lovende karriere og den etablerte fotballspilleren i «hjørnet». Det er sikkert ikke alle som vil være enige i hva som egentlig skjedde, noen agenter var i hvert fall raske til å avfeie beskrivelsen som tøys og tull. Men her er det Freddy som snakker, og jeg er ikke i tvil om at han har opplevd det akkurat sånn.

Det er en morsom bok, jeg lo høyt flere ganger og har til og med hatt høytlesning av utvalgte avsnitt. Freddy er morsom både på egen og andres bekostning. Hva han selv har gjort for å rekke en konsert med Oasis, Pa Dembo Tourays svakest punkt og hva juniorgutta lærer (eller ikke lærer) på skolen, avsløres uten nåde. Men han anonymisere juniorspilleren som prøvde å foreslå at svartedauen skjedde på 60-tallet.

Boka byr også på fotballminner i både den gode og dårlige enden av skalaen, fra seriegull til tapet mot Brügge. Vi blir også kjent med kamper, opplevelser og personligheter fra Fred-dys tid i Skeid og Molde (han har jo vært her og der uten Vålerenga også). Det kan bli mange navn og kamper å forholde seg til, men det er i hvert fall ikke tvil om at fotballen befolkes av fargerike personligheter.

Boka egner seg for alle med en viss interesse for fotball, men historiene om dem man kjenner framstår som mest interessante. Norsk fotball er et så lite miljø at historier om Steffen Iversen, Magne Hoseth og Kjetil Rekdal vil være av interesse for mange. Likevel, antagelig best for dem med en spesiell interesse for Skeid, Molde eller, aller helst, Vålerenga.

Alt i alt er dette ikke stor litteratur, men det er morsomt, oppriktig og underholdende. Boka bør ligge under mange jule-trær i år, og Freddy må gjerne fortsette med veddemålene.

➔ Selvbiografien ble utgitt av Gyldendal i høst.

Utdrag fra boka

«Holm-brødrene, Thomas og Daniel, skulle forhandle nye kontrakter omtrent samtidig. Siem bestemte seg for at han skulle klatte litt med dem
- Jeg har pratet litt med mora deres, og jeg må si at vi begynner å få en «hyggelig tone».
- Siem, hvis du rører mora mi, dreper jeg deg, sa Thomas.
- Siem, hvis du rører mora mi, tar jeg dattera di, sa Daniel.
Brødrene Holm er ganske forskjellige.»

Bøker om spillestil og taktikk

Av: Bean

Bøker om fotball handler om flere ting. Mest utbredt er nok spillerbiografier. Disse er kommersielt interessante fordi menigheten føler seg sterkt fristet til å kjøpe bøker om David Beckham eller Steven Gerrard – eller for den saks skyld om Freddy dos Santos eller Raymond Kvisvik.

Et annet sentralt tema – særlig i den engelske litteraturen – har vært den «nye» engelske fotballen etter 1990, med de konsekvenser det har fått for stjernedyrkelse, økte billettpriser, dårligere stemning etc. Journalisten David Conn er blant de viktigste bidragsyterne her («The Football Business», «The Beautiful Game?»).

Fotballen som spill, dens taktiske mysterier, har fått atskillig mindre oppmerksomhet. Kanskje er det en indikasjon på at det som fascinerer like mye med fotball som spillet, er atmosfæren, historien og mytene. Jeg tenkte imidlertid å skrive litt om fotballtaktikk-literatur (forferdelig ord), samt å anbefale en relativt ny og virkelig god bok om emnet, nemlig Jonathan Wilsons «Inverting the Pyramid: A History of Football Tactics» (Orion Books, 2008).

Selv om den eldre garde vil huske alle diskusjonene om «gladfotball» kontra «systemfotball» da Gunder Bengtsson revolusjonerte Vålerenga i 1983, ble det ordentlig fart på norsk spillestil-batt først da Drillo tok over landslaget i 1990. Sammen med Nils Johan Semb og Øyvind Larsen, skrev Drillo også

bok: «Effektiv fotball», utgitt i 1994 og til og med distribuert via Bokklubben Nye Bøker.

Bokas kommersielle verdi ligger dels i et rikholdig billedmateriale, dels i at alt rundt Drillo var interessant i denne tida. Men innholdsmessig er boka tvers gjennom vitenskapelig: Soneforsvar, posisjonell balanse og ubalanse, breakdown, dybde etc.

For folk som er levende opptatt av fotballtaktikk, er boken en gullgrube til tross for sitt relativt snevre perspektiv (gjennombruddshissig fotball med soneforsvar).

Åge Hareide skulle bli Den Store Fornyeren av norsk fotball etter nedturen under Semb. Det lyktes han som kjent ikke med, men mens det ennå så lyst ut, rakk også Hareide å utgi en bok. «Fotball, fornuft og følelser» handler ikke bare om fotballtaktikk og spillestil, men også om erfaringer fra et langt fotballiv og om ledelsesfilosofi. Boka er følgelig mangfoldig, noe som dessverre er det beste som kan sies om den.

Hareide bidrar kun med en rekke floskellignende påstander, samt «Den store modellen om fotballferdighet», som ikke er noe annet enn et tomt og uforklart skall.

Helt annerledes er det med Wilsons «Inverting the Pyramid». Til tross for at Wilson er britisk, har han et bredt anlagt perspektiv som bruker like mye plass på spillestilens utvikling i Sentral-Europa, i Argentina og i Russland (for bare å nevne noe), som i England. Her diskuteres oppstillingene fra slutten av 1800-tallet, via Chapmans WM-

formasjon, til dagens systemer, hvor hovedtrendensen har vært at stadig flere spillere er blitt flyttet bakover på banen. Viktige stilskapere som Chapman Huddersfield/Arsenal, Ungarn i første halvdel av 50-åra og Nederland i første halvdel av 70-åra vies rimeligvis mye oppmerksomhet. Det samme gjør motsetningen mellom Menotti- og Bilardo-skolen i Argentina – og sannelig får ikke Drillo også noen sider.

Forfatteren bidrar i parentes bemerket til den litt merkelige britiske latterliggjøringen av den kunnskapstradisjonen Drillos fotball delvis er forankret i (blant andre Charles Reep og Charles Hughes), og Wilson lar av og til sin åpenbare motstand mot langpasninger og gjennombruddshissig stil løpe av med seg, spesielt i behandlingen av fenomenet Wimbledon under Dave Bassett. Argumentene her er ikke alltid like overbevisende, men hovedinntrykket er likevel at dette er kunnskapsrikt og ikke minst godt formidlet. Alle med interesse for både fotballhistorie og spillefilosofi bør ha stort utbytte av den, enten man velger å lese enkeltkapitler eller hele boka. Det finnes noen bilder i den også, selv om man kunne ønske seg flere.

Klikk og kjøp!

Landet rundt fra Mikkels sofa

Ute i siste liten som vanlig med å skrive til Klansropet, men får som vanlig litt mer tid av redaktør Thon. Takk for det, starter med at tre lag rykka opp: XXX (kan du ikke historien din så spør noen), Hønefoss og Haugesund. På alle disse stedene blir det kamp om billettene når det er steder som tar under 4000 på kamper. Kanskje man bare skal drite i å dra på de kampene og se det på din lokale pøbb og de tjener masse penger? Tenk deg det, mase med: Åhh det er bare eliten som får dra, eller bare de som har sesongkort. Kanskje man skal prøve å være sofasupporter?

Det skader ikke, det er ganske digg. Har prøvd det en del de siste årene pga. familiesituasjon osv. Du har da øl i kjøleskapet, kort vei til doen uten at du må forbi noen vakter og taper laget så har du kort vei til senga. Det er tre grålag som rykker opp og kommer ikke til å trekke mye folk til stadion når Vålerenga spiller! Kanskje 500-1000... Kanskje man skulle dele ut en god bunke med billetter til Fattighuset eller andre som ikke alltid får dratt på kamp? Bare et forslag, men noe positivt er det med XXX og Hønefoss, de har gode pølser i Ekås pølser og Leiv Vidar. Prøv det...

Haugesund er vel mest kjent for sildajazzen og en supporterklubb som drar og besøker Julius i Kristiansand på borte-kamptur. Veit jeg erter på meg en del nå, men faen, er det supporterklubb eller familieklubb man driver? Man drar på bortekamp, bestiller buss og har nok øl til alle, ser kamp og drar hjem igjen. Etter kampen blir man full, men stadig opplever man at supporterklubber generelt avlyser turer. Det er ikke nok påmeldte, men jeg veit om mange supporterklubber som har MASSE penger på bok men ikke bruker det. Er det for eksempel kun ti påmeldte, lei en minibuss da for faen eller lei buss og gå med tap. Man tjener på det i lengden. Har selv vært på minibuss med Klanen både til Bryne og Sogndal. Litt trangt, men utrolig sosialt. Ikke minst når den du minst venter det på hjemturen fra Bryne reiser seg opp og skal være standup-komiker. «Veit du hvorfor negere har krøller?» «Nei», svarer resten av bussen. «De har lest en bok de ikke forstår...»

Tilbake til økonomi og supportere, der er årets norgesmestersupportere Stormen Support jævla flinke. Man hadde ting

som skulle kjøres til og fra stadion. Til slutt nekta man å bruke privatbilene for det kunne man jo ikke. Hva gjør man da? Jo man kjøper en kassebil til 100 000 for medlemmenes penger. Som også blir brukt av styret privat. Ikke kaller man inn til ekstraordinært årsmøte eller noe. Veit du hvor mye man kunne gjort med 100 000? Tenk på det, jeg er utrolig glad det ikke er min supporterklubb. Man har nå etter årsmøtet 25. november greid å få til en kontrollkomité og det er bra!

Årets cupfinale skriver jeg ikke så mye om. Holdt meg i 0658-land men selv her så jeg drakter og skjerf fra begge klubber. Om det var mange skandaler veit jeg ikke. Uavhengige rose-busksupportere prøvde seg på en cupfinale-fanzine som var mindre bra. Har fått et nytt hatlag og det er Moille og spilletren Makhtar hadde tidenes dårligste taperunnskyldning. Vi måtte stå ca. en time sammen med supporterne dagen før... Selv Kjell Jonevret kjøpte ikke den. Men sitat tomflasker og fulle sunnmøringer finnes overalt og lever i beste velgående.

Serien er over, det har vel alle fått med seg og jeg snakker vel for meg selv, men hva er det med supporterklubber og avslutninger på bøljan den blå? VikingHordene rakk vel nesten ikke å hylle ferdig Thomas Pereria før man satt med fem G/T og jodla til sangen Viging på maten med 100 andre? Hyllest til fanzina 1899 som lagde 60 siders blekke om samme Thomas som fikk avskjedskamp foran hele ca. 3000. Resten var på vei til båten? Eller kanskje man sparte pengene slik at man kunne kjøpe Whitney Houston-billett som skal ha konsert neste sommer? Klart det er jo mye viktigere med sanne utenomsporslige ting enn å heie på laget. Spør man ti supportere så kan man banne på at åtte er der kun for å drikke. Spør man ti supportere om hva Tifo eller Fanzine er så ser alle dumt på deg enten man er juletre eller pakk... Lær deg litt tribunekultur før du involverer deg i favorittlaget ditt! Hordene er ikke de eneste, Blåhvalane fra Sandefjord skulle med båten Sandefjord-Strømstad og hele buffet og ikke minst da får man fylt opp barskapet. Rallarberget skulle sikkert også det når de tar en sänn kozetur. Selv Bataljonen i Bergen, som mener de er alfa omega i Norge. Slipper alt i henda og drar på båtturn, herlig... I skrivende stund veit jeg ikke hva alle gjør, men Plankehaugen dropper tur, for de

Lillestrøms Espen Søgaard og Engas Vegard «lersjef» Nygård under en privat oppsetning av «Skal vi danse?» i et bryllup i sommer. FOTO: PRIVAT

skal nemlig ha innspilling av såpeserien Cirkus Frekksta på sin nye pøbb.

Ja det er virkelig moro å se det som skjer i Fredrikstad. Laget rykker ned, spillere klager, Plankehaugen klager og syter, 50 vakter leverer de gule jakkene sine. Får Nordlie fortsette så kan det fort bli 2. divisjon igjen, ække sååå mange år siden de var der. Hvor Are Bye skreiv en fabelaktig bok om Ti år i ørkenen. Den anbefales faktisk. Så Cirkus Frekksta fortsetter, Plankehaugen skal jo starte pøbb nå. Da blir det nok oftere Karaoke-kvelder og andre ting som ikke hører hjemme noe annet sted. Lyn rykka ned, og om de overlever? Tja si det. Digg å vinne over dem. Men man håper nesten de blir i Adecco slik at Kamma ikke rykker opp igjen.

Men når det gjelder Klanen og Vålerenga så bør vi snu trenden i 2010. Alle, og da mener jeg ALLE, bør gå i seg selv. Kjøp sesongkort eller gå på kamper. Finn din rette plass, du steller deg ikke med kaffekopp, fire boller og sitteunderlag på sangfeltet f.eks. Hjelp tifograppa, hjelp gjerne en fanzine eller lag ei kanskje. Det finnes to allerede =Enga som lages av to mann med bidrag fra folk, og Kasteball som er verdens første håndballfanzine som lages av en mann. Man trenger ikke å være mange, men hva med en damefotballblekke Rune Julsvik? Eller hockey kjære hockeygruppe? Bidra positivt, ikke bare med surmagra kritikk. Ewig tro til hele Vålerenga IF og hele Vålerenga som bydel...

Litt om Vålerenga Hockey på slutten, de har fått en utrolig bra hjemmeside. Men er det viktigere med hvordan Mathis Olimb har det i Göteborg, enn at Spets har signa ny kontrakt? Så håper jeg Jonny «beinhard» Aas får ut fingeren for et infomøte. Hockey er gøy, men har ikke alltid tid til alt. Derfor blir det mindre hockey på denne kroppen og mer håndball faktisk.

På tampen ønsker jeg alle en riktig god jul og et godt nytt Vålerenga-år. Mikkel Myser er tilbake neste år og kanskje etter hvert på www.klanen.no. Hvor jeg får tingene mine fra? Jeg røper ikke mine kilder, men ikke bare myser jeg men jeg har store ører som hører godt også. Husk å registrér tippekortet slik at Grasrotandelen havner hos noen i Vålerenga-familien, verdifulle penger!

Fanzineåret 2009

– Oppsummering

Av:
El Fingro

I gamle dager var det ofte en supporterklubb hadde en fanzine, ja gjerne 2-3-4 stykker. Noen med mer info., mens andre var mer rolpete. På slutten av 90-tallet og starten av 2000-tallet skjedde det noe. Da kom det store udyret internett hjem til vanlig dødelige folk og ikke bare nerder. Det betydde at man la ned fanziner som fluer og heller satsa på nettet. Eneste som jubler for det er vel regnskogen?

Klart trykkerikostnader er jo litt, men man kan også velge seg ut for eksempel kopimaskinen

på jobben og kjøpe stifter selv til en billig penge og vips har man ca. 150 ex. med sitt budskap. Eller man kan tromme sammen noen kompiser og legge ut litt hver som noen kompiser og jeg gjorde i starten. Vil man ikke være uavhengig? Spør supporterklubben om et lån eller søk NSA om engangsstipend til trykking for inntil 3000 spenn. Ta kontakt med redaksjonen hvis du lurar på noe og vi hjelper deg. Men jeg skal i fortsettelsen av denne artikkelen se på hva som har blitt gitt ut i 2009. Starter i Vålerenga:

Klansropet er en medlemsblekke og ikke fanzine. Er lei av folk som tar feil av det. Blir nesten som å si du heier på RBK ene dagen og Vålerenga neste dag. Holder meget høy kvalitet, med mange bra temaer. Har en stor stab med stort og smått teller den ca 50 pluss/minus. Koster 20 spenn hvis man vill kjøpe.

=Enga har kun kommet ut med to utgaver i 2009. Legger lista høyt med alltid 60 sider. Men man vill gjerne gi leserne valuta for penga. Er to mann som holder på, har lagd skjerv og lue med =Enga-logoen og sponsa Vålerenga Herrens i håndball slik at vi har logoen på shortsene. Neste år blir det nedtrapping på utenomting og mer fokus på fanzina. Lover 2-3 utgivelser neste år så følg med.

Fanzina Kasteball er ganske ny og er vel kanskje verdens første håndballfanzine. Har gitt ut én utgave og mer kommer ifølge Skrible, mannen bak fanzina. Morsom lesing, ikke bare for folk som tenker hands hele tiden. Koster minst 10 kroner og har det herlige slagordet: Om du er juletre eller ramp? Kom deg på håndballkamp. Anbefales

Neste år i Vålerenga-sammenheng, så ønsker jeg meg minst tre nye fanziner. En om damefotball kanskje? En rein håkkiblekke? Og en til om Vålerenga Fotball? Hvem tar utfordringen? Finnes nok av skrivelystne folk der ute. Kanskje en debattforumblekke?

Resten av landet skal jeg også oppsummere:

Isflaket fra Tromsø er en medlemsblekke som prøver, men dessverre ikke når helt opp. I Bodø er det noe som er på planleggingsstadiet. Trondheim by starta lovende med Late Barter, men som med navnet ble man veldig late og visstnok en redaktør som gikk lei osv. Nye koster er kommet til og da er det lov å håpe. Men for to år siden var det snakk om 2-3 nye og det bør det være potensial til i Trondheim. De har jo den rette mentaliteten: de er størst, de er best, de er tørst, de går hjem først. Kom igjen hva venter dere på hele Norges Troillonga? Medlemsblekka er tilbake også, men har ikke rukket å lese Svart på kvitt eller hva den heter. Ny redaksjon med rbkweb Myren osv. i staben. Venter på en bunke!

I Molde har det gledelig nok kommet ut en fanzine med hele tre utgaver. Navnet Fole Te er vel funnet opp på et nachspiel i en rosebusk? Helt ok, men den har myyye å gå på. Koster 20 spenn. På Vestlandet finnes d12mann som holder ut som eneste i Bergen. Har noe bra, som en laaang artikkel om tilskuersvikten i 2009 og noe annet. Men generelt mye piss. Koster 20 spenn denne også. I Siddis-land har det dukket opp noe gledelig: En uavhengig fanzine kalt 1899. De skriver heldigvis ikke på dialekt og de koder en del med egne supportere. Det liker jeg. Sverre Iversen & co. gjør en fabelaktig jobb.

Kommet med tre utgaver og bare det at de gav ut en 60-siders blekke til Pereira gir kudos. Anbefales.

Så har vi kommet til det store østlandet. Starter i Kristiansand, men det er kanskje ikke østlandet? De har Menighedsbladet som er en tynn medlemsblekke. Pris husker jeg ikke og det gikk fort å lese siste utgave. De beklaget, med redaktør trukket seg, ikke funnet ny osv. Det lukter kjent. Blåblekka til Sandefjord, som fikk pallplass i NSA-kåringa i fjor, veit jeg faktisk ikke om har kommet med noe i år. Litt flaut, blir som om Arne Scheie ikke husker stilkarakterene Olav Hansson fikk med pels i 1982. Lover å sjekke det opp, kors på halsen. Blåmandag fra Drammen er en av mine personlige favoritter, de kom ut med en utgave, skulle kommet med flere. Men når folk ikke bidrar så skjer slikt. Håper neste år blir bedre. Blekka koster 20 spenn og anbefales.

Fredrikstad, Østfolds beste i Adecco, har Evig Aristokrat. Men få bryr seg. Har sendt en mail til redaktør for å be om ti ex. av jubileumsblekka, men han hadde droppa det. Lite interesse utenfor styret sa han. Var et par stykker og meg

som masa haha. Synd men sant. På Lillestrøm har To toast og ein juice holdt på en stund. Kom med et par blekker og koster 20 spenn. Litt morsomt med alternativ lesing fra bondelandet. Buggen eller Humbug & Kanari har hatt redaktørbytte og første utgave kom i starten av oktober? Helt greit lesing, savner egentlig mer Vålerenga-hat. Men kanskje de også har gått lei? Prisen er det samme som nesten alle andre tidsskrifter som blir gitt ut. Grønnebukser og hvitesko eller hva den Hamar-blekka het var en gledelig overraskelse. Marie har etter mange år endelig kommet ut med en utgave, helt grei første utgave. Venter spent på fortsettelsen, men det er som regel tungvint når man drar lasset aleine.

I Oslo-området kom Alltid,-Uansett ut med nummer 11. De hadde mye bra som vanlig og ca. en god stund etterpå var det noen som hadde tipsa om en sak de hadde skrevet. Det var som vanlig agurktid i Norge selv på våren. Hele media-Norge beit på, mest leste sak på Dagbladet.no og det var ikke måte på. Etter det har de ligget lavt, forståelig nok. Hva saken handler om skriver jeg ikke her. Søk heller på Alltid, -Uansett på detta internettet neste gang du er der. Lyn og deres supportere kan enten bli konger i sjetten eller tilkallingsvikarere i Adeccoligaen. Men de har Lynsjern som er en medlemsblekke og så har de Intet Nytt Fra Vestkanten som faktisk er morsomt for oss Vålerenga-supportere også...

Dette var en kort oppsummering av 2009. Ønsker du å kjøpe noen fanziner eller starte en fanzine? Ta gjerne kontakt på mikkell@fotballsupporter.no. Når det gjelder 2010 veit jeg bare om en ny blekke, og det er fra Hønefoss. Fosseberget gjør comeback, Eirik «Edel Therese Høiseith lookalike» står bak. Håper på flere.

NSA kårer blant annet årets gullblekke. Jeg sitter ikke i juryen så jeg kan komme med mitt forslag siden jeg har lest 9 av 10 blekker som har kommet ut i Norge 2009.

El Fingros utvalgte:

1. plass: 1899
2. plass: Intet Nytt fra Vestkanten
3. plass: =Enga

Go Ricky!

Tekst: Marius Wivegh
Foto: Jarl-Erik Sandberg

Vålerenga har alltid hatt mange spillere i troppen som er født og oppvokst på Jordal, men den generasjonen som kommer til å gi seg i løpet av de neste fem åra kan være den siste som tilbringer karrieren sin fra start til slutt på Jordal.

Vålerengas hall of fame er stor og stolt. Jon Magne Karlstad med 548 matcher, Arne Billkvam med 531 og Jim Martinsen med 453 er bare et lite knippe av spillere som stort sett har viet karrieren sin til Vålerenga. Bak dem følger det mange, mange andre, men vi kan ikke bruke hele denne utgaven av Ropet til å ramse opp alle hockeylegendene vi har hatt i klubben.

I senere tid har også Øystein Olsen og Tommy Lund lagt opp, mens #44 Larsen har bytta ut kølla si med en stælk og blitt blomsterhandler på Lørenskog. Av tradisjonsbærende spillere sitter vi da igjen med Lars Erik Lund og Kjell Richard Nygård. Sistnevnte har et klart mål om å klatre til toppen av tabellen over de med flest matcher for Vålerenga. For tiden er det nevnte Jon Magne Karlstad som troner øverst med sine 548 seriematcher. Ricky har i skrivende stund i følge seg selv 453 seriematcher for Enga og med to friske sesonger kan han fort passere Jon Magne og mest sannsynlig bli liggende på toppen for evig og alltid.

Grunnen til at jeg tror han blir liggende der til verden går under er av den enkle årsak at jeg ikke har noen tru på at de yngre spillerne i Enga kommer til å bli her hele sin karriere. Ikke for det de ikke er gode nok, men for at de rett og slett er for gode. Talentene som fostres opp nå er mye bedre en de som kom for 10-15 år siden, samtidig som utenlandske klubber for alvor har fått øynene opp for norske spillere. Ekte Vålerenga-spillere som Brede Csiszar, Andreas

Stene og Jonas Oppøyen vil alltid være velkomne i Vålerenga, men dessverre for oss og bra for dem er det nok bare et tidsspørsmål før de kommer til å reise utenlands.

Ricky har med sine 31 år fortsatt mange fine år foran seg i Vålerenga. Selv håper han å holde på til han blir rundt 36. Altså god tid til å ta rekorden for flest spilte Vålerenga-kamper så sant han holder seg skadefri, men nettopp skader har plaget ham den siste tiden. Ricky er nå på vei tilbake etter nesten et år på sidelinja med en vond kneskade. Uvant for en spiller som aldri har sliti med skader før. For Ricky har det aldri vært vanskelig å motivere seg gjennom den tunge opptreningsperioden. Han elsker å spille hockey og som han sier selv har han veldig lyst på rekorden til Karlstad, og han kan garantere at han spiller her til han legger opp.

Om han noen gang skulle få beskjed om at klubben ikke trenger ham lenger legges skøyten på

hylla for godt. Spill for en annen klubb enn Vålerenga er helt uaktuelt, men hva skjer egentlig med VIF den dagen Lars Erik Lund og Kjell Richard Nygård trer inn i en pensjonisttilværelse? Den iboende vinnerviljen som alle i Norge snakker om er det i dag disse to som bærer fram og som smitter over på de andre i klubben. Det er ingen hemmelighet at flere av våre kongepokaler har havnet på Jordal nettopp fordi den vinnerviljen som representerer Vålerenga har tippet marginene i vår favør.

Vil denne fortsatt være her når disse gir seg og mange av de yngre spillerne som ville være naturlige arvtakere for denne kulturen forsvinner over grensa? Det kan fort åpne seg et hull som vil være vanskelig å fylle og som kan by Vålerenga på store utfordringer. Kanskje det største problemet er at mange av disse kan forsvinne samtidig i løpet av en relativ kort periode. Hvordan vil Vålerenga fremstå uten disse bærebjelkene og uten naturlige arvtakere? Dette er ikke en problemstilling som vil oppstå nå med det første, men et problem som vil komme alt for fort om vi ikke begynner å tenke på det allerede nå. Så mens vi venter på rekorden til Ricky håper jeg de ansvarlige i klubben begynner å tenke på hvem som skal fylle skoa de neste ti åra, ellers kan vi fort havne i et vakuum.

Murmester Knut Guttorm as

Medlem av Norske Murmesteres Landsforening

Utfører alt av håndverktjenester!

Egne servicebiler og håndverkere.
Spesialpriser til klansmedlemmer.

Mob: 91 71 31 05 • Fax: 22 23 51 61

Hockeysesongen 2009/10

Vi er ca. halvveis inne i sesongen og Vålerenga ligger på toppen med ei lita luke ned til Sparta. Spillet har begynt å flyte skikkelig, som det vanligvis gjør når det begynner å nærme seg jul og alt er egentlig bare fryd og gammen.

Tekst: Marius Wivegh
Foto: Kevin Skjøthaug

Kanskje noe av det som er mest gledelig for oss som er glad i hockey er at Vålerenga har fått en betydelig oppgang i antall tilskuere. I forhold til i fjor har vi hatt en økning på nærmere 20 %, noe som er ekstremt gledelig. De siste åra har vi liggi litt lavt på tilskuerstatistikken men nå ser det ut som vi er i ferd med å ta noen jafs oppover også på den tabellen. At flere har fått øynene opp for vårt hockeyleg er noe som gleder hockeygruppa stort. På Jordal har dem vært veldig aggressive for å få folk på match. Jeg vil gi gutta på kontoret ros for måten de har jobba så langt i år.

Det kan virke som det har kommet en helt ny giv og entusiasme inn i gangen der. Dette har også smittet over på oss som jobber tett på klubben og er nok en stor årsak til at flere folk finner veien. At TV 2 selvfølgelig også er en faktor her kan man ikke glemme bort, men jeg synes det er på sin plass å gi folk på Jordal en neve ros når dem fortjener det siden vi alltid er på plass med risen når vi mener de gjør noe galt. Jeg håper dette fortsetter gjennom resten av seson-

gen også. Det at man har fått en økning nå gjør ikke at man beholder den, eller fortsetter å øke om man slår seg på brystet og er fornøyd. Dette skal være en oppmuntring til å stå på enda mer i fremtiden.

Som sagt går det veldig bra for oss sportslig om dagen. Vi er inne i en god periode med åtte seiere på de ni siste matcha. At vi har våre tradisjonelle arbeidsuhell er bare i god Vålerenga-ånd. Når man har så mye er det bare riktig at man skal dele litt med de andre også. Det er vel bare én ting man kan sette fingeren på nå og det er overtallsspillet vårt. Det er forferdelig om dagen. Uttellingsprosenten er så lav at jeg ikke

tør å gjengi tallet her i denna blekka. Dette har ikke vært noen krise så langt, men er viktig å få på plass nå før sesongen nærmer seg slutten og ting begynner og knyte seg til. Det er også viktig at man har med seg en god følelse inn i sluttspillet da det ofte er overtall/undertall som avgjør hvem som kan løfte Haralds pokal.

Det begynner å bli en stund siden vi var seriemestere. Det har nå gått opp til flere år siden vi var på toppen av tabellen ved sesongslutt og dette blir for lysår å regne i Vålerenga-forstand. Sist sesong var det Sparta som vant og selv om vi tok dem i finalen har de blitt fryktelig høyt på strå der nede i katakombebyen. I år skulle

dem knuse oss på alle måter, noe de så langt ikke har vært i nærheten av. Det har heller gått litt trått borte på den plassen der og folk på tribunen har begynt å vende seg mot eget lag. Jeg er faktisk overraska over hvor mye surmuling og oppgult som kommer opp av strupen på de som kaller seg Norges beste supportere. Disse innavla bønda har tydeligvis masse å lære før de i det hele tatt burde kalle seg supportere.

Av denne grunn hadde det vært ekstremt deilig med the double i år. Seriemester og NM-vinner bare for å bevise en gang for alle at ingen tukter Vålerenga. Jeg trur faktisk det er ganske realistisk at vi kan oppnå det også for våre utfordrere har på langt nær blitt noe bedre. Jeg vil gå så langt som å si at de har tatt et skritt tilbake. Frisk og Storhamar er ingenting lengre, Stavanger gjør som de pleier og går skikkelig på trynet, i år mer enn noen gang. Sparta er blitt selv gode uten egentlig å ha oppnådd noe som helst og laget virker ikke i nærheten av å ha det som trengs for å vinne de store matcha.

Lillehammer derimot er en artig skrue som har begynt å rote seg litt borti toppen etter målbevisst arbeid de siste åra. Laget er nok litt for svakt til å være med helt inn i år også, men at det er i ferd med å ta over Storhamars posisjon i norsk hockey er uten tvil. Alt i alt vil jeg nå etter ca. halvspilt sesong sette oss som favoritter til både seriemesterskapet og NM-gullet. Dette hadde jeg faktisk ikke trudd før sesongen starta men nå er jeg ikke i tvil. Alt som glitrer ender på Jordal i år.

Hands, for faen!

Tekst: Skrible
Foto: Inge Wallumrød

Vålerengens Idrettsforening er representert i mange idretter. For de fleste fotballgale klansskaller er håndball kanskje en av de mer eksotiske affærene. En idrett der Thierry Henry, Arild Sundgot og Maradona kunne briljert med sine elegante håndbevegelser, og hvor kvinnfolk ikke behøver å spørre om hvordan denne offsidene fungerer, er i manges øyne en tvilsom kreasjon av en idrett. Like fullt skaper Vålerengas håndballherrer historie sesong etter sesong, og det i en idrett hvor blod på drakta, håndgemeng og tøffe tak er normalen.

Håndballgutta har tatt både Klanen og håndball-Norge med storm. I fjor sjokkerte de det etablerte handsmiljøet med å være på nippet til å komme til finale, som andredivisjonslag. I våres rykka laget opp til førstedivisjon, etter å ha vunnet kvalifiseringsturneringa i Horten. Denne sesongen er det førstedivisjonslag som satser hardt på opprykk til eliteserien som har fått smake Vålerengas håndballmedisin. Etter halvspilt sesong ligger handsgutta våre midt i opprykksstriden, til alles store sjokk.

Før håndballkøppen for herrer i 2008 hadde det aldri skjedd at et andredivisjonslag hadde kommet seg helt til kvartfinalene. I rundene forut for kvartfinalen måtte de glade amatørerne først ta ut feriedager og betale i dyre dommer fra egen lomme for å få spilt borte mot Alta. Deretter lånte gutta penger av Klanen for å komme seg til nok en bortekamp, denne gangen mot eliteserielaget Stord. Som det første andredivisjonslaget noensinne var Vålerenga Håndball klar for kvartfinale i kjøppen, og hjemme i Jordalhallen ble nok et eliteserielag, Follo, tatt i mot. Til tross for at gjestene hadde tatt med seg blomster som en påskjønnelse for prestasjonen det var å komme til kvartfinalen (og sikkert for å ha slått ut et annet elitelag), var ikke Follo et imponerende skue. Med masse liv og trøkk på tribunen gikk handsgutta i gang med en oppvisning i respektløs mishandling av elitebønder,

og da sluttornet ulte stod det 24-23 til Vålerenga.

Semifinalen, mot Runar i Sandefjord, ble spilt onsdagen etter at fotballgutta tok kongepokalen hjem. I kjøprusen etter Stabæk-seieren var det nok mange som småfantaserte litt om tre kongepokaler i samme sesong til Vålerenga i de tre største lagidrettene (fotball, håndball og ishåkki). Flere busser ble satt opp og muntre klansfolk reiste nedover. Askeladden Vålerenga, fra andredivisjon, skulle opp mot en av de virkelig store sluggerne i eliten i en semifinale i kjøppen. For å overdøve Klanen kjørte Runar publikummet utallige kubjeller og håndklappere, trippel tromme, flere horn-på-boks, og en flysirene, og det til ingen nytte. Tribunekampen ble vunnet av Oslos stolthet. Samtidig viste gutta på banen seg frem fra sin beste side, og sleit og kjempa som helter hele veien. Til slutt endte kampen 23-21 til Runar, et flaksresultat for Runars del, som for mange bettingselskaper var rimelig sjokkerende. Flere av disse hadde nemlig satt opp himmelhøye odds for alt annet enn minst seksmålsseier til Runar.

Etter kjøppexiten fortsatte gutta å spille brillefin håndball, og våren 2009 var første delmål oppnådd – opprykket til førstedivisjon var i

boks. I stedet for å jakte på de store sponsorene med mye penger og lite moral, har klubben satsa tungt på dugnad, fortsatt muntert amatørspill og lokale småsponsorer. Det sier jo litt når fanzina =Enga er en av draktsponsorene. Med denne sportslige, administrative og økonomiske bagasjen har handsgutta møtt lag med et helt annet satsnings- og ambisjonsnivå. Både Herulf Moss, Viking (Stavanger) HK, Oppsal og Tistedal er lag som ikke bare fantaserer om opprykk, men som bruker penger som fulle sjømenn for å få det til. Til tross for det har altså amatørspillerne fra Vålerenga, som trener to kvelder i uka og som ellers forsyner seg godt med livets gleder, spilt både vikingplastikkhjelmer og kubjeller av de fleste i årets sesong.

Også Klanen er med på handsbølgen, og stadig flere klansfolk har fått med seg at håndball ikke bare er hands, og jogging uten offside. Et arbeidslag for håndballsupportertverksomhet garantert uten kubjeller, klappere og teite plasthjelmer er under etablering, ei fanzine dedikert Vålerenga Håndball har allerede kommet med første utgivelse, og det blir stadig flere syngende på tribunen på kampene. Men det er stadig vekk plass til flere, så har du lyst til å bli med og lage historie er det nå sjansen byr seg! Kom, la oss laga show!

Enga i skyggen vokser sammen med Klanen!

Tekst: Vålerenga Håndball
Foto: Inge Wallumrød

Fra skyggen kommer Vålerenga Håndball med dunder og brak. Herrelaget har allerede skapt historie to ganger på en sesong med semifinale i NM og opprykk til 1. divisjon, nå topper de også 1. divisjon med kun ett tap etter ni kamper. Damelaget har sjokkert i 2. divisjon som nyopprykket fra 3. divisjon, mulighetene for opprykk til 1. divisjon er overhengende.

Dette løftet for håndballen er med på å skape forbilder og større interesse for de yngste som nå ikke bare vil bli fotball- eller hockeystjerner i VIF, uten håndballstjerner. Sterkt bidragende er også en meget engasjert juniorkoordinator Ann-Elizabeth Steig, som sammen med juniortrenere og -oppmenn gjør en kjempejobb med rekrutteringen og utviklingen i håndballklubben.

Engasjerte personer bak juniorfremgangen

Ann-Elizabeth og styreleder Andreas Skalin har vart med på å «sparke» ut Nordstrand Håndball fra samarbeidet med Jordal Skole, slikt samarbeid som VIF hockey og fotball har i dag. Dette vil være med på å gi VIF Håndball-spillere et bedre håndballalternativ i skolen, men også muligheten for å rekruttere nye spillere til skolen som forhåpentligvis også kan spille i VIF Håndball.

Etter tidligere samarbeid med Vålerenga Skole gjeldende treningstid i hall, har også håndballen fått et meget bra samarbeid med Etterstad Videregående Skole hvor de yngste lagene også får trene i en ny idrettshall. Disse nye treningstidene for de yngste er også helt avgjørende i den positive utviklingen av håndballen.

Klanen støtter utviklingen

Vålerenga Håndball har fått spesialbestille håndballmål til Etterstad for å få til håndball-

trening i hallen ettersom skolen ikke hadde håndballmål. Det ble også bestilt nye mål til Jordal Idrettshall, mål som skal klare både kravene om at mål må sikres så de ikke detter ned i hodet på juniorspillere og også med festet nedsenket målramme for de aller yngste. I tillegg må målene i hallen være hele for herrelagets og

damelagets kamper. Klanen støttet både de spesialbestilte målene på Etterstad og nye mål i Jordal Idrettshall.

Hele Vålerenga Håndball takker for støtten, og dette gir klubben de rette verktøyene til å fortsette det gode og frivillige arbeidet klubben gjør.

I Vålerengas tjeneste

Gratis annonsetjeneste for alle gode formål som har med Vålerenga å gjøre.
Ta kontakt dersom du vil være med.

FanzineZentralen

Lyst til å kjøpe fanziner?

Gå inn på <http://www.stangut.no/shop/> eller kontakt mikkel på kjelstrup.mikkel@gmail.com

www.ultras.no

Uavhengig Vålerenga-fanzine - av fans, for fans

Kjører fra Chaplin Pub på Greverudsenteret i Oppedgård kommune
Vi kjører til alle hjemmekamper og de fleste bortekamper.
Gå inn på www.greverudbussen.no for påmelding og mere info.

Vålerenga mot
rasisme

www.bohembussen.no

Vålerenga Historielag

www.valerenga.org

Vil du bli KST-vakt?

KST-gruppa vil gjerne ha flere med på laget.

Send en mail til kot@klanen.no hvis du er interessert i å stille opp. KST-gruppas oppdrag er å stille opp på både hjemme- og bortekamper, der oppgavene er alt fra å svare på spørsmål til å ta vare på barn som leiter etter foreldrene sine. I tillegg sørger KST for det interne vakt-holdet i Klanen. Bidra for dine egne – ta kontakt i dag!

Har du lyst til å bidra aktivt i Klanen?

dugnad@klanen.no

www.klanen.no

BOHEMIEN

ARBEIDERGATA - OSLO

KLANEN-tur 2009

– Positivt med mange på bortetur

Foto: Kevin Skjøthaug

Sesongen 2009 endte ut fra forventningene våre med en skuffende 7. plass. Til tross for det, er det vi som reiser mest av alle supporterfamiliene i Norges langstrakte land. Sjappa og Oslo Sporveier har sammen med dere vært turgruppas viktigste samarbeidspartnere. Takk til dere alle!

Hovedtrekk 2009-sesongen

I år som tidligere satte Klanens turgruppe opp busser til alle bortekampene i serie og cup, med selvfølgelig unntak av Tromsø- og Bodø Glimt-kampene. Turgruppa og styrets mål for 2009 var å øke antall organiserte reisende. Vi er de største på dette og det er en posisjon vi trives med. Statistikk over antall reisende med Klanens turopplegg viser at vi var ca. tusen reisende personer. Omtrent på linje med tall fra i fjor.

Inkluderer vi tall for totalt antall reisende til bortekamp med Vålenga, var det over 13 000 reisende for alle kampene sesongen igjennom. Tar vi bort de fem tusen som møtte opp mot Lyn på Ullevaal, er tallet ca. ni tusen. Dette er forholdsvis imponerende, da vårt høyeste ønske er en fotballklubb som tar medaljer hvert eneste år. Vålengas supportere viser seg nok en gang som stolte supportere, som støtter opp i tykt og tynt, til tross for lagets relative motgang. Den samme gløden ønsker vi oss også på hjemmekamper neste sesong. I sesongen 2010 bør hjemmekampen på Ullevaal bli ukas høydepunkt.

Stemminga

Turgruppas diagnose på stemminga i 2009 er tilfredsstillende. Fortsatt er det noen «russeaktige» enkelthendelser, men i det store og det hele er det svært god stemming på turgruppas bussreiser, i baksetet som i midtgangen eller i salongen.

Neste sesong – Kom la oss laga show

Klanen ser på det som en svært viktig oppgave å få flest mulig på kamp på den beste måten. Vi

vil prøve å reklamere så godt vi kan på kjente steder og puber om neste tur. En siste oppfordring fra oss som skal planlegge turopplegget, er at dere som ønsker å reise med Klanens turgruppe melder dere på i Sjappa i god tid før avreise nærmer seg.

Da er det bare å lade batteriene i vinter, så sees vi en tidlig morgen i midten av mars måned 2010.

Valgkomiteen

Valgkomiteen i Klanen er i gang med arbeidet opp mot årsmøtet, og det ser i år ut til å bli spesielt mange verv og posisjoner som står udekket.

Det er en utfordrende og krevende jobb å lede Klanen, og skal vi opprettholde plassen som lokomotivet i Supporter-Norge, er vi avhengige av å kunne velge blant de beste kandidatene.

Det er liten tvil om at vi har mistet den udiskutable lederposisjonen vi hadde for noen år tilbake. For å ta tilbake initiativet, trenger vi kreative ildsjeler som ønsker å bidra. Vi trenger folk i alle ledd, både til å forsterke styret og ar-

beidslagene. Vi er derfor på jakt etter folk med svært ulik kompetanse og erfaring. Man er raskere operativ om man kjenner organisasjonen og systemene, men samtidig er vi avhengige av å få inn nye folk som ser ting med andre briller og som evner å tilføre nye impulser.

Vi oppfordrer alle som tror de kan bidra til å dekke noen av arbeidsoppgavene i Klanen til å ta kontakt med valgkomiteen på e-postadresse valg@klanen.no. Send gjerne noen ord om hva du kan tenke deg å jobbe med, hvorfor du er egna og send helst en liten CV, så vi kan forberede en liten prat med deg.

Nye Sjappa

1. desember 2008 flytta Sjappa fra Pilestredet og inn i nye lokaler på Oslo S. Her har vi fått mer sentral beliggenhet, mye bedre plass og lengre åpningstider.

Vi holder til på samme plan som ankomsthallen, men helt i andre enden av gangen. Du finner oss innerst, sammen med Bunnpris, Boots Apotek og Forex. Kommer du fra Karl Johan bruker du inngangen på plataet bak Trafikanten, da finner du oss rett til venstre innenfor døra, i etasjen over Posten og Vinmonopolet.

Parkering finner man på Sjosiden, ved siden av Østbanehallen.

Våre åpningstider er som følger:

Man – fre: 10.00–20.00
Lørdag: 10.00–18.00

Hjemmekampdager (fotball):

Man–lør: Åpent fram til 1 time før avspark

Søn/helligdag: Åpent fra 4 timer før til 2 timer før avspark.

Telefon: 23 31 01 70
Telefontid: 10.00–18.00 man–fre.
10.00–15.00 lørdager
E-post: post@sjappa.net
Nettside: www.sjappa.net

Vedr. Sjappa 2, så jobbes det fortsatt med dette, og en mulig plassering av denne vil bli i våre lokaler i Tvetenveien 158.

Her kan det parkeres helt inntil døren. Butikk nr. 2 vil kun ha åpent i fotballsesongen i første omgang, og for eksempel tre dager i uken. Mer om dette så fort vi har besluttet.

Nettsidene våre er oppe og går igjen. Besøk oss på www.sjappa.net.

VÅLERENGA
Sjappa

Klanens årsmøte

I kafeen i Vallhall
onsdag 3. mars 2010 kl. 1800

Årsmøtepapirer på medlemswebben 14 dager tidligere

Velkommen!

Nummer 83: Tema **Klanen**

Sesongen 2009 har vært preget av mye støy rundt Vålerenga og Klanen og samarbeidet mellom oss og klubben. Neste nummer er i postkassene rundt første serierunde 2010, og temaet blir så enkelt som:

Klanen

Vi ønsker både å se på historiske sider ved Klanen og samtidig sette en positiv dagsorden: «Hva vil vi at Klanen skal være?».

Derfor er det viktig at flest mulig skriver hva de mener.

E-postadressen er ropet@klanen.no

Deadline er fredag 26. februar 2010

Giro kommer i januar!

Som de mest observante leserne sikkert allerede har lagt merke til, følger det ikke med giro for betaling av neste års medlemskap med denne utgaven av Klansropet, slik som det pleier å gjøre på denne tida av året.

Dette skyldes at Klanens Medlemsservice i disse dager er i slutfasen av arbeidet med å implementere et nytt medlemsregister, og man venter med å sende ut giroer til det nye systemet er oppe og går.

Du kan altså forvente en giro i posten i løpet av første halvdel av januar.